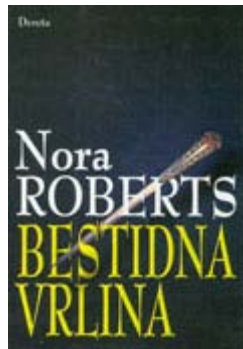

NORA ROBERTS BESTIDNA VRLINA

Naslov originala: BRAZEN VIRTUE

Grejs Mekjeb je šokirana kada sazna da njena sestra Ketlin posle neprijatnog razvoda živi u oronulom predgrađu Vašingtona, dopunjavajući svoja primanja pružanjem telefonskih seksualnih usluga. Ali pošto kompanija Fantazija Inc. svojim saradnicima garantuje potpunu anonimnost, koliko to stvarno može biti opasno? Grejs će uskoro saznati odgovor kada se jedne noći vrati kući i zatekne užasan prizor, kao preslikan iz nekog njenog romana. Ignorišući uputstva odmerenog detektiva Eda Džeksona, Grejs odvažno popostavlja sopstvenu zamku da istera ubicu iz skrovišta. Ali, šta može nju zaštititi od briljantnog ludaka čiju pohlepu za ubijanjem ne zaustavlja ništa... i niko?

– I šta biste želeli da vam radim?, upitala je žena koja je sebe prozvala Dezire. Imala je glas poput ružinih latica. Mek i umilan. Radila je svoj posao dobro, vrlo dobro, i mušterije su je tražile iznova i iznova. Sada je govorila sa svojom stalnom mušterijom i znala je kakvi su mu afiniteti. – Volela bih, promrmljala je. – Samo zatvorite oči, zatvorite oči i opustite se. Hoću da potpuno zaboravite na kancelariju, i vašu ženu, i poslovnog partnera. Ovde smo samo vi i ja.

Kada joj je odgovorio, uzvratila mu je prigušenim smehom. – Da, znate da hoću. Zar to ne radim uvek? Samo zatvorite oči i slušajte. Soba je tiha i osvetljena svećama. Desetinama belih, mirišljavih sveća. Možete li da ih namirišete? Ponovo se prigušeno nasmejala, zadirkujući ga. – Tako je. Bele. Krevet je takođe beo, velik i okrugao i beo. Ležite na njemu, goli i spremni. Da li ste spremni, gospodine Drejk?

Zakolutala je očima. Ubijalo ju je što taj momak hoće da mu se ona obraća sa gospodine. Ali, ima ih je svakakvih. – Upravo sam izašla ispod tuša. Kosa mi je mokra i kapljice su svuda po mom telu. Jedna kap visi sa moje bradavice. Skliznula je na vas dok sam se klečeci spuštala na krevet. Osećate li je? Da, da, tako je, hladna je, hladna, a vi ste tako vreli. Obuzdala je zevanje. Gospodin Drejk je već disao kao parnjača. Hyala bogu da mu je tako lako udovoljiti. – Oh, želim vas. Ne mogu da sklonim ruke sa vas. Želim da vas dodirnem, da vas okusim. Da, da, izluđuje me kada to radite. Oh, gospodine Drejk, vi ste najbolji. Baš najbolji.

Nekoliko sledećih minuta samo je slušala njegove zahteve i oduševljenje. Slušanje je uglavnom i činilo najveći deo njenog posla. Sada je bio na samoj ivici, i ona je zahvalno pogledala na sat. Ne samo da mu je vreme na izmaku, već je i poslednja mušterija za to veče. Spustila je glas do šapata i pomogla mu da dostigne vrhunac.

– Da, gospodine Drejk, bilo je predivno. Predivni ste. Ne, ne radim sutra. U petak? Da, jedva čekam. Laku noć, gospodine Drejk.

Sačekala je da čuje klik, a onda spustila slušalicu. Dezire je postala Ketlin. Deset i pedeset pet, pomislila je uz uzdah. Završavala je u jedanaest, tako da večeras ne bi trebalo da bude više poziva. Morala je da oceni pismene zadatke i da svojim đacima pripremi iznenadnu proveru znanja za sutra. Ustajući, pogledala je u telefon. Večeras je zaradila dve stotine dolara, zahvaljujući firmi AT&T i Fantazija, Inc. Smejući se, uzela je solju sa kafom. Prokleta mnogo bolje od prodavanja časopisa.

Samo nekoliko kilometara dalje, jedan drugi muškarac nije puštao telefonsku slušalicu. Šaka mu je bila vlažna. Soba je mirisala na seks, ali je bio sam. U njegovim mislima Dezire je bila tu. Dezire, belog, mokrog tela i umirujućeg glasa. Dezire.

Protegao se po krevetu dok mu je srce još uvek brzo tuklo. Dezire. Mora da je sretna. I to uskoro.

POGLAVLJE I

Avion se naginjao nad spomenikom Linkolnu. Grejs je u krilu ležala otvorena torba. Trebalo je spakovati desetine stvari, alfje ona žurila kroz prozor, zadovoljna što vidi kako joj tlo žuri u susret. Sto se nje tiče, nema ničeg što se može uporediti sa letenjem.

Avion kasni. Znala je to, jer se čovek sa sedišta 3B stalno žalio zbog toga. Grejs je bila u iskušenju da pređe preko prolaza i potapše ga po ruci kako bi ga uverila da deset minuta u životu zaista nije toliko bitno. Mada nije izgledao kao neko ko bi cenio takvu osećajnost.

Ketlin će se takođe žaliti, pomislila je. Ne naglas niti nešto slično, mudrovala je Grejs osmehujući se dok se pripremala za sletanje. Ketlin je možda nervozna koliko i čovek sa 3B, ali nikada ne bi bila toliko gruba da gundā i jadikuje.

Ako Grejs poznaje svoju sestru, a poznaje je, trebalo bi da je Ketlin napustila kuću pre jedan sat, da bi bila sigurna da je uračunala hirovitost saobraćaja u Vasingtonu. Grejs je čula ton Ketlininog glasa koji je odavao nezadovoljstvo time što je Grejs izabrala let koji stiže u šest i petnaest, u vreme najveće gužve. Sa dvadeset minuta rezerve, Ketlin će parkirati kola na parking u kratka zadržavanja, zatvoriti prozor, zaključati vrata i krenuti ka gejt, ne dozvoljavajući da joj prodavnice skreću pažnju. Nikada se nije zagubila ni pobrkala brojeve u glavi.

Ketlin je uvek stizala ranije. Grejs je uvek kasnila. To nije ništa novo.

Ipak se nadala, zaista nadala, da bi među njima sada moglo da postoji nešto zajedničko. Sestre su, ali su retko razumele jedna drugu.

Avion je tupo udario o zemlju i Grejs je počela da ubacuje u torbu sve što joj se našlo pod rukom. Ruž za usne se skotrljao zajedno sa šibicama, olovkama i pincetom. To je bilo još nešto što žena uredna poput Ketlin nikada ne bi shvatila. Sve treba da ima svoje mesto. Grejs se u principu slagala sa tim, ali njen stan nikada nije izgledao isto kao i prethodni put.

Grejs se više puta čudila kako je moguće da su njih dve sestre. Ona je bezbrižna, rasejana i uspešna. Ketlin je organizovana, praktična i bori se za opstanak. Ipak, potiču od istih roditelja, odrasle su u istoj maloj kući od cigala u predgrađu Vašingtona i išle u iste škole.

Kaluđerice nikada nisu mogle da nauče Grejs kako da joj sveska bude uredna, ali su još od šestog razreda škole Sent Majki bile fascinirane njenim sposobnostima da ispređa priče.

Kada je avion stao uz aerodromsku zgradu, Grejs je čekala dok su putnici u žurbi zagušili prolaz. Znala je da Ketlin verovatno nestrpljivo korača, uverena daje njena rasejana sestra ponovo propustila let, ali bio joj je potreban minut. Zelela je da se priseti ljubavi, a ne svađa.

Kao što je Grejs i predvidela, Ketlin je čekala na gejt. Gledala je kako putnici promiču i na tren osetila nestrpljenje. Grejs uvek putuje prvom klasom, ali je nije bilo među prvima koji su napustili avion. Nije bila ni među prvih pedeset. Verovatno časka sa posadom, pomislila je Ketlin i pokušala da zanemari nagli napad zavisti.

Grejs nikada nije morala da se trudi da stekne prijatelje. Jednostavno privlači ljude. Prošle su dve godine od diplomiranja i Grejs, koja se kroz školu provukla na šarm, već je napredovala u karijeri. Prošla je čitava večnost a Ketlin, primeran đak, i dalje je tukla u mestu u istoj onoj srednjoj školi koju su završile. Sada sedi sa druge strane stola, ali se malo šta drugo promenilo.

Obaveštenja o avionima u dolasku i odlasku monotono su odzvanjala. Bilo je izmena gejtova i kašnjenja, ali još uvek ne i Grejs. Baš kada je Ketlin odlučila da proveriti na informacijama, videla je sestru kako prolazi kroz gejt. Zavist je izbledela. Razdražljivost je nestala. Bilo je skoro nemoguće ljutiti se na Grejs kada se nađeš licem u lice sa njom.

Zašto uvek izgleda kao da je upravo sišla sa vrteške? Njena kosa, ista tamna griva kao i Ketlinina, dopirala je do brade i uvek izgledala kao vetrom razbacana oko njenog lica. Telo joj je bilo dugo i vitko, opet kao Ketlinino, ali dok se Ketlin uvek osećala krupnom, Grejs je izgledala poput vrbe, spremna da se savije na koju god stranu dune vetrić. Sada je izgledala izgužvano, sa džemperom do kukova preko helanki, naočarima za sunce koje su joj pale duž nosa i rukama punim kesa i torbi. Ketlin je još uvek imala na sebi suknju i jaknu u kojima je držala časove istorije. Grejs je nosila duboke patike jarkožute boje koje su se slagale sa džemperom.

– Ket! Istog trenutka kada je ugledala sestru, Grejs je sve spustila na pod ne pomišljajući na to da blokira prolaz putnicima iza sebe. Grčila ju je kao što je radila i sve ostalo, sa puno poleta. – Tako mi je drago što te vidim. Izgledaš predivno. Novi parfem. Duboko je užmrknula. – Sviđa mi se.

– Damo, hoćete li da se pomerite?

Još uvek grleći Ketlin, Grejs se okrenula uznemirenom poslovnom čoveku iza sebe. – Samo napred i preskačite ih. Uradio je to, gundajući. – Prijatan let. Zaboravila gaje, kao i na

većinu neprijatnosti. – Pa kako ti izgledam? htela je da zna. – Sviđa ti se moja kosa? Nadam se da je tako, upravo sam potrošila bogatstvo na reklamne fotografije.

– Da li si je pre toga očešljala?

Grejs je podigla ruku ka kosi. – Verovatno.

– Pristaje ti, zaključila je Ketlin. – Hajde, izazvaćemo pobunu ako ne sklonimo tvoje stvari. Sta je ovo? Odmerila je težinu jednog od kofera.

– Maksvel. Grejs je počela da prikuplja torbe. – Prenosni kompjuter. Upravo smo imali predivnu aferu.

– Mislila sam da je ovo odmor. Uspela je nekako da obuzda oštrinu svog glasa. Kompjuter je bio još jedan opipljivi dokaz Grejsinog uspeha. I njenog neuspeha.

– I jeste. Ali moram nečim da se bavim dok si ti u školi. Da je avion kasnio još samo deset minuta, završila bih poglavlje. Bacila je pogled na sat, primetila da je ponovo stao, a onda zaboravila na to. – Keti, stvarno, ovo je najdivnije ubistvo.

– Prtljag? – , prekinula ju je Ketlin jer je znala da će se Grejs i bez ikakvog podstreka upustiti u priču.

– Moj sanduk bi trebalo sutra da isporuče u tvoju kuću.

Sanduk je bio još nešto što je Ketlin smatrala namernom ekscentricnoscu svoje sestre. – Grejs, kada ćeš početi da koristiš kofere kao svi normalni ljudi?

Prošle su pored mesta za podizanje prtljaga gde su ljudi stajali u tri reda, spremni da jedni druge pregaze na prvi znak prepoznatljivog – samsonajta. Stići će kada se pakao zaledi, pomislila je Grejs, ali se samo nasmejala. – Zaista dobro izgledaš. Kako se osećaš?

– Dobro. Onda se, jer je u pitanju njena sestra, Ketlin opustila. – Bolje, stvarno.

– Bolje ti je bez onog kućinog sina, rekla je Grejs dok su prolazile kroz automatska vrata. – Mrsko mi je da to kažem jer znam da si ga zaista volela, ali to je istina Duvao je uporan severnjak, tek da ljudi zaborave da je proleće. Zvuk aviona koji pristizu i odlaze bruja im je nad glavama. Grejs je sišla sa ivičnjaka i pošla prema parkingu, ne pogledavši ni levo ni desno. – Jedina prava radost koju je uneo u tvoj život je Kevin. Gde je moj sestrić, inače? Nadala sam se da ćeš ga dovesti.

Mali ubod bola je došao i prošao. Kada Ketlin nešto prelomi, ubedi i svoje srce. – Sa ocem je. Složili smo se da bi bilo najbolje da tokom školske godine ostane sa Džonatanom.

– Šta? Grejs je stala nasred ulice. Ignorirala je sirenu koja je svirala. – Ketlin, ne misliš valjda ozbiljno. Kevinu je tek šest godina. Treba da bude sa tobom. Džonatan mu verovatno dozvoljava da gleda Meknil Lerera umesto Ulice Sezam.

– Odluka je doneta. Složili smo se da je tako najbolje za sve.

Grejs je bio poznat taj izraz. Znači da se Ketlin zatvorila i da se neće otvoriti dok joj ne bude prokleta dobro i dok ne bude spremna. – U redu. Grejs je uhvatila korak sa njom dok su prelazile ka parkingu. Automatski je promenila svoj ritam. Ketlin je uvek žurila. Grejs je uvek krivudala. – Znaš da sa mnom možeš da razgovaraš kad god poželiš.

– Znam. Ketlin je zastala pored polovne – tojote. Godinu dana ranije vozila je – mercedes. Ali to je bio najmanji od njenih gubitaka. – Grejs, nisam mislila da praskam na tebe. Samo mi je potrebno da to gurnem u stranu na neko vreme. Gotovo da sam ponovo svoj život dovela u red.

Grejs je stavila torbe u prtljažnik bez reci. Znala je da su kola polovna i daleko ispod onoga na staje Ketlin navikla, ali je bila zabrinutija zbog oštine u glasu njene sestre nego zbog promene statusa. Želela je da je teši, ali je znala da Ketlin smatra saosećanje najbližim srodnikom sažaljenja. – Jesi li pričala sa mamom i tatom?

– Prošle nedelje. Dobro su. Ketlin je ušla, a onda privezala pojas. – Da pomisliš da je Feniks raj.

– Dobro je dok su srećni. Grejs se naslonila na sedište i po prvi put obratila pažnju na okruženje. Aerodrom Nešnel. Prvi put je odletela odatle pre osam, ne, dragi bože, skoro deset godina. I bila je uplašena do srži. Zamalo da poželi da ponovo iskusi taj svež i nevin osećaj.

Postaješ iznurena, Grejsi?, pitala se. Previše letova. Previše gradova. Previše ljudi. Sada se vratila na samo nekoliko kilometara od doma u kome je odrasla i sedi pored sestre. Pa ipak, nije imala osećaj da se vratila kući.

– Ketii, zbog čega si se vratila u Vašington?

– Želela sam da pobegnem iz Kalifornije. A ovo mi je poznato.

Ali, zar nisi želela da ostaneš blizu svoga sina? Zar nisi imala potrebu za tim? Nije bilo vreme da je to pita, ali se borila da zadrži reci. – I predaješ u našoj staroj školi. Opet nešto poznato, ali mora da je čudno.

– To zaista volim. Pretpostavljam da mi je potrebna disciplina razreda. Proučenom preciznošću izvezla se sa parkinga. Utaknute iznad štita za sunce, bile su priznanice za kratkotrajno parkiranje. Grejs je primetila da ona još uvek broji kusur.

– A kuća, da li ti se dopada?

– Stanarina je pristojna i samo je na petnaest minuta vožnje do škole.

Grejs je obuzdala uzdah. Zar Ketlin nikada ne može da ima jaka osećanja prema nečemu. – Viđaš li se sa nekim?

– Ne. Ali se blago nasmešila dok se uključivala u saobraćaj. – Nisam zainteresovana za seks.

Grejsina obrva se podigla. – Svako je zainteresovan za seks. Zašto misliš daje Džeki Kolins uvek na listama bestselera? U svakom slučaju, više sam mislila na druženje.

– Trenutno ne želim da budem ni sa kim. Tada je položila ruku na Grejsinu, što je najviše što je ikada mogla da pruži nekome, izuzev svom mužu i sinu. – Osim sa tobom. Zaista nije drago što si došla.

Kao i uvek, Grejs je reagovala na toplinu koja joj se pruža. – Došla bih i ranije da si mi dozvolila.

– Bila si usred turneje.

– Turneje se mogu otkazati. Ramena su joj se nemirno trzala. Nikada sebe nije smatrala temperamentnom ni arogantnom, ali bi se ponela tako ako bi to pomoglo Ketlin. – U svakom slučaju, putovanje je završeno i ja sam ovde. Vašington u proleće. Spustila je prozor mada je aprilsko sunce još uvek bilo zubato. – Šta je sa trešnjinim cvetovima?

– Uništio ih je kasni mraz.

– Ništa se ne menja. Zar još uvek imaju tako malo da kažu jedna drugoj? Grejs je pustila da radio ispunjava prazninu dok su se vozile. Kako dvoje ljudi mogu da odrastu zajedno, žive zajedno, tuku se međusobno, i još uvek budu neznanci? Svaki put se nadala da će biti drugačije. Svaki put je bilo isto.

Dok su prelazile most u Četrnaestoj ulici, setila se sobe koju su u detinjstvu Ketlin i ona delile. Uredna kao apoteka sa jedne strane, neuredna i ispreturana sa druge. To je bila jedina koska razdora. Bilo je igara koje je Grejs izmislila, koje su njenu sestru više nervirale nego što su je zabavljale. Kakva su pravila? Učenje pravila je uvek bila Ketlinina prva briga. I kada ih uopšte nije bilo ili su bila suviše fleksibilna, ona jednostavno nije bila sposobna da dokuči samu igru.

Uvek pravila, Ketii, mislila je Grejs dok se u tišini vozila pored sestre. Škola, crkva, život. Nije ni čudo što je uvek bila zbunjena kada se pravila izmene. Sada su se ponovo promenila.

Da li si digla ruke od braka, Ketii, onako kako si dizala ruke od igre kada ti pravila nisu odgovarala? Da li si se vratila tamo odakle smo počele kako bi izbrisala međuvreme i počela ispočetka, po svojim pravilima? To je Ketlinin stil, mislila je Grejs, i za dobrobit svoje sestre nadala se da će uspeti.

Jedina stvar koja ju je iznenadila bila je ulica u kojoj je Ketlin izabrala da živi. Funkcionalan stan sa savremenim uređajima i danonoćnom službom za održavanje bio bi pre u Ketlininom stilu od ovog umornog, pomalo zapuštenog kraja sa velikim drvećem i starim kućama.

Ketlinina kuća je bila jedna od najmanjih u bloku, i mada je Grejs znala da njena sestra nije uradila ništa više malom travnjaku sem što ga je ošišala, iz nekih lukovica su se probijali izdanci duž pažljivo počišćene staze.

Dok je stajala pored kola, Grejs je pustila da joj pogled slobodno luta ulicom. Bilo je bicikala i starih karavana i malo sveže boje. Korišćena, izlizana, stambena četvrt je bila ili na granici renesanse ili spremna da polako klizne u starost. Dopalo joj se, dopadala joj se atmosfera.

To je bilo upravo ono što bi izabrala da je odlučila da se vrati. A kada bi trebalo da izabere kuću... bila bi to susedna, presudila je Grejs istog časa. Pomoć joj je sasvim sigurno potrebna. Jedan prozor je bio zatvoren letvicama i neki crepovi su nedostajali sa krova, ali je neko zasaadio azaleje. Zemlja je još uvek bila sveža i utapkana u brežuljke oko njihove osnove, i bile su male, visoke svega tridesetak centimetara. Ali su mali pupoljci bili skoro spremni da propupe. Gledajući u njih, nadala se da će moći da ostane dovoljno dugo da vidi kako cvetaju.

– Oh, Ketl, kakvo predivno mesto.

– Ni blizu Palm Springsu. Rekla je to bez ogorčenja, istovarujući sestrine stvari.

– Ne, dušo, stvarno to mislim. Ovo je pravi dom. Zaista je tako mislila. Okom i maštom pisca mogla je to već da vidi.

– Želela sam da mogu nešto da pružim Kevinu kada – kada dođe.

– Dopašće mu se. Govorila je sa uverenosti kojom je mahala kao zastavom. – Ovaj trotoar je nesporno dobar za skejtere. A tek drveće. Jedno preko puta je izgledalo kao da ga je grom udario i nikada se nije oporavilo, ali Grejs je prešla preko njega bez posustajanja. – Ketl, dok gledam u ovo pitam se šta ja to, do đavola, radim u gornjem Menhetnu.

– Stićeš bogatstvo i slavu. I ovo je rekla bez gorčine dok je sestri dodavala torbe.

Po drugi put, Grejsin pogled je odlutao do susedne kuće. – Ne bi mi smetalo da i ja imam nekoliko azaleja. Uхватила je Ketlin pod ruku. – Pa, pokaži mi ostalo.

Unutrašnjost nije bila veliko iznenađenje. Ketlin je volela da su joj stvari uredne. Nameštaj je bio čvrst, bez trunčice prašine, i odabran s ukusom. Baš kao i Ketlin, pomislila je Grejs sa primesom žaljenja. Ipak, dopao joj se lavirint malih soba koje su naizgled zalazile jedna u drugu.

Ketlin je jednu pretvorila u radnu sobu. Sto se još uvek sijao koliko je bio nov. Nije ništa uzela sebi, pomislila je Grejs. Čak ni svog sina. Mada je smatrala neobičnim preterivanjem što Ketlin ima telefon na stolu i još jedan nekoliko koraka dalje pored stolice, nije komentarisala. Znajući Ketlin, razlog će biti savršeno opravdan.

– Sos za špagete. Miris je nepogrešivo doveo Grejs u kuhinju. Ako bi je neko upitao čime se najradije zanima u dokolici, jelo bi bilo na vrhu liste.

Kuhinja je bila besprekorno čista kao i ostatak kuće. Da voli da se kladi, Grejs bi se kladila na to da u tosteru neće pronaći ni mrvicu. Ostaci hrane sigurno su uredno obeleženi i spakovani u frižider, a čaše su u kuhinjskim elementima poredane po veličini. To je Ketlinin način, a Ketlin se već trideset godina ni trunčicu nije promenila.

Grejs se nadala da neće zaboraviti da obriše noge kada bude gazila po starom linoleumu. Podigla je poklopac ekspreslonca i udahnula, dugo i duboko. – Rekla bih da nisi izgubila osećaj.

– Vratio mi se. Čak i posle puno godina sa kuvarirna i poslugom. – Gladna si? Tada joj je, po prvi put, osmeh izgledao iskreno i opuštено. – Zašto uopšte pitam?

– Čekaj, imam nešto.

Dok je njena sestra žurila nazad u predsoblje, Ketlin se okrenula ka prozoru. Zašto je iznenađena postala svesna koliko joj je kuća bila prazna, sada kada se Grejs našla u njoj? Kakvu to

čaroliju ima njena sestra kojom ispunjava sobu, kuću, bilo šta gde se nađe? I šta će, za ime boga, raditi kada ponovo ostane sama?

– Valpolicela, objavila je Grejs kada se vratila u sobu. – Kao što vidiš, računala sam na italijansku hranu. – Kada se Ketlin okrenula od prozora, suze su joj upravo potekle. – Oh, dušo. Grejs je pohitala, još uvek držeći bocu u ruci.

– Grejsi, toliko mi nedostaje. Ponekad mislim da bih mogla da umrem.

– Znam da je tako. Oh, mala, znam. Tako mi je žao. Pomilovala ju je po kosi koju je Ketlin češljala strogo unazad. – Ketlin, dopusti mi da pomognem. Reci šta ja mogu da uradim.

– Ništa. Napor je bio veći nego što je htela da prizna, ali je uspela da zaustavi suze. – Bolje da napravim salatu.

– Sačekaj. Grejs je uhvatila sestru za ruku i povelala je do kuhinjskog stočića. – Sedi. Ketlin, ozbiljno ti kažem.

Mada je bila godinu dana starija, Ketlin se povinovala autoritetu. To je bilo još nešto što joj je prešlo u naviku. – Grejs, zaista ne želim da pričam o tome.

– Mislim da to znači da je vrlo loše. Otvarač?

– Gornja fioka levo od sudopere.

– Čaše?

– Druga polica, ormarić do frižidera.

Grejs je otvorila flašu. Mada se nebo smračilo, nije palila svetio u kuhinji. Spustila je čašu pred Ketlin i napunila je do vrha. – Pij. Prokleta je dobro. Pronašla je praznu teglu – kraft majoneza, baš na mestu na kome bi je držala njihova majka, i skinula poklopac da zameni pepeljaru. Znala je koliko je Ketlin protiv pušenja i bila je odlučna da se ponaša najbolje što ume. Kao i većina Grejsinih zavetovanja, i ovo je bilo lako prekršiti. Upalila je cigaretu, nasula sebi vino, a onda sela. – Ketli, pričaj mi. Samo ću te gnjaviti dok mi ne kažeš.

I postupala bi tako. Ketlin je to znala pre nego što se složila s tim da ona dođe. Možda se zbog toga i složila. – Nisam želela da se razdvojimo. I ne moraš da mi kažeš kako sam glupa što sam htela da se okačim za čoveka koji me ne želi, jer to već znam.

– Ne mislim da si glupa. Grejs je oduvala dim osećajući se pomalo krivom, jer je baš to pomislila više puta. – Voliš Džonatana i Kevina. Bili su tvoji i ti želiš da ih zadržiš.

– Valjda je time sve rečeno. Srknula je drugi, duzi gutljaj vina. Grejs je ponovo bila u pravu. Bilo je dobro. Bilo joj je teško da prizna, mrsko da prizna, ali Borala je sa nekim da popriča. Želela je da taj neko bude Grejs jer, bez obzira na razlike među njima, Grejs će bez pogovora biti na njenoj strani. – Došlo je do tačke kada sam morala da pristanem da se razdvojimo. Još uvek nije mogla da izgovori reč razvod. – Džonatan me je maltretirao.

– Kako to misliš? Njen tih, malo promukao glas bio je uznemiren. – Da li te je udario? Napola se digla iz stolice, spremna da uskoči na sledeći let prema Obali.

– Postoje druge vrste maltretiranja, umorno je rekla Ketlin. – Ponižavao me je. Bilo je drugih žena, mnogo njih. Oh, bio je veoma diskretan. Sumnjam da je to znao i njegov broker, ali se postarao da ja saznam. Samo da mi time natrlja nos.

– Žao mi je. Grejs je ponovo sela. Znala je da je Ketlin udarac u vilicu draži od neverstva. Kada je bolje razmislila o tome, Grejs je morala da prizna da se njena sestra i ona slažu – makar po tom pitanju.

– Nikada ti se nije dopadao.

– Nije, i nije mi žao. Grejs je otresla pepeo u poklopac prazne tegle od majoneza.

– Pretpostavljam da to sada nije ni bitno. U svakom slučaju, kada sam se složila da se razdvojimo, Džonatan je jasno stavio do znanja da će to biti pod njegovim uslovima. On će podneti zahtev, pod uslovom da nijedna strana ne snosi odgovornost. Kao sudar u kome se samo iskrive branici. Osam godina mog života je završeno i niko nije kriv.

– Ketli, znaš da nisi morala da prihvatiš njegove uslove. Ako je bio neveran, mogla si da zatražiš pomoć.

– Kako sam to mogla da dokažem? Ovoga puta bilo je gorčine, vrele i oštre. Dugo je čekala da je istrese. – Grejs, moraš da razumeš kakav je tamo svet. Džonatan Brizvud Treći je čovek bez zamerke. On je advokat, pobogu, partner u porodičnoj firmi koja može da zastupa đavola protiv svemogućeg boga i istera nagodbu. Čak i da je bilo ko znao ili sumnjao, ne bi mi pomogao. Bili su prijatelji Džonatanove žene. Gospođe Džonatana Brizvuda Trećeg. To je bio moj identitet punih osam godina.

A posle Kevina, to je bilo najteže izgubiti. – Niko od njih ni prstom ne bi mrdnuo za Ketlin Mekejb. U tome je bila moja greška. Posvetila sam se tome da budem gospođa Brizvud. Morala sam da budem savršena žena, savršena domaćica, savršena majka i stub kuće. I postala sam dosadna. Kada sam mu postala dovoljno dosadna, hteo je da me se resi.

– Prokletstvo, Ketlin, zar uvek sebi moraš da budeš najgori kritičar? Grejs je ugasila cigaretu i posegla za vinom. – On je krivac, za ime Hrista, ne ti. Dala si mu tačno ono što je rekao da želi. Odrekla si se svoje karijere, svoje porodice, svog doma, i usredsredila svoj život na njega. Sada ćeš ponovo da se predaš i odrekneš se i Kevina.

– Ne odustajem od Kevina.

– Rekla si mi...

– Nisam se raspravljala sa Džonatanom. Nisam mogla. Bojala sam se onoga što bi učinio.

Veoma pažljivo, Grejs je ponovo spustila čašu. – Da li si se bojala onoga što bi učinio tebi ili Kevinu?

– Ne Kevinu, brzo je rekla. – Bez obzira šta Džonatan radi ili je radio, nikada ne bi učinio ništa nažao Kevinu. Zaista ga obožava. I uprkos tome što je bio loš muž, on je divan otac.

– U redu. Mada će Grejs o tome suditi kasnije. – Bojala si se onoga što bi mogao da ti tada uradi. Fizički?

– Džonatan retko izgubi živce. Dobro pazi na to jer kada se to desi postaje veoma nasilan. Jednom, dok je Kevin bio još beba, poklonila sam mu ljubimca, mače. Ketlin je vrlo obazrivo iznosila priču, znajući daje Grejs uvek u stanju da skupi mrvice i od njih sastavi ceo kolač. – Igrali su se i mače je ogrebalo Kevina. Džonatan je toliko pobesneo kada je video ogrebotine na Kevinovom licu da je mače bacio sa terase. Sa drugog sprata.

– Uvek sam govorila da je divan, promrmljala je Grejs i otpila vino.

– A ima i ono sa baštovanovim pomoćnikom. Čovek je greškom iskopao jedan grm ruže. U pitanju je bio samo nesporazum, nije baš dobro govorio engleski. Džonatan ga je na mestu otpustio, i počeli su da se prepiru. Pre nego što se prepirka završila, Džonatan je tako isprebijao čoveka da je morao da leži u bolnici.

– Dragi bože.

– Naravno, Džonatan je platio troškove.

– Naravno, složila se Grejs, ali je njen podsmeš promakao njenoj sestri.

– Isplatio ga je da to ne bi dospelo u novine. On se samo skrivao iza prijatne fasade. Ne znam šta bi bilo da sam pokušala da povedem Kevina.

– Ket, dušo, ti si njegova majka. Imaš svoja prava. Sigurna sam da ima izvrsnih advokata u Vašingtonu. Posetićemo neke od njih, saznaćemo šta može da se uradi.

– Već sam angažovala jednog. Ketlin je ponovo srknula jer su joj usta bila suva. Vino je pomoglo da joj reci lakše izlaze. – A angažovala sam i detektiva. Neće biti lako, i već mi je rečeno da može da potraje i košta puno novca, ali da šanse postoje.

– Ponosim se tobom. Grejs je uzela sestru za ruku. Sunce je skoro zašlo i soba je bila u senkama. Grejsine oči, sive koliko i svetlo, zgrejale su se. – Dušo, Džonatana Brizvuda Trećeg čeka gadno iznenađenje kada naleti na Mekejbe. Imam neke veze tamo na Obali.

– Ne, Grejs, ovo moram da držim u tajnosti. Niko ne sme da zna, čak ni mama i tata. Ne smem da rizikujem.

Razmišljala je na trenutak o Brizvudovima. Stare porodice, stare bogate porodice imaju duge pipke. – U redu, tako je verovatno najbolje. A ipak mogu da pomognem. Advokati i detektivi traže puno novca. Imam ga više nego što mi je potrebno.

Ketlinine oči su se po drugi put ispunile suzama. Ovog puta je ponovo uspela da ih zaustavi. Znala je da Grejs ima novca i nije želela da omrzne činjenicu da ga je zaradila. A jeste. Oh, bože, jeste. – Ovo moram da uradim sama.

– Nije vreme za ponos. Ne možeš da vodiš ovakvu bitku sa nastavničkom platom. To što si bila idiot i dopustila da te Džonatan otpraši bez novčića nije razlog da odbiješ moj novac.

– Nisam htela ništa od Džonatana. Brak sam napustila tačno sa onim što sam u njega i unela. Tri hiljade dolara.

– Nećemo da zalazimo u prava žena i činjenicu da si nešto i zaslužila posle osam godina braka. Grejs je bila aktivista ako i kada joj je to odgovaralo. – Stvar je u tome da sam tvoja sestra i da želim da ti pomognem.

– Ne novcem. Možda to jeste ponos, ali ovo moram sama da uradim. Uveče radim dodatni posao.

– Šta – prodaješ plastične posude? Podučavaš decu o bici kod Nju Orleansa? Prostituišeš se?

Uz prvi dobar smeh u poslednjih nekoliko nedelja, Ketlin im je obema nasula vino. – Tako je.

– Prodaješ plastične posude? Grejs je na trenutak razmišljala. – Da li još uvek imaju one činijice sa poklopcem?

– Nemam pojma. Ne prodajem plastične posude. Otpila je dug gutljaj. – Prostituišem se.

Kada je Ketlin ustala da upali svetio, Grejs je uzela svoju čašu. Ketlin se veoma retko šali, pa nije bila sigurna da li da se nasmeje ili ne. Odlučila je da se ne smeje. – Mislim da si rekla da te seks ne interesuje.

– I ne interesuje me za mene, bar ne za sada. Zarađujem dolar po minutu za sedmominutni poziv, deset dolara za pozive stalnih mušterija. Većina mojih mušterija je takva. Imam u proseku dvadeset poziva po noći, tri puta nedeljno, plus dvadeset i pet do trideset preko vikenda. To ugrubo izade na devet stotina dolara nedeljno.

– Isuse. Prva pomisao joj je bila da njena sestra ima prokleta više energije nego stoje ona mislila. Druga, da je sve to velika šala da bi je naterala da gleda svoja posla.

Grejs je zurila u svoju sestru pod jakim fluorescentnim svetlom. Ništa u Ketlininim očima nije ukazivalo na to da se šali. Ali je Grejs prepoznala onaj samozadovoljni pogled. Isti kakav je Ketlin imala kada joj je bilo dvanaest godina i kada je za Ženske izviđače prodala pet kutija kolača više od Grejs.

– Isuse, ponovo je rekla i upalila drugu cigaretu.

– Nećeš mi držati predavanje o moralu, Grejsi?

– Neću. Grejs je podigla svoje vino i s naporom progutala. Nije baš bila sigurna šta da misli o moralu u svemu tome, bar ne još. – Dopreće mi do mozga za minut. Ozbiljna si?

– Sasvim.

Naravno. Ketlin je uvek bila ozbiljna. Dvadesetorica za noć, ponovo je pomislila, a onda otresla tu sliku iz misli. – Neću ti držati predavanje o moralu, ali hoću jedno o zdravom razumu. Pobogu, Ketlin, da li znaš kakvih ljigavaca i manijaka ima tamo napolju? Čak i ja to znam, a u poslednjih šest meseci nisam imala sastanak koji nije bio poslovne prirode. I nije u pitanju samo da ne zatrudniš, već i to što ćeš zakačiti nešto što nećeš moći da cupkaš na kolenu posle devet meseci. To je glupo, Ketlin, glupo i opasno. I prestaćeš smesta ili ću...

– Reći mami?, predložila je Ketlin.

– Ovo nije šala. Grejs se s nelagodom promeškolljila jer joj je upravo to bilo navrh jezika. – Ako nećeš da misliš na sebe, misli na Kevina. Ako Džonatan sazna za ovo nećeš imati ni trunku šanse da ga dobiješ nazad.

– Mislim na Kevina. On je sve o čemu sada mislim. Pij vino, Grejs, i slušaj. Uvek si bila sklona da ispredeš priču ne znajući sve činjenice.

– Činjenica je da moja sestra radi noću kao devojka po pozivu, i daje neverovatno snalažljiva.

– Baš tako. Devojk po pozivu. Prodajem svoj glas, Grejs, netelo.

– Nekoliko čaša vina i mozak mi se zamagli. Ketlin, zašto mi jednostavno ne objasniš sve to?

– Radim za Fantaziju, Inc. To je skromna mala firma specijalizovana za usluge putem telefona.

– Usluge putem telefona?, ponovila je duvajući dim. – Usluge putem telefona? Ovog puta podigla je obe obrve. – Da li to govoriš o telefonskom seksu?

– Razgovor o seksu je najbliže do čega sam došla za godinu dana.

– Godinu dana? Grejs je prvo morala to da proguta. – Ponudila bih ti svoju podršku, ali trenutno sam suviše fascinirana. Misliš, radiš ono što reklamiraju na poleđini muških časopisa?

– Otkad ti čitaš časopise za muškarce?

– Istraživanje. A kažeš da zarađuješ gotovo hiljadu dolara nedeljno pričajući sa muškarcima preko telefona?

– Oduvek sam imala dobar glas.

– Aha. Grejs se zavalila da bi upila sve to. Nije mogla da se seti da je Ketlin u životu radila išta neuobičajeno. Čak je do braka čekala da spava sa Džonatanom. Grejs je to znala jer je pitala. Oboje. Onda joj je palo na pamet da to ne samo da nimalo ne liči na njenu sestru već i da je smešno. – Sestra Meri Frensis je rekla da imaš najbolji glas u osmom razredu. Pitam se šta bi mila starica rekla kada bi znala da je njena najbolja učenica telefonska kurva.

– Ne sviđa mi se baš mnogo taj izraz, Grejs.

– Ma hajde, baš lepo zvuči. Nasmejala se u svoje vino. – Izvini. Pa, kaži mi kako to funkcioniše.

Trebalo je da zna da će Grejs videti vedriju stranu toga. Grejs je retko uzvraćala optužbe. Mišići Ketlininih ramena su se opustili kada je ponovo otpila. – Muškarci pozovu kancelariju Fantazije, i ako su stalne mušterije mogu da zatraže određenu ženu. Ako su novi, od njih se traži da navedu šta im je važno da bi bili povezani sa odgovarajućom osobom.

– Kako to, šta im je važno?

Ketlin je znala da Grejs ima običaj da ispituje. Tri čaše vine sprečile su je da se unervozni. – Neki muškarci vole uglavnom da pričaju o tome šta bi radili ženi, šta rade sebi. Drugi vole da im žena priča, da ih na neki način provede kroz to, znaš već. Žele da ona opiše sebe, šta nosi, u kakvoj je sobi. Neki govore o sadizmu i mazohizmu ili vezivanju, ali ja ne preuzimam takve pozive.

Grejs se trudila da sve ovo primi ozbiljno. – Ti pričaš samo o običnom seksu.

Po prvi put u nekoliko meseci Ketlin se osetila prijatno opuštenom. – Tako je. I dobra sam u tome. Veoma sam popularna.

– Čestitam.

– U svakom slučaju, muškarci pozovu, ostave broj telefona i broj kreditne kartice. Kancelarija proveri da li je kartica ispravna, a onda pozove jednu od nas.

Ako se složim da primim poziv, pozovem čoveka sa telefona koji je Fantazija ovde instalirala, ali naplata ide direktno na adresu kancelarije.

– Naravno. A onda?

– Onda pričamo.

– Onda pričaš, promrmljala je Grejs. – Zbog toga imaš dodatni telefon u radnoj sobi.

– Uvek primećuješ sitnice. Ketlin je shvatila, sa nemalim zadovoljstvom, da je na dobrom putu da se napije. Bio je lep osećaj što joj zuji u glavi, što joj je teret spao sa leđa i što ima sestru s druge strane stola.

– Ketli, šta može da spreči te momke da saznaju tvoje ime i adresu? Jedan od njih može jednostavno da resi da više ne želi samo da priča.

Odmahnula je glavom, pažljivo brišući jedva vidljivi prsten od čaše na stolu. – Podaci o zaposlenima u Fantaziji su strogo poverljivi. Pozivaocima se nikada, ni pod kojim okolnostima, ne daju naši brojevi. Većina nas, takođe, koristi i lažna imena. Ja sam Dezire.

– Dezire, ponovila je Grejs sa nešto poštovanja.

– Visoka sam sto pedeset sedam centimetara, plava sam i imam neumorno telo.

– Majke ti? Mada je bolje podnosila piće, Grejs tog dana nije pojela ništa sem čokoladice na putu ka aerodromu. Pomisao na to da Ketlin ima alter ego nije izgledala samo ostvarljiva već i logična. – Ponovo čestitam. Ali, Ketli, recimo da jedan od ljudi iz Fantazije odluči da želi bliskiji odnos između poslodavca i zaposlene?

– Ponovo pišeš knjigu – rekla je Ketlin nehajno.

– Možda, ali...

– Grejs, savršeno je bezbedno. To je jednostavan poslovni sporazum. Ja samo pričam, muškarci dobiju ono za šta su platili, ja sam dobro plaćena, i Fantazija dobija svoj deo. Svi su srećni.

– Zvuči logično. Grejs je zavrtela vino u čaši i pokušala da odagna sve sumnje. – I moderno. Novi talas seksa dok žurimo ka devedesetima. Ne možeš dobiti sidu od telefonskog poziva.

– Medicinski uverljivo. Zašto se smeješ?

– Samo zamišljam sliku. Grejs je obrisala usta nadlanicom. – 'Plašite se obaveza, umorni ste od scena usamljenosti? Pozovite Fantaziju, Inc., razgovarajte sa Dezire, Dilajlom ili Di Di. Zagarantovan orgazam ili vraćamo novac. Prihvatamo uobičajene kreditne kartice.' Isuse, trebalo bi da pišem reklamne slogane.

– Nikada to nisam smatrala šalom.

– Ništa u životu nisi shvatala dovoljno šaljivim, rekla je Grejs, ali ne neljubazno. – Slušaj, kada sledeći put budeš radila mogu li da budem prisutna?

– Ne.

Grejs je zanemarila odbijanje. – Pa, pričaćemo o tome kasnije. Kada ćemo da jedemo?

Kada se te noći uvukla u krevet u Ketlininoj gostinskoj sobi puna testa i vina, Grejs je osetila rasterećenost prema sestri kakvu nije osetila od kada su bile deca. Nije znala kada su poslednji put ona i Ketlin sedele ovako kasno, pijući i pričajući, kao prijateljice. Bilo je teško priznati da to nikada nisu radile.

Ketlin je napokon radila nešto neobično i nije bezala od toga. Sve dok to ne donosi nevolje njenoj sestri, Grejs je bila oduševljena. Ketlin je preuzela kontrolu nad svojim životom. I biće joj sasvim dobro.

Te noći je čekao da otkuca tri sata, čekajući nju. Dezire uopšte nije došla. Naravno, bilo je drugih žena, sa egzotičnim imenima i seksepilnim glasovima, ali one nisu Dezire. Sklupčan u krevetu pokušao je da se uspava zamišljanjem njenog glasa, ali to nije bilo dovoljno. Zato je ležao, frustriran i znojav, i pitao se kada će smoći hrabrosti da ode do nje.

Uskoro, pomislio je. Biće tako srećna da ga vidi. Uzeće ga, skinuće mu odeću baš onako kako je to opisivala. I dopustiće mu da je dodiruje. Gde god zaželi. To mora da bude uskoro.

Kroz senovitu mesečinu ustao je i vratio se za kompjuter. Zeleo je da to ponovo vidi pre nego što ode da spava. Računar se uključio uz tiho zujanje. Njegovi prsti, tanki ali spretni, otkucali su seriju brojeva. Kroz nekoliko sekundi adresa se pojavila na ekranu. Adresa Dezire.

Uskoro.

POGLAVLJE 2

Grejs je čula tiho, monotono zujanje i za to okrivila vino. Nije stenjala ni gundala zbog mamurluka. Učili su je da Ivaki gfeh, oprostiv ili smrtan, zahteva ispaštanje. To je bio jedan od malobrojnih aspekata njene rane katoličke obuke koje je ponela sa sobom u zrelo doba.

Sunce je izašlo i bilo dovoljno jako da se probije kroz retke zavese na prozorima. Da bi se odbranila, zarila je lice u jastuk. Uspela je da spreči svetlost, ali ne i zujanje. Bila je budna, i mrzela je to.

Razmišljajući o aspirinu i kafi, uspravila se u krevetu. Tada je shvatila da zujanje nije u njenoj glavi već van kuće. Preturala je po jednoj od torbi i izvadila dronjavu frotirsku kućnu haljinu. U ormanu kod kuće stajala joj je jedna svilena, poklon od bivšeg ljubavnika. Grejsi je imala drage uspomene na ljubavnika, ali je više volela frotirsku haljinu. Još uvek ošamućena, oteturala se do prozora i sklonila zavese u stranu.

Dan je bio predivan, svež, i blago je mirisao na proleće i izriljanu zemlju. Tamo je bila ulegnuta ograda od lanca, koja je odvajala dvorište njene sestre od susednog. O nju se oslanjao žalosni grm forzicije. Mučio se da procveta, i Grejs je pomislila kako njegovi mali žuti cvetovi izgledaju hrabro i odvažno. Do tada joj nije palo na pamet koliko je umorna od cveća iz staklenika i savršenih latica. Jako je zevnula i pogledala iza grma.

Tada gaje videla, u zadnjem delu dvorišta susedne kuće. Duge uzane daske bile su oslonjene na magare za testerisanje. Sa lakoćom kojoj se divila, merio ih je, obeležavao i sekao. Zainteresovana, Grejs je još malo raskrilila prozor kako bi bolje videla. Jutarnji vazduh je bio leden, ali je u njega uronila zadovoljna što joj bistri glavu. Kao i forzicija, i on je bio prizor za gledanje.

Lik iz priče o drvosečama, pomislila je i nasmejala se. Muškarac je verovatno bio visok više od metar i devedeset i građen kao sportista. Čak i sa ove daljine mogla je da vidi snagu njegovih mišića koji su se pomerili ispod jakne. Imao je grivu riđe kose i bujnu bradu – ne ono fazonirano, malo prenemaganje, već pravu stvar. Upravo je videla kako mu se usne mrdaju okružene tom bradom u ritmu kantri muzike koja se čula sa radija.

Kada je zujanje prestalo, nasmešila mu se laktova oslonjenih o sims. – Čao, doviknula je. Osmeh joj je postao širi kada se okrenuo i podigao pogled. Primetila je da se njegovo telo malo ukočilo dok se okretao, ne toliko od iznenađenja, pomislila je, koliko usled pripravnosti. – Sviđa mi se tvoja kuća.

Ed se opustio kada je video ženu na prozoru. Odradio je preko šezdeset sati te nedelje i ubio čoveka.

Pogled na lepu ženu koja mu se osmehuje sa prozora na spratu umnogome mu je primirio istanjene nerve. – Hvala.

– Popravljaš je?

– Malo pomalo. Zaklonio je oči od sunca i proučavao je. Nije njegova susedka. Mada on i Ketlin Brizvud nisu izmenjali više od desetak reci, znao ju je iz viđenja. Ali bilo je nečeg prepoznatljivog u nasmejanom licu i razbarušenoj kosi. – U poseti si?

– Da, Ketu mi je sestra. Pretpostavljam da je već otišla. Ona je nastavnica.

– Oh. Saznao je više o svojoj susedki za dve sekunde nego u prethodna dva meseca. Nadi-mak joj je Ketu, ima sestru i nastavnica je. Ed je podigao drugu dasku na magare. – Ostaješ duže?

– Nisam sigurna. Izvirila je još više da bi joj vetrić mrsio kosu. To je bilo sitno zadovoljstvo u kome nije mogla da uživa u tempu i udobnosti Njujorka. – Da li si ti posadio azaleje tamo ispred?

– Aha. Prošle nedelje.

– Predivne su. Mislim da ću zasaditi neke za Ketu. Ponovo se osmehnula. – Vidimo se. Uvukla je glavu i nestala.

Ed je još minut zurio u prazan prozor. Ostavila ga je otvorenog, zapazio je, iako temperatura još nije dostigla petnaest stepeni. Izvukao je stolarsku olovku da obeleži drvo. To lice mu je poznato. I poslovno i lično se trudio da nikada ne zaboravi nijedno. Setiće se.

Unutra, Grejs je navukla trenerku. Kosa joj je još uvek bila vlažna od tuširanja, ali nije bila raspoložena da se petlja sa fenom i četkama. Tu je kafa koju treba popiti, novine koje treba pročitati i ubistvo koje mora da razreši. Po njenim proračunima, mogla je da uposli Maksvela i završi dovoljno da bude zadovoljna pre nego što se Ketlin vrati iz škole.

U prizemlju je pristavila za kafu, a onda proverila čega ima u frižideru. Najbolje što se moglo naći bili su ostaci špageta od prethodne noći. Grejs je zaobišla jaja i izvukla urednu plastičnu kutiju. Trebao joj je minut da shvati kako kuhinja njene sestre nije dovoljno moderna da bi imala mikrotalasnu pećnicu. Pomirila se s tim istog časa, bacila poklopac u sudoperu i okrenula se špagetima. Ješće ih hladne. Dok je žvakala primetila je poruku na kuhinjskom stolu. Ketlin je uvek ostavljala poruke.

Posluži se bilo čime stoje u kuhinji. Grejs se nasmejala i ugurala još hladnih špageta u usta. Ne brini za večeru, doneću nekoliko šnicli. A to je, pomislila je, Ketlinin ljubazan način da joj poruči da ne napravi nered u kuhinji. Popodne imam roditeljski sastanak. Stići ću kući do pola šest. Ne koristi telefon u mojoj radnoj sobi.

Grejs je nabrala nos, gurajući poruku u džep. Trebaće joj vremena i malo navaljivanja, ali je bila odlučna da sazna više o večernjim avanturama svoje sestre. A moraće da pronađe i ime Ketlininog advokata. Bez obzira na Ketlinine proteste i ponos, Grejs je htela da lično razgovara s njim. Ako to uradi dovoljno pažljivo, ego njene sestre neće biti povređen. U svakom slučaju, ponekad morate da zanemarite poneku modricu i zaputite se pravo ka cilju. Sve dok ne dobije Kevina nazad, Ketlin neće biti sposobna da sredi svoj život. Ono đubre Brizvud nema prava da koristi Kevina kao oružje protiv Ketlin.

Oduvek je znao da manipuliše drugima, pomislila je. Džonatan Brizvud Treći je hladan i proračunati manipulator koji koristi pozicije svoje porodice i politiku novca da istera po svom. Ali ne ovoga puta. Možda će biti potrebno nešto manevrisanja, ali Grejs će naći način da sredi stvari.

Isključila je plotnu ispod lončića za kafu baš kada je neko zakucao na ulazna vrata.

Njen kovčeg, zaključila je, i dograbila kutiju sa špagetima, polazeći niz hodnik. Napojnica od deset dolara trebalo bi da ubedi dostavljača da ga dovuče gore. Ubeđujući osmeh joj je bio spreman dok je otvarala vrata.

– G. B. Mekejb, je l' tako? Na pragu je stajao Ed sa primerkom knjige Ubistvo u stilu u tvrdom povezu. Zamalo da iseče prst kada je ime povezao sa licem.

– Tako je. Pogledala je načas sliku na zadnjoj korici. Kosa joj je bila frizirana i ukovrdžana, a fotograf je upotrebio upadljiv kontrast crne i bele kako bi izgledala misteriozno. – Imaš dobro oko. Jedva prepoznajem sebe na toj slici.

Sada kada se našao tu, nije imao ni najmanju ideju sta da radi sa sobom. Takve stvari mu se uvek događaju, znao je, kada postupi impulsivno. Posebno sa nekom ženom. – Dopadaju mi se tvoje knjige. Mislim da sam pročitao većinu.

– Samo većinu? Grejs je zabola viljušku u špagete osmehujući mu se. – Zar ne znaš da pisci imaju veliki i krhki ego? Trebalo je da kažeš da si pročitao svaku reč koju sam ikada napisala i da ih sve obožavaš.

Malo se opustio jer je njen osmeh to zahtevao od njega. – A kako zvuči 'đavolski ispređaš priču'?

– Nije loše.

– Kada sam shvatio ko si, mislim da sam samo hteo da dođem ovamo i uverim se da sam u pravu.

– Pa, osvojio si nagradu. Uđi.

– Hvala. Prebacio je knjigu u drugu ruku i osetio se kao idiot. – Ali ne želim da ti dosađujem.

Grejs mu je uputila dug i ozbiljan pogled. Bio je još impresivniji ovako izbliza nego što je izgledao sa prozora. A oči su mu bile plave, tamno, interesantno plave. – Ne želiš da ti je potpišem?

– Pa, da, ali...

– Onda uđi. Uzela ga je za ruku i uvukla unutra. – Kafa je vruća.

– Ne pijem je.

– Ne piješ kafu? Kako si onda živ? Onda se nasmejala i pokazala viljuškom. – U svakom slučaju, dođi ovamo pozadi, verovatno postoji nešto što možeš da popiješ. Znači, voliš krimiče?

Dopadalo mu se kako se kreće, polako, nemarno, kao da svakog trenutka može da se predomisli kuda će. – Moglo bi se reći da su krimiči moj život.

– Moj takođe. U kuhinji je ponovo otvorila frižider. – Nema piva, promrmljala je i odlučila da to ispravi prvom prilikom. – Ni sode. Isuse, Ketii. Ima soka. Liči na pomorandžu.

– Fino.

– Imam ovde nešto špageta. Hoćeš da podelimo?

– Ne, hvala. Je l' ti to doručak?

– Mmmmm. Sipala mu je sok i nehajno pokazala prema stolici, idući ka štednjaku da sipa sebi kafu. – Da li dugo živiš u ovom kraju?

Bio je u iskušenju da pomene ishranu, ali je uspeo da se obuzda. – Tek nekoliko meseci.

– Mora da je predivho kada je renoviraš po svom ukusu. Uzela je još jedan zalogaj. – Jesi li to po zanimanju, tesar? Imaš ruku za to.

Osetio je da mu je laknulo što ga nije pitala da li se bavi sportom. – Ne. Ja sam policajac.

– Šališ se. Stvarno? Gurnula je kutiju na stranu i naslonila se napred. Njene oči su to što je čini lepom, smesta je zaključio. Tako su žive, neodoljive. – Luda sam za policajcima. Neki od mojih najboljih likova su policajci, čak i oni loši.

– Znam. Morao je da se nasmeje. – Imaš osećaj za policijski posao. Vidi se po tome kako praviš zaplet. Sve je zasnovano na logici i zaključivanju.

– Sva moja logika ode na pisanje. Uzela je kafu, a onda se setila da je zaboravila krem. Nije želela da ustane, već ju je pila crnu. – Kakva vrsta policajca si – uniformisani, u civilu?

– Za ubistva.

– Sudbina. Nasmejala se i stegla mu ruku. – Ne mogu da verujem, dođem da posetim sestru i naletim pravo pred detektiva za ubistva. Da li trenutno radiš na nečemu?

– U stvari, baš smo juče nešto završili.

Nešto surovo, zaključila je. Bilo je nečeg u načinu kako je to rekao, u jedva primetnoj promeni tona. Mada joj je radoznalost bila zagolicana, resila je da pokaže malo razumevanja. – Upravo radim na paklenom ubistvu. U stvari, na seriji ubistava. Imam... Nije dovršila. Ed je video kako su joj oči potamnele. Zavalila se i digla bosa stopala na jednu praznu stolicu. – Mogu da promenim mesto zbivanja, počela je polako. – Da smestim radnju baš ovde u Vašington. Tako je bolje. Upaliće. Šta ti misliš?

– Pa, ja...

– Možda bih nekada mogla da dođem dole u stanicu. Mogao bi da mi pokažeš okolo. Misli su joj već odlutale dalje, gurnula je ruku u džep haljine da uzme cigaretu. – To je dozvoljeno, zar ne?

– Verovatno bih mogao da to sredim.

– Divno. Pazi, imaš li ženu ili ljubavnicu ili tako nešto?

Zurio je u nju dok je palila cigaretu i izdisala dim. – Trenutno ne, rekao je oprezno.

– Onda ćeš možda uveče imati nekoliko sati za mene.

Uzeo je sok i ispio dug gutljaj. – Nekoliko sati, ponovio je. – Tu i tamo?

– Da. Ne mogu da očekujem da mi posvetiš sve svoje slobodno vreme, samo da me uguraš u raspored kada si raspoložen.

– Kada sam raspoložen., promrmljao je. Njena haljina je sezala do poda, ali se rastvorila kod kolena i izložila pogledu njene noge, blede od zime i glatke poput mermera. Možda se čuda još uvek dešavaju.

– Znaš, mogao bi da budeš neka vrsta mog stručnog konsultanta. Hoću da kažem, ko se bolje razume u istragu ubistva u Vašingtonu od detektiva za ubistva?

Konsultant. Pomalo uzrujan zbog takvih pomisli, skrenuo je misli sa njenih nogu. – Dobro. Dugo je izdisao, a onda se nasmejao. – Kod tebe nema okolišanja, zar ne, gospođice Mekejb?

– Zovem se Grejs i iman običaj da navaljujem, ali neću dugo da se durim ako kažeš ne.

Gledao ju je i pitao se ča li postoji živi muškarac koji bi rekao ne ovim očima. S druge strane, njegov partner Ben mu uvek govori da je naivčina. – Imam tu i tamo nekoliko slobodnih sati.

– Hvala ti. Pazi, šta kažeš na večeru sutra uveče? Do tada će Ketu već biti oduševljena da me se resi nakratko. Možemo da pričamo o ubistvima. Ja častim.

– Voleo bih to. Ustao je, osećajući se kao da ga je zahvatio brz, neočekivani tok. – Bilo bi bolje da se vratim poslu.

– Daj da ti potpišem knjigu. Posle kratkog pretraživanja, pronašla je olovku na magnetskom držaču pored telefona. – Ne znam ti ime.

– Ed. Ed Džekson.

– Zdravo, Ed. Žvrljala je po naslovnoj strani, a onda nesvesno spustila olovku u džep. – Vidimo se sutra, oko sedam?

– U redu. Ona ima pegice, primetio je. Nekoliko ih je bilo rasuto po korenu njenog nosa. A zglobovi su joj sitni i krhki. Ponovo je premestio knjigu. – Hvala ti na autogramu.

Grejs ga je ispratila na zadnja vrata. Dobro miriše, pomislila je, na opiljke i sapun. Onda je, trljajući ruke, otišla na sprat da uključi Maksvela.

Radila je celoga dana, propustivši ručak u korist slatkiša koji je našla u džepu svog kaputa. Kad god bi izronila iz sveta koji je stvarala u ovaj oko sebe, mogla je da iz susedne kuće čuje lupanje čekića i testerisanje. Svoje radno mesto je smestila kraj prozora, jer je volela da gleda u kuću i zamišlja šta se tamo događa.

Jednom je primetila da su se kola zaustavila na prilazu susedne kuće. Dugonogi, crnokosi muškarac izašao je iz kola, otumarao niz stazu i ušao u kuću bez kucanja. Grejs je na trenutak razmišljala o njemu, a onda se vratila svom zapletu. Naredni put kada se udostojila da pogleda, prošla su dva sata i kola više nisu bila tu.

Proteгла se, a onda je iskopala poslednju cigaretu iz džepa i iščitala nekoliko pasusa. – Dobro obavljeno, Maksvele, izjavila je. Pritisnula je nekoliko dugmadi i isključila ga za taj dan. Pošto su joj misli lutale ka sestri, Grejs je ustala da namesti krevet.

Njen sanduk je stajao nasred sobe. Dostavljač ga je zaista doneo gore, a da ga je samo malo podstakla i raspakovao bi ga. Bacila je pogled na sanduk, razmislila, a onda prelomila da će se haosom u njemu pozabaviti kasnije. Umesto toga je sišla, pronašla na radiju stanicu sa Kitovima i ispunila kuću zvucima najnovije pesme grupe ZiZi Top.

Ketlin ju je zatekla u dnevnoj sobi, ispruženu na sofi sa časopisom i čašom vina. Morala je da obuzda nalet nestrpljenja. Provela je dan boreći se da nešto ugura u glave stotinu i trideset tinejdžera. Roditeljski sastanak nije poslužio ničemu, a njen auto je počeo da pravi zloslutne zvuke na putu ka kući. A evo njene sestre, koja ima vremena koliko hoće i novac u banci.

Sa kesom namirnica u ruci otišla je do radija i isključila ga. Grejs je kratko podigla pogled, fokusirala ga i osmehnula se. – Zdravo. Nisam čula kad si ušla.

– Ne čudi me. Pustila si radio do kraja.

– Izvini. Grejs se setila da spusti časopis na sto umesto da ga pusti da sklizne na pod. – Težak dan?

– Poneki ih imaju. Okrenula se i otišla do kuhinje.

Grejs je brzo spustila noge na pod, a onda presedela minut držeći glavu u šakama. Nakon što je nekoliko puta duboko udahнула, ustala je i otišla do sestre u kuhinju. – Požurila sam i napravila dopunu salati od sinoć. To je još uvek ono što najbolje znam da spremim.

– Fino. Ketlin je već folijom oblagala tiganj za prženje.

– Hoćeš li vina? – Ne, radim večeras. – Telefonski?

– Tako je. Telefonski. Pljusnula je meso na tiganj. – Hej, Ketl, pitala sam, nisam kritikovala. Kada bilo odgovora, Grejs je dohvatila vino i napunila svoju čašu. – U stvari, prošlo mi je kroz glavu da bih to što ti radiš mogla da iskoristim kao motiv u knjizi.

– Ne menjaš se, je l' tako? Ketlin se naglo okrenula. Bes u njenim očima bio je žestok i pulsirajući. – Što se tebe tiče, privatnost i ne postoji.

– Pobogu Ketl, nisam mislila da koristim tvoje ime niti tvoju situaciju, samo ideju, to je sve. Samo sam pomislila na to.

– Sve navodiš na vodenicu, svoju vodenicu. Možda bi htela da iskoristiš moj razvod kada smo već kod toga.

– Nikada te nisam iskorišćavala, rekla je Grejs tiho.

– Ti iskorišćavaš sve – prijatelje, ljubavnike, porodicu. Oh, ti naizgled saosećaš zbog njihovog bola i problema, ali iznutra ti rade vijuge, smišljaš kako da to iskoristiš za sebe. Zar tebi ne može ništa da se kaže, zar ne možeš ništa da vidiš a da ne pomisliš kako da to iskoristiš za knjigu?

Grejs je otvorila usta da to porekne, protestuje, a onda ih uz uzdah zatvorila. Bolje da se suoči sa istinom, ma koliko bila neprijatna. – Ne, mislim da ne mogu. Žao mi je.

– Onda prekini s tim, jel važi? Ketlinin glas je naglo postao smiren. – Večeras ne želim da se svađam.

– Ne želim ni ja. Uz napor, krenula je ispočetka. – Mislila sam da unajmim auto dok sam ovde, da malo izigravam turistu. A ako sam pokretna, mogu da idem u kupovinu i uštedim ti nešto vremena.

– Fino. Ketlin je uključila tiganj za prženje i iskrenula se tako da Grejs ne primeti da joj ruka nije stabilna. – Postoji Herc na putu za školu. Mogla bih da te ujutru odbacim tamo.

– U redu. Šta sad, pitala se Grejs dok je pijuckala vino. – Oh, jutros sam sreća momka iz susedne kuće.

– Ne sumnjam u to. Glas joj je bio napet dok je okretala meso. Bila je iznađena što se Grejs do sada nije sprijateljila sa svima u kraju.

Grejs je otpila vino i potrudila se da ostane mirna. Setila se da je obično ona bila prva koja plane. Ovoga puta neće. – Veoma je ljubazan. Ispostavilo se da je policajac. Sutra idemo na večeru.

– Zar to nije divno. Ketlin je tresnula lonac na štednjak i dodala vodu. – Brza si, Grejsi, kao i obično.

Grejs je polako otpila još jedan gutljaj, a onda pažljivo spustila čašu na šank. – Mislim da ću da prosetam.

– Izvini. Zatvorenih očiju, Ketlin se naslonila na štednjak. – Nisam tako mislila, nisam htela da praskam na tebe.

– U redu. Nije uvek spremna da brzo oprost, ali ima samo jednu sestru. – Zašto ne sednes? Umorna si.

– Ne, večeras primam pozive. Želim da završim sa ovim pre nego što telefon počne da zvoni.

– Ja ću to da uradim. Možeš da me nadgledaš. Uzela je sestru za ruku i blago je gurala prema stolici. – Šta ide u tiganj?

– Paket je tamo u torbi. Ketlin je gurnula ruku u svoju tašnu, izvukla bočicu i istresla dve pilule.

Grejs je iz torbe sa namirnicama izvukla jedan omot. – Rezanci u sosu od belog luka. Zgodno. Otvorila je paket i sručila sadržaj ne pročitavši uputstvo. – Nimalo mi se ne sviđa da mi opet skačeš za vrat, ali da li želiš da pričaš o tome?

– Ne, bio je to samo dug dan. Popila je pilule nasu vo. – Moram da ocenjujem zadatke.

– Pa, tu ti ne mogu pomoći. Mogu da odgovaram na tvoje telefonske pozive.

Ketlin je uspela da se osmehne. – Ne, hvala.

Grejs je izvukla činiju sa salatnom i spustila je na sto. – Možda mogu samo da hvatam beleške?

– Ne. Ako ne promešaš te rezance, slepiće se.

– Oh. Željna da udovolji, Grejs im se posvetila. U tišini je čula kako meso počinje da cvrči.

– Sledeće nedelje je Uskrs. Zar nemaš nekoliko slobodnih dana?

– Pet, računajući i vikend.

– Zašto ne odemo na kratak put, pridružimo se ludilu u Fort Lauderdaleju, budemo malo na suncu?

– Ne mogu to da priuštım.

– Ja častım, Keti. Hajde, biće zabavno. Sećaš li se proleća u poslednjem razredu kada smo molile i preklinjale mamu i tatu da nas puste?

– Ti si molila i preklinjala, podsetila ju je Ketlin.

– Bilo kako, tek otišle smo. U toku ta tri dana išle smo na zabave, izgorele od sunca i upoznale desetine momaka. Sećaš li se onoga, Džoa ili Džeka, koji je pokušao da se popne na prozor naše motelske sobe?

– Nakon što si mu rekla da se palim na njegovo telo.

– Pa, i jesi. Jadnik se zamalo ubio. Smejući se, bocnula je rezance pitajući se da li su gotovi. – Bože, bile smo tako mlade i tako glupe. Ma šta mari, Keti, i dalje smo dovoljno dobre da nam poneki momak sa koledža dobaci koji pogled.

– Bančenje i momci sa koledža me ne interesuju. Osim toga, sredila sam da celog vikenda primam pozive. Grejs, smanji vatru rezancima i okreni meso.

Poslušala ju je i nije ništa rekla dok je slušala kako Ketlin postavlja sto. Nisu u pitanju ni pijančenje ni muškarci, mislila je Grejs. Želela je samo da se podsete detinjstva koje su kao sestre delile. – Previše radiš.

– Grejs, nisam u tvojoj poziciji. Ne mogu sebi da priuštım da ležım na kauču i celo popodne čitam časopise.

Grejs je ponovo uzela vino. I držala jezik za zubima. Bilo je dana kada je sedela ispred ekrana po dvanaest sati, noći kada je radila do tri sata ujutru. Na turnejama za promociju knjige radila je po ceo dan i pola noći, dok joj ne ostane samo toliko snage da se ušunja u krevet i obeznani se. Mogla je sebe da smatra srećnona, da još uvek bude zapanjena količinom novca koja se slivala iz autorskih prava, ali ona je to zaslužila. To je bio stalni razlog za uznemirenost, jer njena sestra to nikada nije razumela.

– Na odmoru sam. Pokušala je da to zvuči bezbrižno, ali se oštrina osetila.

– Ja nisam,

– Fino. Ako ne želiš da odemo, da li bi ti smetalo ako malo čeprkam po dvorištu?

– Nije me briga. Ketlin je protrljala slepoočnicu. Glavolje izgleda više nikada sasvim ne prestaju. – U stvari, bila bih ti zahvalna. Nisam mnogo razmišljala o tome. U Kaliforniji smo imali predivnu baštu. Sećaš li se?

– Naravno. Grejs je uvek baštu smatrala preterano urednom i formalnom, nalik Dzonatanu. Nalik Ketlin. Mrzela je blagi ubod ogorčenja koji je osetila, i oterala ga je. – Mogle bismo da uzmemo dan i noć i, kako se zvalo ono cveće koje je mama uvek mnogo volela? Ladolež.

– U redu. Ali, misli su joj bile negde drugde. – Grejs, izgoreće meso.

Nešto kasnije, Ketlin se zatvorila u svoju sobu. Grejs je mogla da čuje zvonjavu telefona, telefona Fantazije, kako je odlučila da ga nazove. Izborojala je deset poziva pre nego što je otišla na sprat. Suviše uznemirena da bi spavala, uključila je kompjuter. Ali nije mislila na rad ni na ubistva koja je stvarala.

Osećaj zadovoljstva koji je bio prisutan prethodne noći i većim delom dana, nestao je. Ketlin nije dobro. Promene njenog raspoloženja bile su suviše brze i oštre. Bilo joj je navrh jezika da pomene terapiju, ali je bila isuviše svesna kakva bi bila reakcija. Ketlin bi je pogledala jednim od onih tvrdih, zatvorenih pogleda i diskusija bi bila završena.

Grejs je samo jednom pomenula Kevina. Ketlin joj je rekla da ne želi da raspravlja o njemu ili Dzonatanu. Dovoljno je znala svoju sestru da bi shvatila da se Ketlin kaje zbog njene posete. Što je još gore, Grejs se i sama kajala. Ketlin je uvek uspevala da istakne ono najgore u njoj, ono što je pod drugim okolnostima Grejs s lakoćom uspevala da prenebregne.

Ali, ona je došla da pomogne. Nekako će, uprkos njima obema, to i uraditi. Trebaće joj vremena, tešila se, oslanjajući bradu na ruku. Mogla je da vidi svetla u prozorima susedne kuće.

Sada, kada su vrata radne sobe bila zatvorena i ona zatvorila svoja, nije mogla da čuje zvonjavu telefona. Pitala se koliko će još poziva njena sestra večeras primiti. Koliko će još muškaraca zadovoljiti a da i ne vidi njihova lica? Da li između poziva ocenjuje pismene zadatke? To bi bilo zabavno. Zelela je da to bude smešno, ali nije mogla da prestane da vidi onu napetost na Ketlininom licu dok je hranu razvlačila po tanjiru.

Nema ničeg što bi mogla da uradi, rekla je Grejs sebi, trljajući oči. Ketlin je odlučna da stvari uradi po svom.

Bilo je predivno što ponovo čuje njen glas, što čuje kako deli obećanja i taj brzi, promukli smeh. Ovoga puta je nosila crno, nešto tanko i prozračno što muškarac može lako da pocepa ako mu se prohte. To bi joj se dopalo, pomislio je. Dopalo bi joj se da je tamo sa njom i da joj čepa odeću.

Covek kome je govorila jedva da je išta izustio. Bilo mu je drago. Ako bi sklopio oči, mogao bi da zamišlja da govori njemu. I samo njemu. Slušao ju je satima, poziv za pozivom. Posle nekog vremena, reci više nisu bile važne. Samo njen glas, topao, izazovan glas koji je stizao iz slušalica u njegovu glavu. Televizor je bio uključen negde u kući, ali ga on nije čuo. Čuo je samo Dezire.

Ona ga želi.

Ponekad je u mislima čuo kako ona izgovara njegovo ime. Džerald. Izgovorila bi ga sa tim polusmehom koji je često bio prisutan u njenom glasu. Kada bude otišao do nje, raširiće ruke i ponoviti ime, polako, bez daha. Džerald.

Vodiče ljubav na sve načine koje je opisala. On će biti taj koji ju je konačno zadovoljio. Biće čovek kojeg želi više od svih drugih. Biće to njegovo ime koje će neprestano ponavljati, šapućući, ječeći, vrišteći.

Džerald, Džerald, Džerald.

Uzdrhtao je, a onda se iscrpljen zavalio u obrtnu stolicu pred kompjuterom.

On ima osamnaest godina i ljubav je sa ženom vodio samo u svojim snovima. Večeras je snivao samo Dezire.

I bio je besan.

POGLAVLJE 3

– Pa, kuda ideš?

Ed je bio za volanom jer je pobedio u bacanju novčića. On i njegov partner, Ben Paris, upravo su veći deo dana proveli u sudu. Nije bilo dovoljno da se loši momci uhvate, morali ste da provedete sate svedočeći protiv njih.

– Šta?

– Pitao sam kuda ideš? Ben je imao poveću kesu slatkiša i staloženo je jeo. – Sa piscem.

– Ne znam. Usporio je pred znakom stop, oklevao, a onda prešao raskrnicu.

– Nisi se potpuno zaustavio, promrmljao je Ben krčkajući slatkiš. – Dogovor je bio da ćeš, ako ti voziš, poštovati sve saobraćajne znake.

– Niko nije dolazio. Da li misliš da treba da nosim kravatu?

– Kako da znam kada ne znaš kud ideš? Osim to da izgledaš smešno sa kravatom. Kao bik sa zvoncem oko vrata.

– Hvala, partneru.

– Ede, menja se svetio. Svetio – sranje. Ubacio je slatkiš u džep kada je Ed prostrujao kroz raskrnicu.

– Pa, koliko će se poznati romanopisac zadržati u našem gradu?

– Neznani.

– Kako to misliš, ne znaš? Razgovarao si sa njom, žarne?

– Nisam pitao. Nisam smatrao da je to moj posao.

– Žene vole da ih pitaš. Ben je stopalom pritiskao zamišljenu kočnicu dok je Ed škripeći skretao za ugao. – Ona dobro piše. Ima neke srčanosti u tome. Valjda se sećaš da sam ti ja skrenuo pažnju na njene knjige.

– Hoćeš li da prvorodeno dete nazovem po tebi?

Smejući se, Ben je pritisnuo upaljač u kolima. – Pa, izgleda li kao na slici sa knjige, ili nekako drugačije?

– Bolje. Ed se osmehnuo, ali je spustio prozor kada je Ben upalio cigaretu. – Ima velike sive oči. I puno se smeje. Ima predivan osmeh.

– Ne treba ti dugo da se zaglibiš do pojasa, zar ne?

Ed se s nelagodom promeškoltio, ne skidajući pogled sa puta. – Ne znam na šta misliš.

– Viđao sam to i ranije. Ben je opustio nogu sa zamišljene kočnice kada je Ed počeo da vozi iza nekog automobila koji se sporo kretao. – Neka mala sa velikim sivim očima i predivnim osmehom zatrepće trepavicama i ti si gotov. Drugar, potpuno si neotporan kada su u pitanju žene.

– Studije pokazuju da muškarci oženjeni manje od šest meseci steknu dosadnu naviku da dele savete.

– Redbuk?

– Kosmopoliten.

– Kladam se da je tako. U svakom slučaju, kad sam u pravu, u pravu sam. Jedina osoba koju je znao bolje od sebe bio je Ed Džekson. Ben bi prvi priznao da tako intimno ne poznaje ni svoju ženu. Nije mu bilo potrebno uveličavajuće staklo da prepozna prvi stepen slepe zaljubljenosti. – Zašto je ne dovedeš na piće ili takvo nešto? Tesa i ja možemo da je proverimo.

– Hvala, uradiću to sam.

– Odstupi, partneru. Znaš, sada kada sam oženjen, imam veoma objektivan pogled na žene.

Ed se iscerio u bradu. – Glupost.

– Istina je, čela istina. Ben je prebacio ruku preko naslona sedišta. – Znaš šta, mogu da pozovem Tešu i sredim da večeras izađemo sa vama. Samo da te zaštitimo od samoga sebe.

– Hvala, ali probao bih da se sam izborim sa ovim.

– Da li si joj rekao da jedeš samo zrnevlje i bobice?

Ed ga je samo blago pogledao dok je skretao za naredni ćošak.

– To može da utiče na izbor restorana. Ben je izbacio cigaretu kroz prozor, ali mu je osmeh izbledeo kada je Ed stao na parking. – Oh, ne, ne gvoždara. Ne opet.

– Moram da uzmem neke šarke.

– Naravno, tako uvek kažeš. Džeksone, dosadan si kao stenica od kada si kupio tu kuću. ,

Dok su izlazili iz kola, Ed mu je dobacio novčić. – Idi preko u 711 i uzmi kafu. Neću dugo.

– Imaš deset minuta. Loše je već samo to što sam morao da provedem jutro u sudnici nadmudrujući se sa Torčelijevim policijskim odsekom, a sad moram da se nosim sa Vlastom Kućevlasnikom.

– Ti si mi rekao da kupim kuću.

– Nije o tome reč. I ne mogu da kupim kafu za ove pare.

– Pokaži im značku, možda će ti dati popust.

Gundajući, Ben je pretrčao preko ulice. Ako već mora da ubija vreme dok njegov partner s najvećom pažnjom razgleda zavrtnje i matice, bolje da to radi uz kafu i dansko pecivo.

Radnjica sa potreštinama bila je skoro prazna. Proći će još nekoliko sati pre nego što gomila posle posla svrati za hleb ili neki napitak.

Prodavačica za kasom je čitala džepno izdanje neke knjige, ali je kratko podigla pogled i osmehnula mu se dok je ulazio. Objektivno, zaključio je da ima lepu bistu.

U zadnjem delu radnje, pored zgrejanih tanjira i mikrotalasne pećnice, sipao je sebi kafu, a onda dograbio lončić sa toplom vodom i nalio solju za Eda koji je uvek u džepu imao vrećicu čaja.

Bilo je perioda kada je bio siguran da je Ed napravio veliku grešku kada je kupio tu ruinu od kuće. Ali, istini za volju, dok je gledao kako Ed kuću malopomalo dovodi u red, počeo je da razmišlja. Možda bi on i Tesa trebalo da počnu da traže kuću. Ništa nalik

Edovoj, sa rupama na tavanici i pacovima u potkrovlju, već kuću sa pravim dvorištem. Mesto gde biste mogli da napravite roštilj i leti pečete šnicle. Mesto gde biste mogli da gajite decu, pomislio je, a onda rekao sebi da uspori. Mora da je brak ono što vas tera da o sledećoj godini razmišljate često koliko i o sutrašnjem danu.

Pijući kafu u hodu, Ben je išao ka kasi. Jedva da je imao vremena da opsuje kada je bio gurnut i kafa mu se prosula niz košujju.

– Prokletstvo!, uzviknuo je i odmah učutao i primirio se kada je video nož koji podrhtava u ruci klinca od oko sedamnaest godina.

– Pare. Dečko je gurao nož prema Benu dok je pokazivao prema kasi. – Sve. Odmah.

– Divno, promrmljao je Ben i bacio pogled na ženu za kasom, koja je prebledela i ukočila se u mestu. – Slušaj, mali, u ovim kasama ne drže ni siću.

– Pare. Rekao sam da mi daš jebene pare! Dečakov glas se podigao i prelomio. Dok je govorio, isćurelo mu je malo pljuvačke; bila je prebojena krvlju iz usne koju je grizao. Bio mu je potreban fiks, i to očajnički. – Bolje smesta mrdni dupe, ti glupa kučko, ili ću ti svoje inicijale urezati u čelo.

Žena je još jednom pogledala u nož i dala se u akciju. Zgrabila je fioku iz kase i tresnula je na šank. Sitniš je odskočio i rasuo se po podu.

– Tvoj novčanik, rekao je Benu, gurajući novčanice i sitniš u džep. Ovo je njegova prva pljačka. Nije imao pojma da je to tako lako. Ali srce mu je i dalje bilo zaglavljeno u grlu a ispod pazuha mu je curilo. – Polako ga izvuci i baci ga na šank.

– U redu. Samo polako. Razmišljao je da li da izvuče oružje ispod jakne. Dečko se znojio kao svinja i u očima mu se čitao užas isti kao i ženi iza teze. Umesto toga, Ben je sa dva prsta izvukao novčanik. Podigao ga je, gledajući kako ga dečkovе oči prate. A onda ga je ba-

cio, samo dva centimetra od šanka. Istog trenutka kada je klinac spustio pogled, on se pokrenuo.

Lako mu je izbio nož. Stisak je bio klizav zbog znoja. Tada je žena iza šanka počela da vrišti, neprestano da zavija, stojeći i dalje kao ukopana. A klinac se borio kao ranjeni medved. Ben je otpozadi stegao klinca oko struka, ali pre nego što je stigao da stabilno stane, preturili su se preko vitrine. Staklo je prsio i sručilo se sa njima. Dečak je vrištao i psovao i pljeskao poput ribe dok je pipajući tražio nož. Ben je tako jako tresnuo laktom u ormarić sa smrznutom hranom da su mu se pojavile zvezde pred očima. Ispod njega, dečko je bio mršav kao saraga i natopljen jer mu bešika nije izdržala. Ben je uradio ono što je izgledalo najlakše: seo je na njega.

– Prijatelju, uhapšen si. Izvukao je bedž i gurnuo ga dečku ispred lica. – A sudeći po tome kako se treseš, to je najbolje što je moglo da ti se desi. Dečko je već cmizdrio kad je Ben izvukao lisice. Iznerviran i bez daha, podigao je pogled ka prodavačici. – Dušo, hoćeš li da pozoveš pandure?

Ed je izašao iz gvoždare sa kesom šarki, šest mesinganih kvaka i četiri keramičke ručke za povlačenje.

Ove ručke su bile pravo otkrovenje, jer će se slagati sa bojom pločica koje je izabrao za kupatilo na spratu. Njegov sledeći projekat. Pošto su kola bila prazna, bacio je pogled preko ulice i ugledao crnobeke policijske automobile. Uzdahnuo je i pažljivo spustio kesu u auto, a onda se odvuкао da nađe partnera. Pogledao je Benovu košulju, a onda klinca kako jeca i trese se na zadnjem sedištu patrolnih kola.

– Vidim da si dobio kafu.

– Da. Na račun kuće, ti kopile. Ben je klimnuo glavom uniformisanim policajcima a onda, sa rukama u džepovima, krenuo nazad preko ulice. – Sad moram da napišem prokleti izveštaj. I, vidi ovu košulju. Odvojio ju je sa kože gde je bila zalepljena, hladna i lepljiva. – Šta ću, do đavola, da uradim sa ovim mrljama od kafe?

– Potopi je u varikinu.

Bilo je skoro šest sati kada je Ed stigao kući. Vrteo se oko stanice, besposličio za stolom i smišljao besmislene poslove. Jednostavno rečeno, bio je nervozan. Dovoljno je voleo žene, bez pretvaranja da ih razume. Posao je sam po sebi u određenoj meri ograničavao njegov društveni život, ali kada se zabavljao, obično su ga privlačile jednostavne i ne previše pametne. Nikada nije kao njegov partner pokazivao sklonost da okuplja ženske u krdo ili žonglira njima kao u cirkusu. Niti je ikada iskusio Benovu iznenadnu i potpunu predanost jednoj ženi.

Ed je više voleo žene koje se ne kreću prebrzo i ne Pritiskaju previše dugmadi. Stvarno je voleo duge i podsticajne razgovore, ali je retko izašao sa ženom koja je mogla da mu priušti nešto takvo. I nikada nije analizirao zašto je to tako.

Divio se pameti G. B. Mekejb. Samo nije bio siguran kako da se ponaša prema Grejs Mekejb na društvenom planu. Nije navikao da ga žena pozove da izađu i odredi vreme i mesto. Bio je više naviknut na to da ugada i vodi – i bio bi prepadnut i uvređen ako bi ga neko optužio za šovinizam.

Bio je odani pristalica Društva za ravnopravnost, ali to je bila politika. Mada je godinama radio sa Benom, ne bi ni dvaput trepnuo zbog ženskog partnera. Ali to je posao.

Njegova majka je radila od kada je mogao da se seća, podižući tri sina i ćerku. Nije bilo oca i, kao najstariji, Ed je preuzeo mesto glave porodice pre nego što je ušao u pubertet. Bio je naviknut da žena zarađuje za život, baš kao što je bio naviknut i da raspolaže njenim čekovima i umesto nje donosi važne odluke.

U podsvesti mu je uvek bila misao da, kada se oženi, njegova žena neće morati da radi. On će brinuti o njoj, onako kako njegov otac nikada nije vodio računa o njegovoj majci. Onako kako je Ed oduvek želeo da brine o njoj.

Jednog dana, kada mu kuća bude završena, zidovi obojeni i vrt posađen, naći će pravu ženu i dovesti je kući. I brinuti o njoj.

Dok se presvlačio, bacio je pogled na susednu kuću. Grejs je ostavila razgrnute zavese i upaljeno svetio. Još je mislio o tome da joj nežno nagovesti da obrati pažnju na privatnost kada je bude video, a ona je s treskom ušla u sobu. Mada je mogao da je vidi samo od kukova naviše, bio je siguran da je nešto šutnula. Onda je počela da nervozno korača.

Šta da radi? Grejs je provukla obe šake kroz kosu kao da odatle može da izvuče odgovor. Njena sestra je u nevolji, većoj od bilo koje koju je mogla da zamisli. I bespomoćna je.

Nije trebalo da izgubi strpljenje, rekla je sebi. To što je vikala na Ketlin bilo je isto kao da čitaš Rat i mir u mraku. Samo dobiješ glavobolju i ništa ne razumeš. Nešto se moralo preduzeti. Sručila se na krevet i naslonila glavu na kolena. Koliko dugo to traje?, pitala se. Od razvoda? Nije dobila odgovor od Ketlin, pa je naglo zaključila da je i to Džonatanova krivica.

Ali, šta da preduzme oko toga? Ketlin je sada besna na nju i neće da je sluša. Grejs je znala o drogama – često je viđala šta mogu da urade ljudima. Tešila je neke koji su se borili da se vrata na pravi put i udaljila se od onih drugih koji su jurili ka samouništenju. Raskinula je jednu vezu zbog droge i potpuno izgurala čoveka iz svog života.

Ali, ovo je njena sestra. Pritisnula je prstima oči i pokušala da razmisli.

Valijum. Tri bočice od tri različita lekara. I koliko zna, Ketlin možda ima još toga skrivenog u školi, kolirna, bog zna gde sve.

Nije njuškala, ne na način za koji ju je Ketlin optužila. Trebala joj je prokleta olovka i znala je da Ketlin sigurno drži neku u fioci pored kreveta. I pronašla je olovku. Sveže zarezanu. I tri bočice pilula.

– Ti ne znaš kako je to kada si nervozan, besnela je Ketlin na nju. – Ne znaš šta znači imati prave probleme. Sve čega si se dotakla, ispalo je baš onako kako si želela. Izgubila sam muža. Izgubila sam sina. Kako se usuđuješ da mi držiš predavanja o ma čemu što radim da odagnam bol?

Grejs nije nalazila prave reci, samo ljutnju i optužbe. Suoči se sa tim, do đavola. Jedanput u životu, suoči se sa tim. Zašto nije rekla: pomoći ću ti. Ovde sam da ti se nađem. To je ono što je mislila. Mogla je da se vrati u prizemlje i moli, puži, vrišti, i postigne samo jednu reakciju. Zid je podignut. I ranije se suočavala sa tim zidom. Kada je Ketlin raskinula sa dugogodišnjim dečkom, kada je Grejs dobila glavnu ulogu u predstavi svog razreda.

Porodica. Ne okreću se leđa kada je porodica u pitanju. S uzdahom je krenula u prizemlje da pokuša ponovo.

Ketlin je bila u radnoj sobi sa zatvorenim vratima. Obećavajući sebi da će ostati mirna, pokucala je na vrata. – Ket. Nije bilo odgovora, ali bar vrata nisu bila zaključana. Grejs ih je gurnula. – Ket, žao mi je.

Ketlin je završila sa ocenjivanjem radova desetog razreda pre nego što je podigla pogled. – Ne moraš da seizvinjavaš.

– U redu. Znači, ponovo je mirna, pomislila je Grejs. Da li je to zbog pilula ili zbog toga što se ohladila, nije bila sigurna. – Vidi, mislila sam da otrčim do susedne kuće i kažem Edu da izađemo neko drugo veče. Onda možemo da razgovaramo.

– Nema više o čemu da se priča. Ketlin je spustila ocenjeni rad na gomilu i uzela jedan sa druge gomile. Sada je bila smrtno mirna. To su joj omogućile pilule. – I večeras primam pozive. Idi i zabavljaj se.

– Ket, brinem zbog tebe. Volim te.

– I ja tebe volim. Mislila je to, samo je poželela da je sposobna da pokaže koliko to misli. – Ne treba ni zbog čega da brineš. Znam šta radim.

– Znam da si pod velikim, užasnim pritiskom. Želim da ti pomognem.
– Cenim to. Ketlin je obeležila jedan odgovor kao pogrešan i pitala se zašto njeni đaci ne mogu da obrate malo više pažnje. Izgleda da niko ne obraća dovoljno pažnje. – Snalazim se. Rekla sam da mi je drago što si ovde, i stvarno je tako. I biću srećna da ostaneš koliko god želiš – sve dok se ne budeš mešala.

– Dušo, zavisnost od valijuma može da bude veoma opasna. Ne želim da vidim kako patiš.

– Nisam zavisnik. Ketlin je ocenila rad sa minus. – Čim dobijem nazad Kevina i dovedem svoj život u red, pilule mi neće trebati. Nasmešila se i uzela drugi list. – Grejs, prestani da brineš. Sada sam velika devojka. Kada je zazvonio telefon, ustala je od stola i otišla do stolice. – Da? Ketlin je uzela olovku. – Da, uzeću ga. Dajte mi broj. Zapisala je, a onda prekinula vezu. – Laku noć, Grejsi. Ostaviću ti upaljeno svetlo na tremu.

Grejs je izašla iz radne sobe jer je njena sestra već birala broj. Zgrabila je kaput iz ormana u predsoblju gde ga je Ketlin okačila, a onda požurila napolje.

Ujed ranog aprila naveo ju je da ponovo pomisli na Floridu. Još uvek može da ubedi Ketlin da odu. Ili možda na Karibe, ili u Meksiko. Bilo gde gde je toplo i opuštено. A kada je jednom izvuče iz grada, daleko od najgoreg pritiska, moći će zaista da razgovaraju. Ako to propadne, Grejs je zapamtila imena tri lekara ispisana na bočicama sa pilulama. Otići će do njih.

Još uvek se boreći sa kaputom, pokucala je na Edova vrata.

– Znam da sam poranila, rekla je čim je otvorio. – Nadam se da ti ne smeta. Mislila sam da možemo prvo da popijemo piće. Mogu li da uđem?

– Naravno. Odstupio je korak nazad shvatajući da ona ne želi da joj odgovori ni na jedno pitanje osim poslednjeg. – Je l' ti dobro?

– Zar se primećuje? Uz poluosmeh sklonila je razbarušenu kosu s lica. – Svađala sam se sa sestrom, to je sve. Nikada nije moglo da prođe ni nedelju dana a da se ne posvađamo. Obično je to bila moja greška.

– Svađe su obično greška dvoje ljudi.

– Ne kada su sa mnom. Bilo bi isuviše lako da se otvori i dopusti da to isteče iz nje. On ima oči koje govore o utesi i razumevanju. Ali, ovo je porodična stvar. Smišljeno se okrenula da pogleda kuću. – Ovo je predivno.

Grejs je videla dalje od tapeta koji su se ljuštili i gomile starudije, veličinu i mogućnosti sobe. Videla je visinu tavanice pre nego okrnjeni malter, i lepotu starog poda od hrastovine ispod mrlja i ogrebotina.

– Nisam još stigao do ove sobe. Mada ju je u mislima već video završenu. – Kuhinji sam dao prioritet.

– Ja joj ga uvek dajem. Nasmejala se i pružila ruku. – Pa, hoćeš li da mi pokažeš?

– Naravno, ako želiš. Čudno, ali obično je osećao kao da je njegova ruka progutala žensku. Njena je bila mala i vitka ali je delovala čvrsto u njegovoj. Pogledala je na stepenište dok su prolazili.

– Kad jednom oguliš to drvo, imaćeš nešto zaista posebno. Volim ove stare kuće gde su sve sobe nagomilane jedna preko druge. To je smešno, jer je moj stan u Njujorku praktično jedna velika soba, i tamo mi je vrlo udobno, ali... oh, ovo je predivno.

Rasturao je, strugao, pario i ponovo gradió. Kuhinja je bila rezultat skoro dvomesečnog rada. Što se Grejs tiče, ma kako astronomsku količinu vremena utrošio na ovo, bila je vredna svakog trenutka. Radne površine su bile tamnoružičaste boje, za koju ne bi nikada pretpostavila da je muškarac ceni. Kuhinjske elemente je obojio zelenom bojom nane kako bi napravio kontrast. Aparati su bili potpuno beli i sa dizajnom iz četrdesetih. Bilo je tu ognjište od cigala i pećnica, koji su bili predivno obnovljeni. Sigurno je tu nekada bio stari linoleum, ali ga je sastrugao i pod je sada činila hrastovina.

– Hiljadu devet stotina četrdeset peta, rat je završen i život u Americi nije mogao biti bolji. Volim to. Gde si pronašao ovaj štednjak?

Čudno kako se uklapa u ovo ovde, sa ukovrdžanom i razbarušenom kosom i kaputom prebačenim preko ramena. – Ja, ah, u Džordžtaunu postoji jedna starinarnica. Pakleno je bilo platiti delove.

– Predivno je. Zaista predivno. Mogla bi se opustiti ovde, pomislila je, naslanjajući se na sudoperu. Bila je od belog porcelana i podsetila ju je na dom i jednostavnija vremena. U prozorima su bili mali sudovi sa tresetom, iz kojih su se već probijali zeleni izdanci. – Šta to gajiš ovde?

– Lekovito bilje.

– Bilje? Kao ružmarin i slično?

– I slično. Kada mi se ukaže prilika raščistiću mali deo u dvorištu.

Pogledala je nakratko kroz prozor i videla gde je radio prethodnog dana. Mada nije razlikovala majčinu dušicu od origana, privlačila ju je pomisao na malu baštu sa biljkama koje rastu. Biljke na prozorima, svece na stolu. Bila bi to srećna kuća, ne izveštačena i napeta kao ona pored nje. Uzdahnuvši, otresla je zlovolju.

– Ti si ambiciozan muškarac, Ede.

– Zašto?

Osmehnula se i okrenula mu leđa. – Nema mašine za pranje sudova. Hajde. Ponovo mu je ponudila ruku. – Častiću te pićem.

Ketlin je sedela u stolici, zatvorenih očiju, sa telefonskom slušalicom zadenutom između ramena i uha. Ovaj je uglavnom želeo da on priča. Sve što se od nje zahtevalo bilo je da ispušta zvuke odobravanja. Lep posao ako možeš da dođeš do njega, pomislila je, i obrisala suzu sa trepavica.

Nije trebalo da dopusti daje Grejs toliko potrese. Tačno zna šta radi, i ako joj je potrebna mala pomoć da ne izgubi zdrav razum, ima pravo na nju.

– Ne, to je predivno. Ne, ne želim da prekineš.

Obuzdala je uzdah i zažalila što se nije setila da sebi pripremi lonče kafe. Grejs ju je izbacila iz takta. Ketlin je premestila slušalicu i pogledala na sat. Imao je još dva minuta. Neverovatno koliko dva minuta ponekad mogu da se otegnu.

Jednom je nakratko podigla pogled misleći da je čula neki šum, a onda je ponovo posvetila pažnju klijentu. Možda će dozvoliti Grejs da je odvede na Floridu za vikend. Možda će biti dobro da ode, izađe na sunce. I na nekoliko dana prestane da misli. Problem je u tome što sa Grejs u blizini ona ne prestaje da misli o svojim greškama i promašajima. Oduvek je bilo tako i Ketlin je prihvatila da će tako uvek i biti. Pa ipak, nije trebalo da prasne na Grejs, govorila je sebi, trljajući slepoočnicu. Ali to je urađeno, a sada ima posla.

Džeraldovo srce je udaralo poput čekića. Mogao je da je čuje kako prigušeno govori, uzdiše. Taj tihi smeh mu je preplavio kožu. Dlanovi su mu bili ledeni. Pita se kakav bi bio osećaj ugrejati ih na njenoj koži.

Biće toliko srećna što ga vidi. Prešao je nadlaničnom preko usta dok se primicao. Želeo je da je iznenadi. Trebalo mu je dva sata i tri doze kokaina, ali je najzad smogao hrabrosti da dođe do nje.

Prethodne noći je sanjao o njoj. Tražila je da on dođe, molila ga da dođe. Dezire. Želela je da mu bude prva.

Hodnik je bio u mraku, ali je mogao da vidi svetlo ispod vrata njene radne sobe. I mogao je da čuje njen glas kako dopire kroz njih. Mameći.

Morao je da zastane na trenutak, osloni dlanove na zid. Samo da dođe do daha. Seks sa njom biće razuzdaniji od bilo kog blaženstva koje je upumpao ili ušmrknuo u svoje telo. Seks sa njom biće konačan, vrhunski. A kada završe, ona će mu reći da je najbolji.

Prestala je da govori. Čuo ju je kako se kreće okolo. Priprema se za njega. Polako, skoro obamro od uzbuđenja, gurnuo je vrata.

I evo je.

Odmahnuo je glavom. Bila je drugačija, drugačija od žene iz njegove mašte. Bila je crna, ne plava, i nije nosila prozirno crno ili čipkasto belo, već jednostavnu suknju i bluzu. Zbunjen, samo je stajao i zurio.

Kada je senka pala preko njenog stola, Ketlin je kratko pogledala naviše, napola očekujući da vidi Grejs. Njena prva reakcija nije bio strah. Dečak koji je zurio u nju mogao je da bude jedan od njenih đaka. Ustala je, kao što bi ustala tokom predavanja.

– Kako si dospao ovde? Ko si ti?

Nije to lice, ali je taj glas. Sve ostalo je izbledelo osim glasa. Smešeći se, Džerald je prišao bliže. – Dezire, ne moraš da se pretvaraš. Rekao sam ti da ću doći.

Kada je izašao na svetlo, osetila je strah. Nije bilo potrebno iskustvo sa ludilom da bi se ono prepoznalo. – Ne razumem o čemu pričaš. Zvao ju je Dezire, ali to nije bilo moguće. Niko ne zna. Niko ne može da zna. Pipala je po stolu tražeći neko oruđe i odmeravala rastojanje do vrata. – Moraćeš da odeš ili ću zvati policiju.

Ali, on se još uvek osmehivao. – Nedeljama i nedeljama sam te slušao. Onda si mi prošle noći rekla da mogu da dođem. Ovde sam. Za tebe.

– Ti si lud, nikada nisam razgovarala sa tobom. Morala je da ostane mirna, veoma mirna. – Pogresio si, sad hoću da odeš.

To je taj glas. Prepoznao bi ga među hiljadama. Milionima. – Slđsao sam svake noći, svake noći, da bih te čuo. Bio mu je tvrd, neprijatno tvrd, a usta su mu bila suva kao kamen. Pogresio je, plava je, plava i prelepa. Ono ranije mora da je bio trik svetla ili njena čarolija. – Dezire, promrmljao je. – Volim te. Ne skidajući pogled sa nje počeo je da otkopčava kaiš. Ketlin je zgrabila listove pismenih zadataka i bacila ih žureći ka vratima. Zakačili su ga po glavi.

– Obećala si. Imao ju je sada, tanke žilave ruke stegle su se oko nje. Disao je isprekidano dok je naslanjao lice na njeno. – Obećala si da ćeš mi pružiti sve one stvari o kojima pričaš. I ja ih želim. Dezire, sad hoću više od priče.

Ovo je noćna mora, pomislila je. Dezire je nešto izmišljeno, kao i ovo. San, to je sve. Ali u snovima ništa ne boli. Čak i dok se otimala čula je kako joj se bluza čepa. Njegove ruke su bile svuda po njoj, bez obzira koliko se borila i šutirala. Kada je zarila zube u njegovo rame zacvileo je, ali ju je povukao na pod, cepajući joj suknju.

– Obećala si. Obećala si, ponavljao je. Sada je mogao da oseti njenu kožu, meku i toplu, baš kao što je i zamišljao. Ništa ga neće zaustaviti.

Kada je osetila kako se ugurao u nju, počela je da vrišti.

– Prekini. Strast je eksplodirala u njegovoj glavi, ali ne na način na koji je želeo. Njeno cicanje ga je cepalo, remetilo sve. Predugo je čekao, predugo želeo. – Rekao sam da prestaneš! Zabadao se jače, želeći veličanstvenost svih njenih obećanja. Ali ona nije prestajala da vrišti. Grebala ga je, ali bol je samo raspalio njegovu želju i bes. Lagala je. Ovo nije onako kako je trebalo da bude. Lažljivica je i kurva, a ipak ju je želeo.

Zabacivši ruku, odgurnula se i prevrnula sto. Telefon je pao na pod pored njene glave.

A on je uzeo telefonski kabl i obavio ga oko njenog vrata, vukući ga sve dok vrištanje nije prestalo.

– Znači, tvoj partner je oženjen psihijatrom. Grejs je otvorila prozor dok je palila cigaretu. Večera ju je opustila. Ed ju je opustio, ispravila se. Bilo je tako jednostavno pričati sa njim, i imao je tako mio, smešan pogled na život.

– Sreli su se pre nekoliko meseci dok smo radili na jednom slučaju. Ed je podsetio sebe da potpuno stane pred raskrscnicom. Na kraju krajeva, Grejs nije Ben. Niko nije kao ona. – Verovatno bi te interesovalo, jer je u pitanju serijski ubica.

– Stvarno? Nikada nije sumnjala u svoju opsednutost ubistvima. – Shvatam, pozvali su psihijatra da uradi psihijatrijski profil.

– Tako je.

– Je li dobra?

– Najbolja.

Grejs je klimnula glavom razmišljajući o Ketlin. – Volela bih da razgovaram sa njom. Možda bismo mogle da napravimo večeru ili nešto slično. Ketlin se ne druži dovoljno.

– Zabrinuta si zbog nje.

Dok su skretali iza ćoška, Grejs je tiho uzdahnula. – Žao mi je. Nisam želela da ti pokvarim večer, ali mislim da nisam bila najbolje društvo.

– Nisam se žalio.

– To je zato što si suviše uljudan. Kada je stao ispred kuće, nagnula se i poljubila ga u obraz. – Zašto ne udeš na kafu – ne, ti ne piješ kafu, na čaj. Skuvaću ti čaj da ti nadoknadim.

Izašla je iz auta pre nego što je mogao da izađe i otvori joj vrata. – Ne moraš ništa da mi nadoknadiš.

– Volela bih društvo. Ketli je verovamo već u krevetu, a ja ću samo da se krčkam od brige. Preturala je PO tašni da pronađe ključ. – Možemo da razgovaramo o tome kada ćeš da me povedeš na tu turu po policijskoj stanici. Prokletstvo, znam da je ovde negde. Bilo bi mi lakše da se Ketli setila da ostavi upaljeno svetlo na tremu. Evo ga. Otključala je vrata, a onda nemarno ubacila ključeve u džep. – Zašto ne sedneš u dnevnu sobu i uključiš stereo ili nešto drugo dok pripremaš čaj?

Kaput joj je skliznuo dok je hodala i nehajno ga je bacila na stolicu. Ed ga je podigao kada je pao na pod, i savio ga. Miriše na nju, pomislio je. Onda je rekao sebi da je to glupavo i spustio ga na naslon stolice. Otišao je do prozora da pogleda kako je drvo stolarije uglačano. To mu je prešlo u naviku otkad je kupio kuću. Prevlačeći prstom duž njega, pokušao je da ga zamisli na svom prozoru.

Čuo je kako Grejs uzvikuje sestrino ime, kao pitanje, a onda ga doziva ponovo i ponovo i ponovo.

Našao ju je kako kleči pored sestrinog tela, vuče ga, viče na njega. Kada ju je podigao, otimala se razjareno poput tigricice.

– Pusti me. Prokletstvo,пусти me. To je Ketli.

– Grejs, idi u drugu sobu.

– Ne. To je Ketli. Oh, bože,пусти me. Potrebna sam joj.

– Poslušaj me. Držao ju je čvrsto za ramena zaklanjajući od nje telo svojim telom, i dva puta je snažno protresao. – Sada idi u drugu sobu. Pobrинуću se za nju.

– Ali treba...

– Hoću da me poslušáš. Duboko se zagledao u njene oči, prepoznavši šok. Ali nije mogao daj miluje ili teši ili prebaci fino, toplo ćebe preko nje. – Idi u drugu sobu. Zovi 911. Možeš li to da uradiš?

– Da. Klimnula je glavom i spotakla se unazad. – Da, naravno. 911. Gledao je kako ona istrčava iz sobe, a onda se okrenuo telu.

Devet-jedan-jedan neće pomoći Ketlin Brizvud. Ed je čučnuo pored tela i postao policajac.

POGLAVLJE 4

Bilo je to poput scene iz neke od njenih knjiga. Nakon ubistva došla je policija. Neki od njih će biti iscrpljeni, neki veoma cutljivi, neki cinični. Zavisilo je od tona priče. Ponekad je zavisilo od ličnosti žrtve. Uvek je zavisilo od njene mašte.

Radnja je mogla da se odvija u uličici ili salonu kuće. Atmosfera je uvek bila zamršeni deo ma koje scene. U knjizi koju piše, smislila je da se ubistvo dogodi u biblioteci državnog sekretara. Uživala je u mogućnostima da upetlja tajnu službu, politiku, špijunažu, kao i policiju.

U pitanju će biti otrov i ispijanje iz pogrešne čaše. Ubistvo je uvek interesantnije kada je malo zapetljano. Bila je oduševljena linijom zapleta do sada, jer još uvek nije definitivno odlučila ko je ubica. Uvek ju je fasciniralo kada bi došla do tog zaključka i iznenadila sebe.

Loš momak bi na kraju uvek napravio pogrešan korak.

Grejs je nemo sedela na sofi i zurila. Zbog nekog razloga nije mogla da se otrgne od te misli. MehaniZarn samoodbrane u mozgu preokrenuo je histeriju u šok, tako da je izgledalo kao da njeni drhtaji pulsiraju kroz nečije tuđe telo. Dobro ubistvo je efektivnije ukoliko je žrtva ostavila iza sebe nekog ko je zapanjen ili potpuno uništen. To je izum koji je uvek uspevao da privuče čitaoca ukoliko se pravilno primeni. Oduvek je imala dara da opiše emocije: tugu, bes, patnju. Kada bi jednom shvatila svoje likove, mogla je i da ih oseti. Povremeno je mogla da radi satima i danima, hraneći se emocijama, baškareći se u njima, uživajući i u svetlim i mračnim stranama ljudske prirode. Onda je mogla da ih bezbrižno isključi kao što bi isključila mašinu, i nastavi svoj život.

Na kraju krajeva, to je samo priča, i pravda će pobediti u poslednjem poglavlju.

Prepoznavala je zanimanja ljudi koji su dolazili u kuću njene sestre i odlazili iz nje – islednik, tim za sudsku medicinu, policijski fotograf.

Jednom je policijskog fotografa iskoristila za glavni lik romana, precizno oslikavajući gnusne detalje smrti sa nekom vrstom naslade. Znala je postupak, i stalno ga opisivala a da i ne trepne ili zadrhti. Prizori i mirisi smrti nisu bili neznanci, ne njenoj mašti. Čak i sada, verovala je da će svi oni nestati ako samo čvrsto zatvori oči, i ponovo se sklopiti u likove koje može da kontroliše, likove koji su stvarni jedino u njenoj glavi, likove koji mogu da se stvore ili unište pritiskom na dugme.

Ali ne njena sestra. Ne Ketli.

Promeniće zaplet, rekla je Grejs, podvijajući noge ispod sebe. Napraviće izmene, izbrisaće scenu ubistva, ponovo će izgraditi likove. Promeniće sve to dok ne ispadne baš onako kako želi. Treba samo da se koncentriše. Zatvorila je oči i, obujmivši čvrsto grudi, upinjala se da sve to ostvari.

– Nije se lako predala, promrmljao je Ben dok je gledao kako islednik ispituje telo Ketlin Mekejb Brizvud. – Mislim da ćemo pronaći da je krv delom i njegova. Možda ćemo dobiti neke otiske sa telefonskog kabla.

– Koliko dugo? Ed je pribeležio detalje u svoju svesku, boreći se da ne misli na Grejs. Nije mogao da dopusti da sada misli na nju. Mogao je da propusti nešto, nešto od vitalnog značaj a, ako razmišlja o tome kako ona sedi u drugoj sobi poput slomljene lutke.

Islednik ga je lupnuo pesnicom po grudima. Zapahnuo ga je miris ljutih papričica i crnog luka koje je čovek večerao. – Ne više od dva sata, verovatno i manje. Pogledao je na sat. – U ovom trenutku, ograničio bih vreme između devet i jedanaest. Moći ću da ga tačnije odredim kada je donesu. Dao je znak dvojici muškaraca. Još dok se podizao, telo je prebačeno u debelu plastičnu vreću. Vrlo uredno. Vrlo konačno.

– Da, hvala. Ben je zapalio cigaretu dok je studirao kredom iscrtanu konturu na tepihu. – Po tome kako soba izgleda, iznenadio ju je ovde. Zadnja vrata su obijena. Nije mu trebalo mnogo, pa nisam iznenađen ako ga nije čula.

– Ovo je miran kraj, promrmljao je Ed. – Ne moraš ni auto da zaključavaš.

– Znam, teže je kada se dogodi blizu tvoje kuće. Ben je čekao, ali nije dobio odgovor. – Moraćemo da razgovaramo sa sestrom.

– Aha. Ed je ugurao beležnicu u džep. – Momci, hoćete li da mi date nekoliko minuta pre nego što nastavite? Klimnuo je glavom isledniku dok je izlazio. Nije mogao da spreči da Grejs pronađe telo, ali je mogao da spreči da bude deo ovoga što se trenutno događa.

Pronašao ju je tamo gde ju je i ostavio, kako sedi skupljena na sofi. Oči su joj bile zatvorene, tako da je pomislio, ponadao se, da spava. Onda je podigla pogled ka njemu. Oči su joj bile ogromne i potpuno suve. Sasvim je dobro prepoznao tupi sjaj šoka.

– Ne mogu da ostvarim da se tako odigra. Glas joj je bio siguran, ali toliko tih da se jedva čuo sa njenih usana. – Stalno pokušavam da preradim scenu. Vratila sam se ranije. Uopšte nisam izašla. Ket je odlučila da te večeri pođe sa mnom. Ništa ne deluje,

– Grejs, hajdemo u kuhinju. Pićemo taj čaj i pričaćemo.

Prihvatila je pruženu ruku, ali nije ustala. – Ništa ne pomaže jer je prekasno da se izmeni.

– Grejs, žao mi je. Zašto ne pođeš sada sa mnom?

– Nisu je još odneli, je l' tako? Trebalo bi da je vidim pre...

– Ne sada.

– Moram da sačekam dok je ne odnesu. Znam da ne mogu da idem sa njom, ali moram da sačekam dok je ne odnesu. Sestra mi je. Onda se podigla, ali samo da bi otišla u hodnik i čekala.

– Pusti je, posavetovao ga je Ben kada je Ed pošao ka njoj. – Potrebno joj je ovo.

Ed je gurnuo ruke u džepove. – Ovo nikome nije potrebno.

Vidao je druge kako se na ovaj način opraštaju od nekoga koga vole. Čak i posle svih prizora, žrtava, istraga, nije mogao da ne oseća ništa. Mada je naučio sebe da oseća što je moguće manje.

Grejs je stajala, hladnih i sklopljenih ruku, dok su Ketlin iznosili napolje. Nije plakala. Duboko je zagnjurila za osećanjima, ali ništa nije pronašla. Želela je da tuguje, imala je potrebu za tim, ali se to izgleda odšunjalo u neki ćoškić i skupilo u sebe i ostavilo je praznom. Kada se Edova ruka spustila na njeno rame, nije se trгла niti zadrhtala, samo je duboko udah-nula.

– Sada ćeš morati da me ispituješ?

– Ako si sposobna za to.

– Da. Pročistila je grlo. Trebalo bi da joj je glas čvršći. Uvek je bila jaka. – Skuvaću čaj.

U kuhinji je uključila grejač vode, a onda se uposlila šoljama i tacnama. – Ket i uvek sve drži tako čisto. Treba samo da se prisetim gde moja majka drži stvari. Zaćutala je. Njena majka. Moraće da pozove roditelje i kaže im.

Žao mi je, mama, žao mi je. Nisam bila ovde. Nisam to mogla da sprečim.

Ne sada, rekla je sebi, petljajući sa vrećicama čaja Sada ne može da misli o tome. – Ne mogu ni da zamislim da koristiš šećer.

– Ne.

Ed se promeškolljio od neprijatnosti i poželeo da ona sedne. Pokreti su joj bili prilično sigurni, ali na njenom licu nije bilo ni traga boje. Nije je bilo od kada ju je našao nagnutu nad sestrinim telom.

– A vi? Vi ste detektiv Paris, zar ne? Edov partner?

– Ben. Spustio je ruku na naslon stolice kako bi je povukao od stola. – Meni dve kašičice šećera. Kao i Ed, primetio je da je bleđa, ali je takođe prepoznao i odlučnost da svemu ovome

vidi kraj. Nije toliko slaba koliko krhka, pomislio je, kao parče stakla koje će se pre raspući nego popucati.

Dok je postavljala šolje na sto, bacila je pogled na zadnja vrata. – Ušao je odavde, zar ne?

– Tako izgleda. Ben je izvukao svoj podmetač i postavio ga do tacne. Nije dozvoljavala da je obuzme tuga, i kao policajac, morao je to da iskoristi. – Žao mi je što moramo da prođemo kroz ovo.

– Nije važno. Podigla je čaj i srknula. Osetila je vrelinu tečnosti u ustima, ali nikakav ukus. – Nema ničeg što bih mogla da vam kažem, zaista. Ket je bila u svojoj radnoj sobi kada sam izašla. Spremala se za posao. Bilo je, ne znam, šest i trideset. Kada smo se vratili, mislila sam da je otišla u krevet. Nije ostavila upaljeno svetlo na tremu. Detalji, pomislila je dok je pokušavala da izbegne novi bliski dodir histerije. Policiji su potrebni detalji, baš kao i svakom dobrom romanu. – Krenula sam u kuhinju i primetila da su vrata, vrata njene radne sobe, otvorena, i da je svetlo upaljeno. Zato sam ušla. Ponovo je uzela čaj i pažljivo zatvorila mozak za ono što se potom dogodilo.

Pošto je Ed bio prisutan, Ben nije morao da navaljuje. Svi su znali šta se potom dogodilo. Zbog toga će se malo vratiti. – Da li se viđala sa nekim?

– Ne. Grejs se malo opustila. Pričaće o drugim stvarima, logičnim stvarima, ne o nemogućoj sceni iza vrata radne sobe. – Upravo je prošla kroz neprijatan razvod koji nije prebolela. Radila je, nije se družila. Ketin mozak je bio koncentrisan na to da zaradi dovoljno novca da bi na sudu dobila strateljstvo nad svojim sinom.

Kevin. Dragi bože, Kevin. Grejs je sa obe ruke uzela solju i ponovo srknula.

– Njen bivši muž je Džonatan Brizvud Treći, iz Palm Springsa. Stari novac, staro poreklo, gadan karakter. Oči su joj se smračile kada je ponovo pogledala u zadnja vrata. – Možda, samo možda, ćete utvrditi da je oputovao na istok.

– Da li imate bilo kakav razlog da mislite da bi bivši muž hteo da ubije vašu sestru?

Tada je pogledala u Eda. – Nisu se prijateljski razišli. Godinama ju je varao i ona je unajmila advokata i detektiva. Možda je on to otkrio. Brizvud je ime koje ne priznaje bilo kakvo blato po sebi.

– Da li vam je poznato da je ikada pretio vašoj sestri? Ben je probao čaj, iako je sa čežnjom mislio o lončetu sa kafom.

– Nije mi ništa rekla, ali ga se plašila. Zbog njegove naravi i moći koju ima njegova porodica, nije se od početka borila za Kevina. Rekla mi je da je jednog od baštovana smestio u bolnicu zbog svađe oko ružinog grma.

– Grejs. Ed je spustio ruku na njenu. – Da li si primetila nekoga u susedstvu ko te je činio nespokojnom? Da li je iko dolazio na vrata, nešto donosio ili se zauzimao za nešto?

– Ne. Pa, dolazio je čovek koji je isporučio moj kovčeg, ali on je bezopasan. Bila sam sama sa njim petnaestak ili dvadesetak minuta.

– Kako se zove kompanija?, upitao je Ben.

– Ne znam... protrljala je koren nosa između palca i kažiprsta. Uvek se lako prisećala detalja, ali razmišljanje joj je sada bilo kao borba kroz maglu. – Brzo i lako. Bez crtica između reci. Ime momka je, hm, Džimbo. Da, Džimbo. Ime je bilo prišiveno iznad džepa na košulji. Zvučao je kao daje iz Oklahome.

– Vaša sestra je bila nastavnica?, podsticao ju je Ben.

– Tako je.

– Da li je imala ikakvih problema sa drugim osobljem?

– Većina njih su kaluđerice. Mučno je raspravljati se sa kaluđericama.

– Da. A šta je sa đacima?

– Nije mi rekla ništa. Činjenica je da je uvek tako i bilo. Od te joj se misli ponovo uzburkalo u stomaku. – Prve noći kada sam stigla u grad, pričale smo, popile smo malo više vina. Tada mi je ispričala za Džonatana. Ali od tada, kao i u većem delu naših života, zatvorila se u

sebe. Mogu da vam kažem da nije stvarala neprijatelje, ali ni prijatelje, ne bliske. Poslednjih nekoliko godina život joj je bio okrenut porodici. Nije bila dovoljno dugo u Vašingtonu od kada se vratila da uspostavi ikakve veze, da sretne nekoga ko bi želeo – ko bi joj ovo uradio. To je bio ili Džonatan, ili neznamac.

Ben na trenutak nije ništa rekao. Ko god da je provalio, nije došao da pljačka već da siluje. Stvarao se poseban osećaj kada je u pitanju pokušaj pljačke, drugačiji kada je u pitanju silovanje. Sve prostorije sem radne sobe bile su veoma uredne. U kući se osećao miris nasilja.

– Grejs. Ed je već došao do istog zaključka kao i njegov pŠrtner, ali je odmakao korak dalje. Ko god da je provalio u kuću došao je ili po ženu koje se dočepao, ili po ovu koja sedi pored njega. – Da li postoji neko ko te mrzi? Bledo ga je pogledala, ali je nastavio: – Da li si nedavno imala vezu sa nekim ko bi želeo da te povredi?

– Ne. Nisam imala vremena za vezu dovoljno ozbiljnu za to. Ali je pitanje samo po sebi bilo dovoljno da pokrene paniku. Da li je ona uzrok? Da li je ona razlog? – Samo što sam stigla sa turneje. Ne znam nikoga ko bi želeo da ovo uradi. Nikoga.

Ben je preuzeo sledeći nivo. – Ko je znao da si ovde?

– Moj urednik, izdavač, publicista. Svako ko je želeo. Upravo sam obišla dvanaest gradova uz dosta odnosa sa javnošću. Ako je neko želeo da dopre do mene, mogao je to da uradi desetina puta, u hotelskim sobama, podzemnoj železnici, u mom stanu. Ketlin je ta koja je mrtva. Ja čak nisam ni bila ovde. Pribrala se na trenutak. – Silovao ju je, je l' tako? Onda je odmahнула glavom pre nego što je mogao da odgovori. – Ne, ne, ne želim da se sada usredsredim na to. Stvarno ne mogu ni na šta da se usredsredim. Ustala je i pronašla malu flašu konjaka u kuhinjskom ormariću pored prozora. Uzela je čašu i napunila je do pola. – Ima li još?

Ed je želeo da je uzme za ruku, da joj pomiluje kosu i kaže joj da ne misli više. Ali je on policajac koji mora da odradi posao.

– Grejs, da li znaš zašto tvoja sestra ima dve telefonske linije u radnoj sobi?

– Da. Grejs je brzo trgla konjak, sačekala da je tresne, a onda popila još jedan. – Nema načina da se ovo drži u tajnosti, je li tako?

– Uradićemo šta budemo mogli.

– Ketlin bi mrzela publicitet. Ponovo je sela, sa čašom u rukama. – Oduvek je želela svoju privatnost. Pazite, mislim da ta dodatna linija nije u vezi sa svim ovim.

– Potrebno nam je sve. Ed je sačekao da ona ponovo otpije konjak. – To je sada neće povrediti.

– Neće. Konjak joj neće pomoći, shvatila je, ali nije mogla da smisli lek za svoju mučninu, a konjak je izgledao kao najbolje rešenje. – Rekla sam ti da je unajmila advokata i tako dalje. Bio joj je potreban neko dobar da se bori sa Džonatanom, a do dobrih advokata se ne dolazi lako od učiteljske plate. Nije želela da uzme novac od mene. Ketli je bila jako ponosna, i da budem iskrena, uvek me je prezirala – nije važno. Dugo je udahnula. Konjak joj je otišao pravo u stomak i sada ga je okretao. Uprkos tome, ponovo je otpila. – Druga linija je bila poslovna. Imala je dodatni noćni posao. Za kompaniju koja se zove Fantazija, Inc.

Ben je izvio obrvu dok je to zapisivao. – Pozivi u vezi s fantazijom?

– Tako bi to roditelji rekli. Uzdahnuvši, Grejs se protrljala nadlanicom ispod očiju. – Telefonski seks. Mislila sam da je prilično inovativna, čak sam se pitala kako da to iskoristim za zaplet u svoj knjizi. Stomak joj se još jednom okrenuo, pa je uzela cigaretu. Dok je petljala sa upaljačem, Ben ga je uzeo, upalio joj cigaretu, a onda ga spustio pored Čaše sa konjakom. – Hvala.

– Samo polako, savetovao joj je.

– Dobro mi je. Zarađivala je dosta novca, i izgledalo je bezopasno. Niko od onih koji su je zvali nije znao njeno ime i broj njenog telefona, jer je sve dolazilo iz centralne kancelarije, onda bi ona pozvala drkoša – mislim da ih tako zovu. Zvala ga je o njegovom trošku.

– Da li je ikada pomenula nekoga ko se malo više uneo?

– Ne. A sigurna sam da bi to uradila. Rekla mi je za posao prve noći kada sam stigla. Ako ništa drugo, izgleda da joj je to bilo pomalo zabavno, i pomalo dosadno. Čak i ako su neki želeli prisniji kontakt, ne bi mogli da je nađu. Kao što sam rekla, nije čak ni koristila svoje ime. Oh, i Ket mi je rekla da ne priča ni o čemu drugom sem o običnom seksu. Grejs je raširila dlanove na sto. Sedele su baš na ovom mestu te prve večeri dok je sunce zalazilo. – Nema priče o vezivanju, sadizmu i mazohizmu, nasilju. Bila je veoma probirljiva.

Svako ko je želeo nešto nekonvencionalno, pa, morao je da se obrati nekoj drugoj.

– Nikada se nije sreća sa nekim sa kim je razgovarala?, upitao je Ed.

To nije bila činjenica koju može da dokaže, ali je bila od onih stvari u koje je sigurna. – Ne, apsolutno ne. Bio je to posao koji je shvatala isto onoliko profesionalno koliko i predavanje u školi. Nije se sastajala, nije išla na zabave. Njen život su bile škola i ova kuća. Živiš u susednoj kući, rekla je Edu. – Da li si ikada video da je neko dolazio ovde? Da li si ikada video da je ostajala van kuće posle devet uveče?

– Ne.

– Moraćemo da proverimo informacije koje si nam dala, počeo je Ben kada je ustao. – Ako se nečeg setiš, samo pozovi.

– Da, znam. Hvala. Hoće li me pozvati kada... kada budem mogla da je uzmem?

– Potrudimo se da to bude uskoro. Ben je ponovo nakratko pogledao u partnera. Znao je, bolje od većine, koliko je frustrirajuće kada se mešaju osećanja i ubistvo, kao što je znao da će Ed morati sam da razreši svoju uključenost u ovo na svoj način i u svoje vreme. – Popuniću izveštaj. Zašto ti ne središ stvari ovde?

– Da. Klimnuo je glavom partneru dok je ustajao da šolje odnese do sudopere.

– On je dobar čovek, rekla je Grejs kada je Ben otišao. – Je li dobar policajac?

– Jedan od najboljih.

Stisla je usne sa željom, potrebom, da prihvati njegovu reč. – Znam da je kasno, ali da li bi ti smetalo da ostaneš još malo? Moram da pozovem roditelje.

– Naravno. Ugurao je ruke u džepove jer je još uvek izgledala suviše prefinjeno da bi je dodirnuo. Tek su počinjali da budu prijatelji, a sada je ponovo policajac. Značka i pištolj su na neki način znali da naprave veliko rastojanje između njega i – građanina.

– Ne znam šta da im kažem. Ne znam kako mogu da ma šta kažem?

– Mogu da ih pozovem umesto tebe.

Grejs je snažno povukla dim cigarete jer je želela da se složi sa tim. – Uvek se neko drugi umesto mene brine za ružne stvari. Mislim da je ovo trenutak kada to moram sama da uradim. Ako nešto poput ovoga može da bude lakše, biće im lakše da to čuju od mene.

– Mogu da sačekam u drugoj sobi.

– Bila bih ti zahvalna.

Grejs ga je posmatrala kako izlazi, a onda je skupila hrabrost da pozove.

Ed je šetao dnevnom sobom. Bio je u iskušenju da ode na mesto zločina i sve pročešlja, ali se obuzdao. Nije hteo da rizikuje da Grejs naleti na njega. To joj nije potrebno, pomislio je, da sve to vidi, da se svega seti – Nasilna smrt je njegov posao, ali nikada nije postao potpuno otporan na sva mreškanja koja je izazivala.

Jedan život je okončan, i često su desetine drugih bile pogođene. Njegov posao je da na to gleda logično, a proveriti detalje, očigledne i one nejasne, sve dok ne prikupi dovoljno dokaza za hapšenje. To prikupljanje mu je od svih aspekata policijskog posla pružalo najviše zadovoljstva. Ben je bio instinktivan i silovit; Ed je bio metodičan. Slučaj je gradio postupno, logično sledeći sloj po sloj, razrađujući detalje činjenicu po činjenicu. Emocije se moraju kontrolisati – ili još bolje, treba ih sasvim izbeći. Bila je to fina linija kojom je naučio da hoda, linija između uključenosti i sračunatosti. Ako policajac prekorači liniju u bilo koju od tih strana, beskoristan je.

Njegova majka nije želela da on bude policajac. Želela je da se pridruži ujaku u građevinskom poslu. Imaš dobre ruke, govorila mu je. Imaš jaka leđa. Sindikat će se pobrinuti za dobru platu. Čak i sada, posle toliko godina, još uvek je čekala da vrati značku i zameni je građevinskom kacigom.

Nikada nije mogao da joj objasni zašto to ne može da uradi, zašto je istrajan u tome. Nije bilo u pitanju uzbuđenje. Nadziranje, hladna kafa ili, u ovom slučaju, mlaki čaj, i izveštaji u tri primerka nisu uzbudljivi. A svakako se time ne bavi zbog plate.

U pitanju je osećaj. Ne osećaj dok opasuješ pištolj. Nikako osećaj kada si primoran da ga izvučeš. To je osećaj koji poneseš sa sobom uveče u krevet, koji ponekad, samo ponekad, doprinese da shvatiš kako si uradio nešto ispravno. Da je bio raspoložen za filozofiranje, govorio bi o zakonu kao o najfinijem i najvažnijem izumu ljudske vrste. Ali, duboko u sebi, znao je da je reč o nečem mnogo jednostavnijem.

U ovoj priči ti si pozitivac. Možda, samo možda, priča je tako jednostavna.

A onda je bilo trenutaka kao što je ovaj, trenutaka kada završavaš dan gledajući u les i znaš da moraš da učestvuješ u nalaženju onoga ko je to uradio... i privedeš ga. Sprovodiš zakon i uzdaš se da sudovi neće zaboraviti srž toga.

Pravda. Ben je pričao o pravdi. Ed je to svodio na ispravno i pogrešno.

– Hvala što si sačekao.

Okrenuo se i video Grejs kako stoji u do vratku. Bila je još bleđa, ako je to moguće. Oči su joj bile tamne i ogromne, kosa'razbarušena kao da je neprestano provlačila ruke kroz nju.

– Jesi li dobro?

– Valjda sam upravo shvatila da, bez obzira šta se desi u mom životu, bilo šta, neću morati da uradim ništa bolnije od ovoga što sam upravo uradila. Izvukla je cigaretu iz izgužvane kutije i zapalila je. – Moji roditelji će doći prvim jutarnjim letom. Slagala sam ih da sam pozvala sveštenika. To im je bilo jako važno.

– Možeš da ga pozoveš sutra.

– Moramo da uspostavimo vezu sa Džonatanom.

– Pobrinuću se za to.

Klimnula je glavom. Ruke su ponovo počele da joj se tresu. Grejs je povukla dug dim boreći se da ih smiri. – Ja... ne znam koga da pozovem oko pripreme za sahranu. Znam da bi Ket volela nešto nenametljivo Osetila je trzaj u grudima i ponovo ispunila pluća dimom. – Moraćemo da održimo misu. To će biti potrebno mojim roditeljima. Vera ublažava očajanje. Mislim da sam to jednom napisala. Još jednom je snažno povukla dim, sve dok vrh cigarete nije postao potpuno crvena lopta. – Želim da se pobrinem o što više stvari pre nego što stignu. Moram da pozovem školu.

Prepoznao je znake emocionalnog popuštanja. Pokreti su joj bili grčeviti, glas joj je treperio između napetog i drhtavog. – Sutra, Grejs. Zašto ne sedneš?

– Bila sam ljuta na nju kada sam otišla, kada sam došla do tebe. Bila sam uznemirena zbog nje i ljuta. Do đavola sa tim, pomislila sam. Do đavola sa njom. Ponovo je drhtavo povukla dim. – Ne prestajem da mislim o tome, da sam samo mogla da prodrem do nje, da sam samo bila dovoljno uporna da ostanem sa njom i raščistim sa tim, onda...

– To je greška, uvek je greška da se usmeriš na stvari nad kojima nemaš kontrolu. Posegao je za njenom rukom, ali ona se sklonila u stranu, odmahujući glavom.

– Mogla sam da imam kontrolu. Zar ne razumeš? – Niko ne zna da manipuliše kao ja. Samo, kod Ket i nisam mogla da pronađem pravo dugme. Uvek smo bile na ivici nerava jedna prema drugoj. Nisam dovoljno upoznala njen život da bih navela šestoro ljudi sa kojima je bila u vezi. Da jesam, možda bih znala. Oh, pitala sam. Grejs se kratko i bez daha nasmejala. – Ket bi me se otarasila, a ja ne bih navaljivala. Tako je bilo lakše. Baš sam večeras otkrila da je bila zavisnik – od prepisanih lekova.

Grejs je shvatila da im to nije rekla. Nije nameravala da to kaže policiji. Drhtavo je uzdah-nula i shvatila da više ne razgovara sa policajcem već sa Edom, momkom iz susedstva. Bilo je kasno da to povuče; mada on nije ništa rekao, bilo je kasno da to povuče i seti se da on nije samo dobar čovek sa blagim očima.

– U fioci njenog noćnog stočića bile su tri proklete bočice valijuma. Pronašla sam ih i posvađale smo se, a onda, kada nisam mogla da prodrem do nje, jednostavno sam izašla. Tako je bilo lakše. Brzim, oštrim pokretima ugasila je cigaretu, a onda odmah uzela drugu. – Bila je u nevolji, bila je povređena, a meni je bilo lakše da odem.

– Grejs. Ed se pomerio da bi uzeo cigaretu iz njene ruke. – Obično je jednostavnije i da okrivljuješ sebe.

Na trenutak je zurila u njega. Prekrila je lice rukama dok se brana rušila. – Oh, bože, mora da je bila preplašena. Bila je potpuno sama, bez ikoga da joj pomogne. Zašto, Ede? Dragi bože, zašto bi joj bilo ko ovo uradio? Ne mogu to da ispravim. Jednostavno ne mogu.

Zagrlio ju je i nežno je držao. Čak i kada su se njeni prsti zgrčili i žarili u njegovu košulju, nežno ju je držao. Milovao joj je leđa čuteći.

– Volela sam je. Zaista sam je volela. Kada sam došla ovde, bilo mi je tako drago što je vi-dim, i neko vjerne je izgledalo da se možemo zbližiti. Posle svih ovih godina. Sada je otišla, ovako, i ja to ne mogu da promenim. Moja majka. Oh, bože, Ede, moja majka. Ne mogu to da podnesem.

Uradio je jedinu stvar za koju je mislio da je ispravna. Uzeo ju je u naručje i odneo do sofe da je ljulja. Malo je znao kako da uteši ženu, malo o pravim rečima i pravom tonu. Znao je dosta o smrti i šoku i neverici koji su sledili za njom, ali ona nije bila samo još jedan neznanac koga je trebalo ispitati i učtivo mu izjaviti saučešće. Ona je žena koja ga je, jednog prolećnog dana, pozvala sa otvorenog prozora. Zna njen miris i zvuk njenog glasa i način na koji lagani pokreti njenih usana prave rupicu u bradi. Sada je jecala na njegovom ramenu.

– Neću daje nema, uspela je da kaže. – Ne mogu da podnesem da razmišljam o tome što joj se dogodilo – o onome što se sada događa.

– Nemoj. Nikakve koristi od toga. Stegao ju je čvršće, samo malo čvršće. – Noćas ne bi trebalo da ostaneš ovde. Možeš kod mene.

– Ne, ako pozovu moji roditelji... ne mogu. Čvrsto je pritisnula lice na njegovo rame. Nije mogla da misli. Sve dok joj nadolaze suze, nije mogla da misli. A ima toliko toga da se uradi. Ipak, šok je uzimao danak u vidu iscrpljenosti i nije mogla da se izbori sa tim. – Da li bi mogao da ostaneš? Molim te, ne želim da budem sama. Možeš li da ostaneš?

– Naravno. Pokušaj da se opustiš. Nikuda ne idem.

Ležao je u krevetu dok mu je srce još uvek ludo tuklo i krici još uvek odzvanjali u glavi. Meko tkivo na ruci koju mu je odrala još uvek je pulsiralo. Zavio je ruku kako krv ne bi uprljala čaršav. Posteljina je bila veoma bitna njegovoj majci. Ali postojani bol bio je podset-nik. Suvenir.

Bože, nije znao da će to biti ovako. Njegovo telo, um, možda čak i njegova duša ako takvo nešto postoji, uzdigli su se tako visoko, zategli se tako jako. Svako drugo sredstvo koje je ko-ristio, alkohol, droga, post, nijedno od njih nije se moglo meriti sa ovakvim sirovim zado-voљstvom.

Osećao se bolesno. Osećao se snažno. Osećao se nepobedivo.

Da li zbog seksa ili zbog ubistva?

Zasmejavao se i okrenuo na čaršavu mokrom od znoja. Kako može da zna, kada mu je ovo bio prvi put za obe stvari? Možda je u pitanju očaravajuća kombinacija oba. U svakom slučaju, moraće da sazna.

U jednom hladnom, kratkom trenutku, pomislio je da ode u prizemlje i ubije jednu od sluškinja dok spava. Pošto mu se od ideje nije uzburkala krv, otpisao ju je isto tako hladno i mirno. Mora da sačeka nekoliko dana, da o tome logično razmisli. U svakom slučaju, ne bi ga uzbudilo da ubije nekog ko mu tako malo znači kao sluškinja.

Ko nije Dezire.

Ponovo se okrenuo i počeo da plače. Nije imao nameru da je povredi. Želeo je da je voli, da joj pokaže koliko je spreman da pruži. Ali ona je nastavila da vrišti i njeni vrisci su ga izludeli, odvukli ga do strasti za koju mje znao da postoji. Bilo je predivno. Pitao se da li je psetila tu divlju, nadolazeću poplavu, baš pre nego što je umrla. Nadao se da jeste. Želeo je da joj pruži najbolje.

Sada je više nema. Mada je umrla od njegove ruke i mada je iz toga izvukao neočekivano zadovoljstvo, može da žali za njom. Neće više čuti njen glas koji je uzbudivao, zadirkivao, obećavao.

Mora da pronade drugu. Mišići su mu zaigrali i od same pomisli na to. Neki drugi glas koji se obraća samo njemu. Sigurno nije predviđeno da se takav trenutak slave doživi samo jednom u životu. Ponovo će pronaći Dezire, bez obzira kakvo je ime sebi dala.

Okrenuo se i posmatrao kako prvo blede svetio zore prodire kroz prozor. Naći će je.

POGLAVLJE 5

Grejs se probudila sa prvim svetlom. Nije bilo ničega da ublaži dezorijentisanost, ni trenutne uljuljanosti usled zbunjenosti. Njena sestra je mrtva, i ta turobna činjenica joj je udarala u glavi dok je ustajala i borila se da izađe nakraj sa tim.

Nema više Ketlin, i ona to ne može da izmeni. Ništa više nego što je mogla da izmeni nedostatke u njihovom odnosu. Bilo je teže suočiti se s tim sada, pri svetlosti dana, kada je prvi nalet tuge otupeo u suvu vrstu bola.

Bile su sestre, ali nikada prijatelji. Istina je bila da ona nije ni znala Ketlin, ne onako kako je Grejs mogla da tvrdi da poznaje barem desetak drugih ljudi. Nikada joj nisu bili poznati snovi i nade njene sestre, greške 1 očajanja. Nikada nisu delile bezazlene tajne ili sitne jade. A ona nikada nije navaljivala, ne dovoljno da probije barijeru.

Sad nikada neće saznati. Grejs je na trenutak spustila lice u šake, samo da prikupi snagu. Nikada neće miati prilike da vidi da li se zjap mogao premostiti. Sada je ostala samo jedna stvar koju je mogla da učini: da Se pobrine za detalje koje je smrt neosetljivo razbacala da bi ih živi pokupili.

Odgurnula je ćebe kojim ju je Ed prekrpio u neko doba noći. Moraće da mu zahvali. Svako je učinio mnogo više od onoga što mu je nametala dužnost kada je ostao sa njom dok nije zaspala. Sada su joj potrebni litri kafe kako bi mogla da uzme telefon i obavi potrebne pozive.

Nije želela da zastane ispred vrata radne sobe svoje sestre. Želela je da prođe pravo, i da ne pogleda u njih. Ali stala je, osećala se primoranom da to učini. Znala je da će vrata biti zaključana. Policijska traka je već bila razvučena preko njih, ali njena mašta pisca omogućavala joj je da lako vidi kroz drvo. Sada je mogla da seti onoga što je njen mozak upio čak i u šoku. Prevrnuti sto, razbacani papiri, slomljeni pritiskač za hartiju, i telefon, telefon prevrnut na podu.

I njena sestra. Izubijana, krvava, polugola. Na kraju joj je bilo uskraćeno i dostojanstvo.

Ketlin je sada bila slučaj, dosije, glavna vest koju će radoznalci letimično pogledati dok piju kafu ili tokom saobraćajnih zastoja. Nije pomagalo saznanje što bi i Grejs čitala udarnu vest dok ispija kafu, da je Ketlin neznanac. Nogu podignutih na stočić, upijala bi svaki najsitniji detalj. Onda bi isekla priču iz novina i odložila je za eventualne reference.

Ubistvo ju je oduvek fasciniralo. U krajnjem slučaju, od njega je zarađivala za život.

Okrenula se i pošla niz hodnik. Detalji, popuniće vreme detaljima sve dok ne smogne snage da se suoči sa emocijama. Biće praktična jednom u životu. To je najmanje što može da uradi.

Nije očekivala da će u kuhinji zateći Eda. Za čoveka njegove građe, kretao se prilično tiho. Bio je to Čudan osećaj, trenutak neugodnosti koji je osetila. Nije mogla da se seti da joj je ranije bilo ovako čudno sa bilo kim.

Ostao je, ne samo dok je zaspala, već tokom noći. Ostao je sa njom. Možda je tu nelagodnost izazivala njegova elementarna učtivost. Stajala je u dovratku i pitala se kako se nekome zahvaljuje za pristojnost.

Rukavi su mu bili podvrnuti a stopala bosa dok je stajao ispred štednjaka i mešao nešto što je mirisom uznemiravajuće podsećalo na ovsenu kašu. Preko toga je, hvala bogu, osetila miris kafe.

– Zdravo.

Okrenuo se, brzo je pogledao i primetio da je u neredu i da su joj oči upale, ali da je snažnija nego prethodne noći. – Zdravo. Mislio sam da ćeš moći da spavaš još nekoliko sati.

– Danas imam dosta toga da uradim. Nisam očekivala da ćeš biti ovde.

Ed je dohvatio solju i sipao joj kafu. Ni on nije očekivao da će biti ovde, ali nije mogao da ode. – Tražila si da ostanem.

– Znam. Zašto se oseća kao da joj se opet plače? Grejs je morala da proguta, a onda je nekoliko puta udahнула da se smiri. – Zao mi je. Verovatno uopšte nisi spavao.

– Dremnuo sam nekoliko sati u fotelji. Policajci mogu da spavaju bilo gde. Pošto se nije pokrenula, prišao joj je i ponudio kafu. – Izvini, kuvam groznu kafu.

– Jutros mogu da pijem i motorno ulje. Uzela je solju, a onda i njegovu ruku, pre nego što je mogao da je izmakne. – Ede, ti si dobar čovek. Ne znam šta bih sinoć uradila bez tebe.

Jednostavno joj je stegao ruku jer nikada nije bio siguran da će naći prave reci. – Zašto ne sedneš? Mogla bi nešto da pojedješ.

– Mislim da ne... Trgla se i prosula kafu na ruku kada je telefon zazvonio.

– Sedi. Ja ću se javiti.

Ed ju je blago gurnuo u fotelju pre nego što je podigao slušalicu. Na trenutak je slušao, brzo pogledao u Grejs, a onda isključio gorionik ispod posude. – Gospođica Mekejb za sada nema komentara. Nakon što je prekinuo vezu, Ed je počeo da sipa ovsenu kašu u činiju.

– Ne treba im dugo, je l' da?

– Ne. Grejs, danas ti je suđeno da te zovu celoga dana. Novinari znaju da si Ketlinina sestra i da si ovde.

– Pisac kriminalističkih romana otkriva sestrično telo. Klimnula je glavom, pripremajući se. – Da, biće to interesantna udarna priča. Zurila je u telefon. – Ede, mogu da izađem nakraj sa novinarima.

– Bilo bi bolje da se na nekoliko dana preseliš u hotel.

– Ne. Odmahnula je glavom. Nije mislila o tome, ali je odmah donela odluku. – Moram da ostanem ovde. Ne brini, razumem reportere. Uspela je da se osmehne pre nego što joj se suprotstavi. – Ne želiš valjda da to jedem?

– Aha. Stavio je činiju ispred nje, a onda joj dodao kašiku. – Biće ti potrebno nešto jače od hladnih špageta.

Njuškala je nadnoseći se nad činiju. – Prvoklasno miriše. Pošto je smatrala da mu je dužnik, zaronila je kašiku. – Da li treba da odem i potpišem izjavu?

– Kada budeš spremna. To što sam bio ovde pojednostavljuje stvar.

Klimnula je glavom i uspela da proguta prvi zalogaj. Nije bila nalik kaši njene majke. Nešto je uradio, med, žuti šećer, nešto. Ali ovsena kaša je ovsena kaša. Grejs se vratila kafi.

– Ede, da li bi mi na nešto iskreno odgovorio?

– Ako mogu.

– Da li misliš, hoću da kažem na osnovu tvoje profesionalne procene, da li misliš da je neko... neko ko je ovo uradio, nasumice izabrao ovu kuću?

Sinoć je ponovo pregledao sobu, čim se uverio da Grejs zaista spava. Tamo je bilo malo stvari od vrednosti, ali nova elektronska pisaća mašina bila je nedirnutu, i prisetio se da je oko Ketlininog vrata pre nego što su telo stavili u plastičnu vreću, video mali zlatni medaljon koji je mogao da se založi za pedeset ili šezdeset dolara. Mogao je da pruži Grejs utešnu laž ili istinu. Njene oči su prelomile. Već zna istinu.

– Ne.

Klimajući glavom, zurila je u kafu. – Moram da pozovem školu. Nadam se da će časna majka moći da Preporuči sveštenika i crkvu. Šta misliš, koliko će proći pre nego što mi daju Ketlin?

– Pozvaću neke ljude. Zeleo je da učini više, ali je samo prekrpio njenu šaku svojom; trapav pokret, pomislio je. – Voleo bih da ti pomognem.

Pogledala je u njegovu ruku. Obe njene šake mogle su lako da stanu u jednu njegovu. U njima je bilo snage, od one vrste koja može da brani i bez gušenja protivnika. Pogledala ga je u lice. I tamo je bilo snage. Pouzdan. Usne su joj se blago iskrivile od te misli. U životu je tako malo stvari u koje možeš da se pouzdaš.

– Znam. Podigla je ruku do njegovog obraza. – Već jesi. Sledeći korak moram sama da preduzmem.

Nije želeo da je ostavi. Koliko je mogao da se seti, nikada do sada nije osećao nešto ovakvo prema ženi. Zbog toga je zaključio da je najbolje da odmah ode. – Napisaću ti broj policijske stanice. Pozovi me kada budeš spremna da dođeš.

– U redu. Hvala na svemu. Stvarno.

– Organizovali smo patrolu, ali bih se bolje osećao da ne ostaješ ovde sama.

Predugo je živela sama da bi sebe smatrala ranjivom. – Moji roditelji uskoro stižu ovde.

Pre nego što je ustao, nažvrljao je broj na salveti. – Biću u blizini.

Grejs je sačekala da se vrata zatvore za njim, a onda ustala i otišla do telefona.

– Niko ništa nije ni video ni čuo. Ben se naslonio na kola i izvukao cigaretu. Celog jutra su išli od kuće do kuće i rezultat je bio isti. Ništa. Sada je odvojio trenutak da prostudira susedstvo sa umornim kućama i baštama veličine poštanske marke.

Pitao se gde su nametljivci koje zabadaju nos u tuđe stvari. Gde su ljudi koji stoje pored prozora i virkaju kroz proreze između zavesa motreći na sve odlaske i dolaske? Odrastao je u susedstvu ne mnogo drugačijem od ovog. I, koliko je mogao da se seti, ukoliko je isporučena nova lampa, vest o tome bi obišla ulicu pre nego što su ponosni vlasnici mogli da je uključe. Očigledno je da je život Ketlin Brizvud bio toliko mifan da rilko nije bio zainteresovan.

– Prema ovome, Brizvudova nikada nije imala posetioce, stizala je kući skoro bez greške između pola pet i šest. Opsesivno je bila povučena. Prošle noći je sve bilo mirno. Osim psa iz kuće broj 634, koji je mahnito lajao oko devet i trideset. To se uklapa ako je momak parkirao u bloku preko puta i presekao kroz njihovo dvorište. Ne bi bilo na odmet da se proverí susedna ulica i vidi da li je iko primetio neobičan auto ili momka koji hoda. Nakratko je pogledao u Eda i video da njegov partner netremice zuri niz ulicu. Zavesa su još uvek bile navučene u kući Brizvudovih. Izgledala je prazno, ali unutra je bila Grejs. – Ede?

– Aha?

– Želiš li da malo odmoriš dok proverim sledeću kuću?

– Samo mrzim da mislim o tome kako je sama tamo.

– Pa idi i pravi joj društvo. Ben je bacio cigaretu ulicu. – Snaći ću se.

Oklevao je i skoro je odlučio da proverí kako joj je, kada je stigao taksi. Usporio je, a onda stao tri kuće niže. Zajedno su gledali kako muškarac i žena izlaze svako sa svoje strane kola. Dok je čovek plaćao vozaču i uzimao jedinu torbu, žena je krenula stazom. Čak i sa ovog ras-

tojanja, Ed je mogao da primeti sličnost sa Grejs, građu, boje. Onda je i Grejs istrčala iz kuće. Žena je nastavila da jeca dok ju je Grejs uzimala u zagrljaj.

– Tata. Ed je video kako su se uhvatili za ruke tako da su, na trenutak, njih troje stajali i tugovali na javnom mestu.

– Teško je, promrmljao je Ben.

– Idemo. Ed se okrenuo i gurnuo ruke u džepove. – Možda nam se posreći.

Sam je pokucao na vrata, opirući se želji da se okrene i pogleda Grejs. Posmatrati je sada bilo bi ometanje. U posluje to morao dovoljno često da radi nepoznatima.

– Levenštajnova proverava bivšeg muža, ubacio je Ben. – Trebalo bi da ima nešto za nas kada se vratimo.

– Aha. Ed je protrljao potiljak. Bio je ukočen od spavanja u fotelji. – Teško mi je da poverujem u to kako je momak doleteo ovde, ušunjao se na zadnja vrata i sredio ženu.

– Dešavale su se i čudnije stvari. Sećaš se... Prekinuo je kada su se vrata odškrinula. Spazio je na trenutak sedu kosu poput četke i čvornovatu šaku nakićenu jeftinim staklenim prstenjem. – Policajci, gospođo. Podigao je značku. – Da li bi vam smetalo da odgovorite na nekoliko pitanja?

– Uđite, uđite. Očekivala sam vas. Glas joj je bio napukao od starosti i uzbuđenja. – Borise, Lilijan, sklonite se sada. Da, imamo društvo. Uđite, uđite, ponovila je pomalo nestrpljivo, dok se uz krckanje kostiju savijala da uzme debelo đule od mačke. – Tako, Esmeralda, ne plaši se. To su policajci. Možete da sednete, samo sedite. Žena je vijugala između mačaka – Ben ih je izbrojao pet – i povelala ih u malu prašnjavu sobu sa čipkanim zavesama i izbledelim šustiklama. – Da, baš sam jutros rekla Esmeraldi da bi trebalo da očekujemo društvo. Sedite, sedite, sedite. Mahnula je rukom prema sofi, živoj od mačjih dlaka. – To je zbog žene, naravno, one jadne žene dole niz ulicu.

– Da, gospođo. Ed je prigušio kijanje dok je sedao na ivicu jastuka. Jedna narandžasta mačka je čučnula pored njegovih nogu i frknula.

– Bruno, lepo se ponašaj. Žena se nasmejala i ispremeštala simfoniju bora na svom licu. – Zar ovo nije ugodno? Ja sam gospođa Klepinger. Ida Klepinger, ali vi to verovatno već znate. Pomalo ceremonijalno, stavila je naočare na nos, zrikavo pogledala i izoštrila pogled. – Pa, vi ste mladić iz druge kuće odavde. Kupili ste Faulerovu kuću, je T tako? Užasni ljudi. Znate, nisu voleli mačke. Uvek su se žalili da im je đubre rasuto svuda naokolo. Pa, rekla sam im, kada bi samo čvršće spuštali poklopce, moje male se nikada ne bi zanimale njihovim đubretom. One nisu divljaci, znate. Moje bebe, mislim. Drago mi je što su se odselili, zaista. Zar nije tako, Esmeralda?

– Da, gospođo. Ed je pročistio grlo i pokušao da ne pravi duboke udisaje. Bilo je više nego očigledno da su kutije za đubre nemarno razbacane svuda po kući. – Voleli bismo da vam postavimo neka pitanja.

– U vezi sa tom jadnom gospođom Brizvud, da, da. Čuli smo to na radiju baš jutros, zar ne drage moje? Nemam televizor. Uvek sam verovala da se od njih postaje neplodan. Udavio ju je, je l' tako?

– Pitamo se, da li ste sinoć primetili bilo šta. Ben je pokušao da ne poskoči kada mu je mačka skočila u krilo i zarila kandže opasno blizu prepone.

– Svidate se Borisu. Zar to nije lepo? Starica je sela nazad milujući mačku. – Meditirali smo prošle noći. Vratila sam se u osamnaesti vek. Znate, bila sam jedna od kraljičinih sobarica. Nesnosno vreme.

– Aha. Stoje dosta, dostaje. Ben je ustao i pokušao da odvoji mačku od svoje noge. – Pa, cenimo što ste odvojili vreme za nas.

– Nikako. Naravno, nisam bila nimalo iznenađena kada sam čula za sve ovo. Očekivala sam vas.

Ed, koji se više brinuo da li će mu se Boris olakšati na cipele, pogledao je u nju. – Stvarno?

– Oh, naravno. Jadnica nikada nije imala šanse. Stari gresi vas uvek stignu.
– Stari gresi? Ponovo zainteresovan, Ben je oklevao. – Da li ste dobro poznavali gospođu Brizvud?

– Intimno. Preživjele smo bitku kod Viksburga. Užasna bitka. Ma haj'te, još uvek mogu da čujem topovsku paljbu. Ali njena aura... Gospođa Klipinger je tužno odmahнула glavom. – Predodređena za smrt, bojim se. Ubili su je Jenki napadači.

– Gospođu, više nas interesuje šta se sinoć dogodilo gospođi Brizvud. Edovo strpljenje, obično izdašno, polako se tanjilo.

– Pa, naravno. Njene naočare su skliznule niz nos tako da je kratkovidno zurila preko njih. – Tako tužna žena. Neživljena, seksualno, sigurna sam. Mislila sam da će možda biti srećna kada joj sestra dođe u posetu, ali izgleda da nije bilo tako. Mogla sam da je vidim svakog jutra kako odlazi na posao dok zalivam baštu. Napeta. Žena je bila napeta, hrpa živaca, baš kao što pantirfizi Viksburga. Onda je tu bio auto koji ju je jednog jutra pratio.

Ben je ponovo seo, bez obzira na mačke. – Kakav auto?

– Oh, taman, jedan od onih skupih, tako veliki i tih. To mi ne bi ni palo na pamet, ali kako sam zalivala gardenije, treba biti veoma pažljiv s gardenijama. Krhke su. U svakom slučaju, dok sam ih zalivala, gledala sam kako auto vozi niz ulicu iza gospođe Brizvud, i dobila sam iznenadno lupanje srca. Žena je mahala ispred lica kao da želi da ga ohladi. Staklo na njenim prstima bilo je suviše matirano da bi sijalo na svjetlu. – Srce mi je samo jako udaralo i preskakalo tako da sam morala da sednem. Baš kao u Viksburgu – i Revoluciji, naravno. Mogla sam samo da mislim na jadnu Lusilu – to je bilo njeno prethodno ime, znate. Lusila Ginsborou. Jadna Lusila, to će se ponovo dogoditi. Naravno, ništa nisam mogla da preduzmem, objasnila jel ponovo počela da mazi mačku. – Na kraju krajeva, sudbina je sudbina.

– Da li ste mogli da vidite vozača? – Oh, dragi bože, ne. Oči mi nisu kao što su bile nekada.

– Da li ste zapazili registarske tablice? – Dragi moj, jedva da mogu da vidim slona u susjednom dvorištu. Gurnula je naočare na mesto i fokusirala pogled. – Imam svoje osećaje, osećanja. Od tog sam auta imala loš osećaj. Smrt. Oh, da, nisam uopšte bila iznenađena kada sam jutros čula vesti.

– Gospođu Klipinger, da li se sećate kog ste dana videli taj auto?

– Vreme ne znači ništa. Sve je ciklus. Smrt je sasvim prirodan događaj, i vrlo privremen. Vratit će se ona, i možda će, konačno, biti srećna.

Ben je zatvorio ulazna vrata za sobom i udahnuo jako i duboko. – Hriste, kakav smrad. Oprezno, pritisnuo je ruku na butinu. – Mislio sam da mi je to malo kopile pustilo krv. Verovatno nije ni vakcinisano. Dok je išao prema kolima uzaludno je pokušavao da se otrese za-lepljenih mačijih dlaka. – Šta misliš o njoj?

– Fali joj nekoliko dasaka posle Viksburga. Možda je videla auto. Pogledao je nazad i video da nekoliko prozora na njenoj kući omogućava jasan pogled na ulicu. – Koja su možda pratila Brizvudovu, a možda i ne. U svakom slučaju, to ništa ne znači.

– Slažem se. Ben je seo na vozačko sedište. – Želiš li da zastanemo na minut?, upitao je pokazujući glavom prema kući niz ulicu. – Ili pravo nazad?

– Idemo nazad. Verovatno joj je potrebno neko vreme sa roditeljima.

Grejs je poslužila majku pojačanim čajem. Držala je oca za ruku. Ponovo je plakala sve dok joj nije prosto ponestalo snage. Grejs ih je lagala, jer im je to bilo potrebno. Po njenoj verziji, Ketlin je bila na dobrom putu da otpočne novi život. Nije bilo pomena o pilulama ili kontrolisanoj ogorčenosti. Grejs je bila svesna, ako ne i Ketlin, da su njihovi roditelji polagali velike nade u stariju ćerku.

Uvek su smatrali da je Ketlin ta koja je stabilna, odgovorna, dok su se smeškali i mislili kako je Grejs zabavna. Uživali su u Grejsinoj kreativnosti, mada nisu mogli da je razumeju. Ketlin, sa njenim propisnim brakom, privlačnim mužem i sinom, bila je laka za razumevanje.

Istina, razvod ih je potresao, ali bili su roditelji, i to dobri, i bili su sposobni da dovoljno izmene svoja verovanja da to prihvate, dok su tajno gajili nade da će se tokom vremena njihova ćerka pomiriti sa svojom porodicom.

Sada su morali da prihvate da do toga nikada neće doći. Morali su da se suoče sa time da je njihova starija ćerka, ona na koju su polagali svoje prve nade, sada mrtva. To je bilo dovoljno, odlučila je Grejs. Više nego dovoljno.

Tako da nije pomenula promene raspoloženja, valijum, ili ozlojeđenost koja je njenu sestru izjedala iznutra.

– Grejsi, je li bila srećna ovde? Luis Mekejb je sedela zgrčena pored muža i kidala papirnu maramicu u komadiće.

– Da, mama. Grejs nije bila sigurna koliko je puta odgovorila na to pitanje u poslednjih sat vremena, ali je nastavljala da je teši. Nikada nije videla da joj je majka bespomoćna. Tokom života, Luis Mekejb je bila dominantna, donosila odluke i sprovođila ih u delo. A njen otac bi se uvek tu našao. On je bio taj koji bi doturio još pet dolara u ispruženu ruku, ili počistio za psom kome se desilo da se olakša na tepihu.

Gledajući ga sada, iznenada je, po prvi put, shvatila da je ostario. Kosa mu je bila reda nego kada je bila devojčica. Imao je tamniji ten jer je dosta vremena provodio napolju. Lice mu je bilo punije. Bio je muškarac u najboljim godinama, pomislila je, zdrav, bodar, ali upravo sada njegova ramena su bila opuštena, a uvek prisutna živahnost je nestala iz njegovih očiju.

Zelega je da zagrlji ovo dvoje ljudi koji su nekako učinili da sve ispadne dobro po nju. Zelega je da za sve njih vrati časovnik, da opet budu mladi ljudi koji žive u lepoj kući u predgrađu, sa čupavim psom.

– Zeleli smo da na neko vreme dođe u Feniks, nastavila je Luis, tapkajući oči ostacima papirne maramice. – Mič je razgovarao sa njom. Uvek je slušala svog tatu. Ali, ovoga puta ne. Bili smo toliko srećni kada si došla da je posetiš. Sve nevolje kroz koje je prošla. Jadan mali Kevin. Stisla je kapke i zatvorila oči. – Jadan, jadan mali Kevin.

– Grejsi, kada možemo da je vidimo?

Grejs je stegla očevu šaku, gledajući pažljivo dok je govorio. On je gledao po sobi, pokušavajući, kako je Grejs verovala, da upije ono što je ostalo od njegove starije ćerke. Ovde je bilo tako malo toga, nekoliko knjiga, čup sa cvećem od svile. Nije skretala pogled sa njega, nadajući se da neće primetiti koliko je soba hladna.

– Možda večeras. Zamolila sam oca Donaldsona da svrati popodne. On je iz stare parohije. Mama, zašto sad ne podeš na sprat i budeš odmorna kad on dođe? Osećaćeš se bolje kada budeš razgovarala sa njim.

– Lu, Grejsi je u pravu. I, primetio je. Kao i Grejsi, i on je imao oko za detalje. Jedina životna stvar u sobi bila je jakna koju je Grejs nemarno prebacila preko stolice. Želeo je da plače zbog toga više nego zbog bilo čega drugog, ali to nije mogao da objasni. – Odvešću te gore.

Naslonila se svom težinom na muža, mršava žena tamne kose i jakih leđa. Dok ih je posmatrala kako odlaze, Grejs je shvatila da su je u ovoj tuzi premestili na čelo porodice. Ostalo joj je samo da se nada da će irnati dovoljno snage da uspe u tome.

Mozak joj je otupeo od plakanja, zbrkan poslovice koje je obavila i onima koje tek treba da završi. Znala je da će, kada tuga splasne, njeni roditelji naći utehu u veri. Za Grejs, to je bio prvi put da je ošamarena saznanjem da život nije uvek igra koja se igra osmenom i pameću. Optimizam nije uvek štiti od najgoreg, a prihvatanje nije uvek dovoljno.

Nikada ranije nije doživela emocionalni udar punom silinom, ni privatno ni profesionalno. Nikada joj nije palo na pamet da vodi divan život i nikada nije imala strpljenja sa ljudima koji su se žalili na ono što im je sudbina dala. Ljudi sami stvaraju svoju sreću. Naleti na teškoću, odmori malo, a onda pronađi najbolji izlaz, tako je oduvek mislila.

Kada je odlučila da piše, sela je i to uradila. Istina je da je imala talenta i bujnu maštu i želju da radi, ali je takođe imala i urođenu rešenost da može ostvariti nešto, samo ako ga želi dovoljno snažno. Nije bilo gladovanja na mansardi ili muka zbog kreativnosti. Nije bilo strepnje ili agonije umetnika. Uzela je svoju uštedevinu i preselila se u Njujork. Posao od nekoliko sati dnevno omogućavao joj je da plaća rentu, dok je bez daha tokom devedeset mahnitih dana pisala svoj prvi roman.

Kada je odlučila da se zaljubi, to je i uradila sa istom vrstom zanosa i energije. Nije bilo kajanja niti oklevanja. Hranila se tim osećanjem sve dok je trajalo, a kada je bilo gotovo, nastavila je dalje bez suza ili optuživanja.

Imala je skoro trideset godina i srce joj nije nikada bilo slomljeno ili snovi uništeni. Možda je jednom ili dvaput bila uzdrmana, ali je uvek uspevala da se ispravi i krene napred. Sada, po prvi put u vrtlogu svog života, udarila je u zid koji ne može da se preskoči ili probije. Smrt njene sestre nije nešto što može da izmeni prebacivanjem u slobodni hod. Ubistvo sestre ne može da prihvati kao jedan od malih životnih obrta.

Shvatila je da želi da vrišti, da baci nešto, da besni. Ruke su joj se tresle dok je podizala šolje sa stola.

Da je sama, dala bi oduška tome. Štaviše, uživala bi u olakšanju koje bi joj to donelo. Umesto toga, pribrala se. Potrebna je roditeljima. Po prvi put, ona je potrebna njima. I neće ih izneveriti.

Na zvuk zvona, spustila je šolje i otišla da otvori vrata. Ako je otac Donaldson poranio, razgovaraće sa njim o pripremama za sahranu. Ali kada je otvorila vrata, tamo nije bio sveštenik, već Džonatan Brizvud Treći. – Grejs. Klimnuo joj je glavom, ali nije pružio ruku. – Mogu li da uđem?

Morala je da savlada želju da mu ne tresne vrata pred nosom. Nije ga bilo briga za Ketlin dok je bila živa, zašto bi brinuo sada kada je mrtva? Povukla se nazad i nije ništa rekla.

– Došao sam istog trenutka kada su me obavestili.

– Ima kafe u kuhinji. Okrenula mu je leđa i krenula niz hodnik. Zastala je pred vratima Ketlinine sobe zbog toga što je spustio ruku na njeno rame, i još vise, jer nije želela da mu pokaže slabost.

– Ovde?

– Da. Gledala je u njega dovoljno dugo da primeti kako je nešto prešlo preko njegovog lica. Žalost, gađenje, kajanje. Bila je isuviše umorna da bi je bilo briga. – Nisi doveo Kevina.

– Ne. Nastavio je da zuri u vrata. – Ne. Mislio sam da je najbolje da ostane sa mojim roditeljima.

Nije ništa rekla jer je morala da se složi sa tim. On je dete, i suviše je mlad da se suoči sa sahranama ili oplakivanjem.

– Moji roditelji se odmaraju na spraru.

– Jesu li dobro?

– Ne. Ponovo se pomerila, primorana da se odvoji od zaključanih vrata. – Džonatane, nisam bila sigurna da ćeš doći.

– Ketlin je bila moja žena, majka mog sina.

– Da. Ali, kako izgleda, to nije bilo dovoljno da osigura tvoju odanost.

Posmatrao ju je hladnim očima. Bez pogovora, bio je lep muškarac, jasno definisane građe, guste, kalifornijski plave kose, čvrstog, dobro negovanog tela. Ali njegove oči su bile ono što je Grejs uvek smatrala neprivlačnim. Mirne, uvek mirne, na samoj granici hladnog.

– Ne, nije. Siguran sam da ti je Ketlin ispričala njenu verziju našeg braka. Sada mi uopšte ne izgleda primereno da ti ispričam svoju. Došao sam ovde da mi kažeš šta se dogodilo.

– Ketlin je ubijena. Držeći se pribrano, sipala je kafu. Celoga dana je živela samo na tome. – Prošle noći je silovana i udavljena u svojoj radnoj sobi.

Džonatan je prihvatio solju, a onda se polako spustio u kuhinjsku stolicu. – Jesi li si bila ovde kada... kada se to desilo?

– Ne, izašla sam. Vratila sam se nešto posle jedanaest i našla je.

– Znači, tako. Ma šta daje osećao, ako je ista osećao, nije bilo očevidno u te dve kratke reči. – A policija, imaju li uopšte ideju ko je to uradio?

– Trenutno ne. Sigurna sam da možeš slobodno da razgovaraš sa njima. Zaduženi su detektivi Džekson i Paris.

Ponovo je klimnuo glavom. Sa vezama koje ima, mogao je da dobije kopije policijskih izveštaja za sat vremena, bez potrebe da kontaktira s detektivima. – Da li ste utanačili vreme sahrane?

– Prekosutra. U jedanaest sati. Misa će biti održana u crkvi Sent Majki kojoj smo inače pripadale. Sutra uveče je bdenje, jer je to važno mojim roditeljima. U Pamfriju. Adresa piše u imeniku.

– Bilo bi mi drago da ti pomognem oko ma kakvih detalja ili izdataka.

– Ne.

– Onda dobro. Ustao je, ne probavši kafu. – Ako budeš morala da stupiš u vezu sa mnom, odseo sam u hotelu Vašington.

– Neću.

Podigao je obrvu zbog otrova u njenom glasu. Iako su bile sestre, nije video ni najmanju sličnost između Ketlin i Grejs. – Nikada nisi mogla da podneseš ni da me vidiš, je li tako, Grejs?

– Jedva. U ovom trenutku uopšte nije bitno šta ti i ja osećamo jedno prema drugom. Htela bih da kažem samo jedno. Izvadila je poslednju cigaretu iz kutije i zapalila je bez drhtanja ruke. Odbojnost joj je dala neku vrstu snage za koju je mogla samo da bude zahvalna – Kevin je moj sestrić. Očekujem da mogu da ga vidim kad god se zateknem u Kaliforniji.

– Naravno.

– I moji roditelji. Na trenutak je stegla usne. – Kevin je jedino što im je ostalo od Ketlin. Biće im potreban redovan kontakt.

– Ne treba ni da pominješ. Oduvek sam osećao da je moj odnos sa tvojim roditeljima razuman.

– Smatraš sebe razumnim čovekom? Ogorčenost joj je izletela, iznenadivši je. Samo na tren, zvučala je kao Ketlin. – Da li smatraš razumnim što si oduzeo Kevinu njegovoj majci?

U početku nije ništa rekao. Mada mu se na licu nije ništa videlo, mogla je skoro da čuje kako mu mozak radi. Kada je progovorio, bilo je to kratko i bez izraza. – Da. Odlazim.

Opsovala ga je. Okrenula se i naslonila na šank, psujući ga dok se nije ispraznila.

Ed je zagnjurio lice u lavabo ispunjen hladnom vodom i zadržao dah. Pet sekundi, onda deset, i mogao je da oseti kako ga umor napušta. Desetočasovni radni dan nije bio ništa neobično. Ali briga jeste. Otkrio je da ona crpe energiju mnogo temeljnije nego jedna petina džina.

Šta bi trebalo da joj kaže? Podigao je glavu tako da mu je voda potekla niz bradu. Nemaju pravi trag. Ni nagoveštaj traga. Dovoljno je pametna da zna da ukoliko se trag hladi tokom prvih dvadeset i četiri sata, strahovito brzo se potpuno ohladi.

Imaju ludu staricu koja je možda videla auto, a možda i nije, koji je pratio, a možda i nije, kola njene sestre u jednom trenutku, a možda i u nekom drugom. Imaju psa koji je lajao. Ketlin Brizvud nije imala bliskih prijatelja ili kolega, nikog bližeg od same Grejs. Ako je ona rekla sve što zna, trag vodi do nepoznatog počinioca. Nekog ko je video Ketlin na putu za posao, na pijaci, u dvorištu. Velegrad ima svoju dozu nasilja, izazvanog ili onog drugog. U ovom trenutku, izgleda da je ona bila samo jedna slučajna žrtva.

Jutros su ispitivali nekoliko odbačenih. Dvojicu uslovno puštenih, čiji su advokati postigli pogodbu i vratili ih na ulice posle nepovezanih napastvovanja žena. Prikupljanje podataka i

samo hapšenje ne znače osudu, kao što i zakon ne označava pravdu. Nisu imali dovoljno razloga da zadrže nijednog od njih, i mada je Ed znao da će oni pre ili kasnije silovati neku drugu ženu, oni to nisu uradili Ketlin Brizvud.

To nije bilo dovoljno dobro. Zgrabio je peškir iz plakara. Rešetkasta vrata koja je odabrao za plakar bila su naslonjena na zid u prizemlju, spremna za šmirglanje. Planirao je da večeras radi na njima jedno satdva, kako bi bila sprema da ih okači čim bude imao slobodan dan. Samo, ovog puta nije mislio da će mu manuelni rad rasteretiti mozak.

Zario je lice u peškir i pomislio da je pozove. Da kaže šta? Pobrinuo se da je obaveste da telo može da preuzme ujutru. Izveštaj patologa bio je na njegovom stolu kada je oko šest sati otišao u stanicu da proveri.

Nije bilo nikakave koristi da joj kaže detalje. Seksualno napastvovanje. smrt davljenjem. Smrt nastupila između devet i deset uveče. Kafa i valijum u krvi i malo čega drugog. Krvna grupa nulta pozitivna. Što znači da je krvna grupa izvršioca A pozitivna. Ketlin nije dopustila da se olako izvuče.

Strgnula je malo kože i malo dlaka sa krvlju, tako su znali da je belac. I da je mlad, mlađi od trideset.

Čak su pokupili i nekoliko delimičnih otisaka prstiju sa telefonskog kabla, na osnovu čega je Ed zaključio da je ubica ili glup, ili je ubistvo bilo neplanirano. Ali otisci su od koristi samo ako mogu da se uporede. Za sada, kompjuter nije pronašao ništa.

Ako ga uhvate, imaju dovoljno indirektnih dokaza da ga izvedu na suđenje. Možda čak dovoljno i da ga osude. Ako ga uhvate.

To nije dovoljno.

Bacio je peškir preko lavaboa. Da li je razdražen zato što se ubistvo dogodilo u susednoj kući? Zato što je poznavao žrtvu? Zato što je imao nekoliko zabavnih maštarija koje su se ticale žrtvine sestre?

Napola se smejući, Ed je sklonio kosu sa lica i krenuo dole. Ne, misli da njegova osećanja prema Grejs, ma kakva bila, nemaju ničeg zajedničkog sa činjenicom što mu je instinkt govorio kako u svemu ovome ima nečeg mnogo užasnijeg od onoga što je očigledno.

Možda je bilo blizu, ali on je izgubio ljude koji su mu bili mnogo bliskiji od Ketlin Brizvud. Ljude sa kojima je radio, ljude čije je porodice poznavao. Takva iskustva su izazivala bes i nezadovoljstvo, ali ne i razdražljivost.

Prokletstvo, osećao bi se mnogo bolje kada ne bi bila u toj kući.

Otišao je do kuhinje. Osećao se udobnije u prostoriji koju je sam prepravio i uredio svojim rukama. Razmišljajući o drugim stvarima, izvukao je korpu sa povrćem da ga isecka za salatu. Radio je žustro, kao čovek koji se veći deo života sam brine o sebi, i to dobro.

Velika većina muškaraca koje zna zadovoljila bi se limenkom smrznute večere koju bi pojeli nad sudoperom. Za Eda je to bio najdepresivniji čin samačkog života. Mikrotalasna pećnica je to samo pogoršala. Možete da kupite celokupan obrok u kutiji, podgrejete ga pet minuta u pećnici i pojedete ga ne koristeći tiganj ili tanjir. Uredno, zgodno i samotnjački.

Spustio je šargarepu i celer u sokovnik i pustio ih da se melju. Iznanadilo ga je kucanje na zadnjim vratima. Ben je povremeno koristio zadnji ulaz, ali nikada nije kucao. Njegovi partneri i njihovi supružnici razvili su slične intimnosti. Ed je isključio aparat i dograbio krpu za ruke pre nego što je odgovorio.

– Zdravo. Grejs mu se kratko osmehnula, ali je držala ruke u džepovima. – Videla sam svetlo pa sam preskočila preko ograde.

– Uđi.

– Nadam se da ti ne smetam. Susedi mogu biti napast. Kročila je u kuhinju i osetila se čvrstom i sigurnom po prvi put u poslednjih nekoliko sati. Rekla je sebi da dolazi da postavi pitanja koja treba da se postave, ali je znala da je isto toliko došla i zbog utehe. – Kvarim ti večeru. Slušaj, idem.

– Grejs, sedi.

Klimnula je glavom, zahvalna, i obećala sebi da neće da cmizdri ili besni. – Moji roditelji su otišli u crkvu. Nisam shvatala kako ću se tamo osećati sama Sela je, pomerajući ruke iz krila na sto, a onda Ponovo u krilo. – Želela sam da ti zahvalim što si pogurao stvari sa papirima ili ma šta to bilo. Nisam sigurna da bi moji roditelji mogli da izdrže još jedan dan a da, pa, ne vide Ket. Ponovo je premestila ruke na sto. – Nemoj da te zadržavam sa večerom, je li važi?

Shvatio je da satima može da bude srećan samo gledajući u nju. Kada je uhvatio sebe kako zuri, uposlio se pravljenjem salate. – Jesi li gladna?

Odmahnula je glavom i skoro je uspela da se ponovo osmehne. – Jeli smo nešto ranije. Shvatila sam da ću jedino ličnim primerom naterati roditelje da jedu. Čudno kako ovakve stvari mogu da zamene uloge. Šta je to?, bacila je pogled na čašu koju je Ed stavio na sto.

– Sok od šargarepe. Hoćeš malo?

– Piješ šargarepe? Bila je to sitnica, ali dovoljna da izvuče nešto što je prošlo kao smeh. – Imaš pivo?

– Naravno. Izvukao je jedno iz frižidera, setio se čaše i spustio ih pred nju. Kada je izvukao pepeljaru iz kuhinjske fioke, zahvalno ga je pogledala.

– Ede, baš si drug.

– Aha. Treba li ti neka pomoć sutra?

– Mislim da ćemo se snaći. Grejs je zanemarila čašu i pila pravo iz flaše. – Izvini, ali moram da pitam da li si išta pronašao.

– Ne. Grejs, još uvek smo u pripremnoj fazi. Treba vremena.

Mada je klimnula glavom, znala je kao i on da je vreme neprijatelj. – Džonatan je u gradu. Hoćete li da ga ispitujete?

– Da.

– Mislim ti. Uzela je cigaretu dok je sedao naspram nje. – Sigurna sam da imate dosta dobrih policajaca u vašem odeljenju, ali možeš li to ti da uradiš?

– U redu.

– Ede, on nešto krije. Pošto nije ništa rekao, ponovo je dohvatila pivo. Neće joj biti od koristi ako počne da histeriše, da pravi optužbe koje su se celoga dana kuvale u njenoj glavi. Ed je možda ljubazan i saosećajan, ali neće shvatiti ozbiljno ništa što je rekla u žaru emocija.

A istina je da želi da veruje kako je Džonatan odgovoran. To bi bilo lako, to bi bilo opipljivo. Bilo je mnogo teže mrzeti neznanca.

– Vidi, znam da ne funkcionišem na vrhunskom nivou. I svesna sam da počinjem sa predrasudama protiv Džonatana. Udahnula je da bi se primirila. Glas joj je bio miran i razuman. Nije čula, za razliku od Eda, blagi trag očaja koji se probijao. – Ali on nešto krije. Ede, to nije samo instinkt. Ti si obučeni posmatrač, ja sam prirodni. To mi je urođeno. Ne mogu da se oduprem tome.

– Grejs, kada si suviše blizu nečega, slika ti se muti.

Nakostrešila se, podstaknuta napetošću poslednjih dvadeset i četiri sata. Osetila je kako je izdaje strpljenje i jedva je uspela da zadrži kontrolu. – U redu. Zato i tražim da ti razgovaraš sa njim. Sam ćeš se uveriti. Onda možeš da mi kažeš.

Ed je polako jeo salatu. Sto ovo duže traje, pomisuo je, biće sve teže. – Grejs, ne mogu da ti kažem ništa o istrazi, ništa određeno, ništa više nego što služba odredi da pusti u novine.

– Ja nisam prokleti novinar, ja sam njena sestra. Ako Džonatan ima nešto sa onim što se dogodilo Ketlin, zar nemam prava da to znam?

– Možda. Pogledao je u njene oči, veoma mirne i iznenada tako daleke. – Ali nemam prava da ti kažem bilo šta pre nego što bude zvanično.

– Shvatam. Veoma polako, i sa preciznošću koju je imala samo kada je voljno kontrolisala svoju narav, Grejs je otresla cigaretu. – Moja sestra je silovana i ubijena. Pronašla sam njeno

telo. Jedina sam koja je ostala da teši roditelje. Ali policajac kaže da je istraga poverljiva. Us-tala je, znajući da je na ivici da još jednom zaplače.

– Grejs...

– Ne, nemoj da mi govoriš nikakve otrcane fraze, mrzela bih te zbog toga. Naterala je sebe da se ponovo smiri dok gaje posmatrala. – Ede, imaš li sestru?

– Da.

– Razmisli o tome, rekla je kada je prišla zadnjim vratima. – I kaži mi koliko bi ti značila policijska procedura da je polažeš u zemlju.

Kada su se vrata zatvorila, Ed je odgurnuo tanjir u stranu, a onda uzeo njeno pivo. Ispio ga je u dva duga gutljaja.

POGLAVLJE 6

Džerald nije bio siguran zašto je poslao cveće na njenu sahranu. To je delom bilo zato što je osećao da je neophodno da prizna jedinstvenu ulogu koju je odigrala u njegovom životu. Takođe je mislio da će priznavanjem toga moći da zatvori to poglavlje i prestane da sanja o njoj.

Već je tražio drugu, slušajući satima kako bi pronašao taj glas koji bi mogao da izazove navalu i oduševljenje. Nikada nije sumnjao da će ga naći i da će ga prepoznati u jednoj rečenici, jednoj reci. Glas će ga odvesti toj ženi, a ta žena će mu doneti ponos.

Strpljenje je važno, pravi trenutak je od vitalnog značaja, ali nije bio siguran koliko dugo još može da čeka. Ono iskustvo je bilo tako posebno, tako jedinstveno. Kada bi ga ponovo iskusio, bilo bi kao, pa, možda nalik umiranju.

Gubio je san. To je čak primetila i njegova majka a ona retko kada primeti bilo šta između njenih komiteta i koktela. Naravno da je prihvatila njegov Izgovor da je to zbog učenja do kasno, štipkala ga je i po obrazu i rekla mu da ne radi tako naporno.

Ona je takva budala. Pa ipak, ne zamera joj. Njena preokupiranost mu je uvek davala prostor potreban za njegove lične diverzije. U zamenu, pružio joj je iluziju savršenog sina. Nije glasno puštao muziku ni išao na razuzdane zabave. U svakom slučaju, takve stvari su detinjaste.

Školu je možda smatrao gubljenjem vremena, ali je imao dobre, čak izvrsne, ocene. Najjednostavniji način da vam ljudi ne dosađuju jeste dati im ono što žele. Ili ih navesti da misle da je tako.

Bio je probirljiv, čak veoma striktan, po pitanju svoje sobe i lične higijene. U tom smislu bilo je prihvaćeno da se posluaga kloni njegovog prostora. Njegova majka je to smatrala blagom, čak i simpatičnom ekscentričnošću. A to je obezbeđivalo da niko ne pronađe njegovo tajno skrovište droge.

Još važnije, niko od posluge, članova porodice, niti prijatelja nikada nije pipnuo njegov kompjuter.

Imao je prirodnu sklonost za mašine. Toliko su bolje, toliko čistije od ljudi. Imao je petnaest godina kada se prvi put priključio na tekući račun svoje majke. Bilo je tako lako uzeti ono što mu je bilo potrebno, i pružalo mnogo više zadovoljstva nego da to traži. Priključivao se i na druge računare, ali se ubrzo zamorio od novca.

Tada je otkrio telefon i koliko može da bude uzbudljivo slušanje drugih ljudi. Kao duh. Lijepa Fantazija je u početku bila slučajnost. Ali je uskoro postala sve do čega mu je stalo.

Ne može da prestane sve dok ne pronađe sledeću, dok ne pronađe glas koji može da smiri udaranje u njegovoj glavi. Ali, mora da bude pažljiv.

Znao je da mu je majka budala, ali otac... ako otac nešto primeti, biće pitanja. Razmišljajući o tome, uzeo je pilulu, a onda dve. Mada je više voleo amfetamine nego barbiturate, želeo je da spava te noći i to bez snova. Zna on koliko je njegov otac pametan.

Godinama je koristio svoj talenat u sudu pre nego što se^gfatko prebacio na politiku. Od kongresa do senata, Čarlton R Hejden je stekao reputaciju zbog moći i inteligencije. Ostvario je imidž imućnog, privilegovanog muškarca koji razume potrebe naroda, koji se bori za beznadežne motive i pobeđuje. U svemu uzornog, bez mrlje koja bi ukaljala njegovu reputaciju. Ne, njegov otac je oduvek bio obazriv čovek, veoma posvećen čovek, veoma pametan čovek.

Džerald nije sumnjao da će njegov otac, kada se završi izborna godina, kada se prebroje glasovi i kada poslednja konfeta bude očišćena, biti najmlađi i najglamurozniji stanovnik Ovalne kancelarije od Džona Kenedijanaovamo.

Čarlton R Hejden ne bi uopšte bio zadovoljan kada bi saznao da je njegov sin jedinac, njegov očigledni naslednik, udavio jednu ženu i čeka priliku da to ponovo uradi.

Ali Džerald je znao da je i sam veoma pametan. Niko nikada neće saznati da sin najistaknutijeg kandidata za predsednika Sjedinjenih Država ima sklonost ka ubijanju. Znao je da ako to može da sakrije od oca, može od bilo koga.

Tako je poslao cveće, i sedeo do kasno u noć, čekajući na pravi glas i prave reci.

– Sestro, hvala vam što ste došli. Grejs je znala da je budalasto što se oseća neobično dok se rukuje sa kaluđericom. Jednostavno nije mogla da se ne seti koliko je puta dobila lenjirom po prstima od neke takve. I nije mogla da se u potpunosti navikne na činjenicu da one više ne nose odore. Sestra, koja se predstavila kao Elis, nosila je srebrni krstić uz konzervativni crni komplet i lakovane cipele sa niskom petom. Ali nije bilo marame i ogrtača kaluđerice.

– Sve naše molitve upućene su vama i vašoj porodici, gospođice Mekejb. Tokom nekoliko meseci otkad sam upoznala Ketlin, počela sam da poštujem njenu posvećenost i njene sposobnosti kao nastavnika.

Poštovanje. Ta reč joj je ponovo došla u misli, hladno umirujuća, sat kasnije. Niko nije pričao o privrženosti ili prijateljstvu. – Hvala, sestro.

U crkvi je bilo nekoliko članova nastavnog osoblja kao i šačica učenika. Bez njih, klupe bi bile prazne. Nije imala nikoga, pomislila je Grejs dok je zauzimala mesto pozadi, nikoga ko nije došao iz osećanja dužnosti ili samilosti.

Bilo je cveća. Pogledala je u korpe i vence u brodu crkve. Pitala se zašto izgleda samo ona smatra da su boje sramotno neprikladne za ovu priliku. Većinom je bilo iz Kalifornije. Buket gladiola i zvanična posetnica bili su očigledno dovoljni od ljudi koji su nekada bili deo Ketlininog života. Ili života gospode Džonatana Brizoida.

Grejs je mrzela njihov miris, baš kao što je mrzela sjajni beli kovčeg kome je odbijala da priđe. Mrzela je zvake muzike koji su tiho nadirali niz krilo crkve i znala je da nikada više neće moći da čuje orgulje, a da ne pomisli na smrt.

To su bila zadovoljavanja forme koje su mrtvi očekivali od živih. Ili su ih možda živi očekivali od mrtvih? Nije bila sigurna u bilo šta osim da, kada dođe njeno vreme, neće biti ceremonija, žalopojki, prijatelja i rođaka koji uplakanih očiju zure u ono što je ostalo od nje.

– Grejs.

Okrenula se, nadajući se da se ništa ne odražava na njenom licu. – Džonatane, došao si.

– Naravno. Nasuprot Grejs, pogledao je niz prolaz u beli kovčeg i svoju bivšu ženu.

– Vidim da još uvek vodiš računa o imidžu.

Primetio je kako su se glave okrenule na ovaj Grejsin komentar, ali je samo pogledao na sat. – Bojim se da mogu da ostanem samo na službi. Za sat vremena imam zakazan razgovor sa detektivom Džonsonom. Onda moram na aerodrom.

– Dobro je da si uspeo da umetneš ženinu sahranu u svoj raspored. Džonatane, zar ti ne smeta što si takav licemer? Ketlin ti ništa nije značila.

– Mislim da ni vreme ni mesto nisu prikladni za ovaj razgovor.
– Grešiš. Uхватила ga je za ruku pre nego što je mogao da prođe pored nje. – Nikada neće biti bolje prilike.

– Grejs, ako navaljuješ, ču ćeš stvari koje ne želiš da čuješ.

– Nisam još ni počela da navaljujem. Muka mi je od toga što te vidim ovde kako izigravaš ožalošćenog supruga nakon onoga kroz šta si je naterao da prođe.

Prigušeni glasovi su ga naterali da donese odluku. Došaptavanja, i bezmalo okrivljujući pogledi preko ramena. Stegao ju je za ruku i izveo napolje. – Više volim da se porodične rasprave odvijaju privatno.

– Mi nismo porodica.

– Ne, i bilo bi glupo da se pretvaramo kako je među nama bilo neke privrženosti. Nikada se nisi trudila da prikriješ svoj prezir prema meni.

– Ne verujem u površne maske, posebno kod osećanja. Nije trebalo da se Ketlin uda za tebe.

– Oko toga se potpuno slažemo. Nije trebalo da se uda ni za koga. Jedva da je bila prikladna za majku, i bila je bedan izgovor za suprugu.

– Kako se usuđuješ? Kako se usuđuješ da sada stojiš ovde i tako govoriš? Ponižavao si je, šepurio joj se ispred nosa svojim neverstvima.

– Bilo bi bolje da sam joj to radio iza leđa? Skoro se smejući, pogledao je iza njenih leđa u brest koji je bio zasađen kada je postavljen kamentemeljac za crkvu. – Misliš li da joj je bilo stalo? Veća si budala nego što sam mislio.

– Volela te je. U glasu joj se sada osećao bes. Zato što je bolelo, bolelo mnogo više nego što je ikada zamišljala, da stoji ovde na stepenicama na kojima je ranije tako često stajala sa sestrom. Za vreme majske procesije, u čipkanim belim haljinama, na Uskrs sa žutim šeširićima. Toliko su puta kao deca zajedno išle ovim istim putem, a sada stoji sama. Muzika sa orgulja je tiho i žalosno dopirala kroz pukotine na vratima. – Ti i Kevin ste bili ceo njen život.

– Grejs, mnogo grešiš. Ispričaću ti o tvojoj sestri. Nije marila ni za koga. Nije imala strasti, nije bila sposobna za to. Ne samo za fizičku, već i za emocionalnu strast. NTKada nije obraćala pažnju na moje afere, sve dok su bile diskretne, sve dok se nisu kosile sa jedinom stvari koju je cenila. Da bude Brizvud.

– Prekini.

– Ne, sad slušaj. Uхватио ju je pre nego što je mogla da pobegne u crkvu. – Nije bila ambivalentna samo u pogledu seksa, već za sve što se nije uklapalo u njene planove. Želela je sina, Brizvuda, i kada je jednom dobila Kevina, smatrala je da je njena dužnost ispunjena. On je za nju bio više simbol nego dete.

To ju je pogodilo i bilo previše nalik onome o čeje i sama godinama razmišljala. I zbog čega se sti

– To nije istina. Volela je Kevina.

– Koliko god je bila sposobna. Kaži mi, Grejs, da li si kod nje ikada videla spontanu nakhlonost, prema tebi, prema tvojim roditeljima?

– Keti nije pokazivala osećanja. To ne znači da je bilaneosetljiva.

– Bila je hladna. Grejs je trгла glavu unazad kao da je ošamarena. Nije bilo iznenađenje da to čuje; iznenađenje je bilo što je shvatila da je celog života potajno imala isto mišljenje. – A ono što je najgore, mislim da nije mogla da se tome odupre. Tokom većeg dela braka svako je išao svojim putem, jer nam je oboma tako odgovaralo.

To ju je više nego postidelo. Od toga joj je bilo muka. Zato što je to znala i videla, ali je odbijala da poveruje u to. Videla je način na koji je popravio kosu koju je lagani vetrić razbarušio. Bio je to nemaran gest čoveka koji ne trpi nesavršenost. Ketlin je možda grešila, ali nije bila jedina.

– Onda ti više nije odgovaralo.

– Tako je. Kada sam zatražio razvod, po prvi put u dugom nizu godina, pokazala je emocije. Odbijala je, pretila, čak i preklinjala. Ali nije se plašila što će izgubiti mene, već položaj sa kojim se srodila. Kada je videla da sam nepokolebljiv, otišla je. Odbila je bilo kakvu vrstu namirenja. Prošlo je tri meseca od njenog odlaska kada me je pozvala i pitala za Kevina. Tri meseca nije videla svog sina niti pričala sa njim

– Patila je.

– Možda. Nije mi više bilo stalo. Rekao sam joj da neće iščupati Kevina iz one sredine, ali da ćemo se dogovoriti da bude sa njom za vreme školskih raspusta.

– Imala je nameru da se bori za njega. Bojala se tebe i tvoje porodice, ali borila bi se za Kevina.

– Svestan sam toga.

– Znao si, rekla je polako Grejs. – Znao si šta ona radi?

– Znao sam da je unajmila advokata i detektiva.

– I šta bi uradio da je sprečiš da dobije starateljstvo?

– Sve što je potrebno. Pogledao je ponovo na sat. – Izgleda da zadržavamo službu.

Otvorio je vrata predvorja i ušao unutra.

Dok je stajao na crvenom svetlu, Ben je iz bele papirne kese izvukao krofnu sa ušećerenim prelivom. Dovoljno je otoplilo da bi prozori mogli da se otvore dopola, tako da su melodije sa popularne radiostanice dopirale iz susednih kćffa, nadjačavajući B. B. Kinga koga je slušao.

– Kako neko može da sluša ovakvo đubre? Pogledao je preko, video da je auto – volvo, i zakolutao očima. – Shvatio sam da je u pitanju sovjetska zavera. Zaposeli su vazdušne talase, ispunili ih praznim orkestriranim kičom, i nastaviće da ga izvode sve dok se mozgovi prosečnih Amerikanaca ne pretvore u želatin. U međuvremenu, dok čekaju da upadnemo u Manilovljevu komu, oni slušaju Stounse. Ponovo je zagrizao krofnu pre nego što je za jedan stepen pojačao Kinga. – A mi brinemo zbog raketa srednjeg dometa u Evropi.

– Moraćeš da pišeš Pentagonu, predložio je Ed.

– Prekasno. Ben je prošao raskrnicu i na sledećem uglu skrenuo desno. – Verovatno se već spremaju da nam puštaju balade Karpentersa. Smekšavaju nas, Ede, smekšavaju nas i samo čekaju da se ukalupimo.

Pošto njegov partner nije ništa prokomentarisao, Ben je ponovo utišao radio. Ako već ne može da skrene Edove misli od toga, može da priča baš o tome.

– Danas je sahrana, je l' tako?

– Aha.

– Kada ovo završimo, mogao bi da uzmeš nekoliko sati za lične potrebe.

– Neće želeći da me vidi, sem ako imam nešto što mogu da joj kažem.

– Možda ćemo imati nešto. Ben je počeo da proverava brojeve na uzanoj bočnoj ulici. – Kada se vraća u Njujork?

– Ne znam. I potrudio se svim srcem da ne misli na to. – Mislim, za dan dva.

– Ozbiljan si oko te spisateljice?

– Nisam imao vremena da razmišljam o tome.

Ben je snažnim zamahom popeo auto na trotoar. – Bolje brzo misli. Gledao je preko Eda u majušnu radnju ugneždenu među desetinama drugih. Možda je to nekada bio pomodan butik, ili radnjica sa rukotvorinama. Sada je to Fantazija, Inc.

– Ne liči na jazbinu poroka.

– A ti bi znao nešto o tome. Odsutno, Ben je olizao šećer sa palca. – S obzirom da se posao kotrlja uz pouzdanu zaradu, izgleda da nisu mnogo uložili u svoj imidž.

– Gledam Poroke Majamija. Ed je sačekao da prođu dva automobila pre nego što je otvorio vrata i izašao na ulicu.

– Ne mislim da im klijenti često svraćaju na ćaskanje.

Unutrašnjost je bila veličine prosečne spavaće sobe, ne računajući kamere. Zidovi su bili beli, a tepih indusirijske izrade. Bilo je nekoliko rasparenih stolica koje su mogle biti kupljene na nekoj kućnoj rasprodaji. Prostor je bio dragocen jer se par klupa protezao skoro od zida do zida. Ben je prepoznao da su to vojničke stvari, kabaste i ne baš lepe. Ali je kompjuter bio poslednja reč tehnike.

Žena iza jednog monitora prestala je da kuca po tastaturi kada su ušli. Njena bujna smeđa kosa bila je sklonjena nazad sa okruglog, lepog lica. Jakna njenog kostima bila je okačena iza naslona stolice. Preko svilene bele bluze nosila je trostruki zlatni lanac. Uputila je obojici poluosmeh i ustala sa stolice.

– Zdravo. Mogu li da vam pomognem?

– Želeli bismo da razgovaramo sa vlasnikom. Ben je izvukao značku. – Policijski posao.

Ispružila je ruku prema Benovoj službenoj kartici, proučila je, a onda mu je vratila. – Ja sam vlasnik. Sta mogu da učinim za vas?

Ben je karticu stavio u džep. Nije bio siguran šta je očekivao, ali svakako ne urednu mladu ženu koja izgleda kao da je upravo stigla sa planiranja ekskurzije za devojke izviđače. – Želeli bismo da razgovaramo o jednoj od vaših zaposlenih, gospođice...

– Gospođa Kofild. Ajlin Kofild. To je u vezi sa Ketlin Brizvud, zarne?

– Da, gospođo.

– Sedite, molim vas, detektive Paris. Kratko je Pogledala u Eda.

– Džekson.

– Molim vas, sedite. Mogu li da vam donesem kafu?

– Ne, hvala, odgovorio je Ed pre nego stoje Ben mogao da prihvati. – Znae da je Ketlin Brizvud ubijena.

– Pročitala sam u novinama. Užasno. Sela je ponovo za sto i ruke prekrstila na uredan ružičasti upijač. – Srela sam je samo jednom, kada je došla na razgovor, ali osećam se blisko sa svim svojim zaposlenima. Bila je omiljena. U stvari, Dezire – izvinite, bojim se da nam je prešlo u naviku da kada na njih mislimo, mislimo na njihov alter ego – Ketlin je bila jedna od najpopularnijih. Imala je tako umirujući glas. To je veoma važno u ovom poslu.

– Da li se Ketlin žalila na nekog od svojih klijenata? Ed je okrenuo stranicu u beležnici. – Da li je bila uznemirena zbog nekog od njih, da li joj je neko pretio?

– Ne. Ketlin je bila veoma određena po pitanju poziva koje je primala. Bila je veoma konzervativna žena, i mi smo to cenili. Imamo jednu ili dve koje se bave... neobičnijim fantazijama. Izvinite, rekla je kada je zazvonio telefon.

– Fantazija Inc. Efikasna poput prevejane sekretarice, imala je olovku u ruci. – Da, naravno. Biće mi drago da proverim da li je Luiza slobodna. Biće mi potreban broj neke prihvaćene kreditne kartice. Da? I datum kada ističe. Sada telefonski broj na koji možemo da vas dobijemo. Ako Luiza nije slobodna, da li primete zamenu? Da, postaraću se. Hvala vam.

Nakon što je spustila slušalicu, Ajlin im se osmehnula u znak izvinjenja. – Trebaće mi samo još minut. On je stalna mušterija, tako da to pojednostavljuje stvari. Pritisnula je nekoliko dugmadi na tastaturi, a onda ponovo dohvatila slušalicu. – Luiza? Da, ovde Ajlin. Dobro sam, hvala. Gospodin Danigan bi želeo da razgovara sa tobom. Da, uobičajeni broj. Imaš li ga? Taj je. Nema na čemu. Zdravo za sada. Kada je spustila slušalicu ponovo je prekrstila šake. – Izvinite zbog prekida.

– Imate li mnogo ovakvih?, upitao je Ben. – Ponovnih poziva, stalnih mušterija?

– Oh, da. Ima mnogo usamljenih ljudi, seksualno frustriranih. LTclanašnjim uslovima, više ih je koji vole sigurnost i anonimnost telefonskih poziva nego opasnosti barova za usamljene. Smirila se i prekrstila noge ispod stola. – Svi smo svesni porasta bolesti koje se prenose polnim putem. Stil života iz šezdesetih i sedamdesetih morao je mnogo da se izmeni u kasnim osamdesetim. Pozivi Fantaziji su samo jedna od mogućnosti.

– Aha. Ed je zamišljao kako takva priča pali kod neke naivčine. U stvari se bar delimično slagao sa njom, ali je jednostavno bio više zainteresovan za ubistvo nego za filozofiju ili društvene konvencije. – Da li je Ketlin imala dosta stalnih mušterija?

– Kao što sam rekla, bila je popularna. Nekoliko mušterija ju je tražilo u poslednjih nekoliko dana. Bili su veoma razočarani kada sam im rekla da više nije sa nama.

– Da li ima neko ko je nije zvao, a trebalo je?

Ajlin je zastala da razmisli o ovome, a onda se ponovo okrenula kompjuteru i uposlila ga. – Ne. Svesna sam da morate da ispitajte svakoga ko je bio povezan sa Ketlin. Ali vidite, muškarci koji ovde zovu znaju samo za Dezire. Bila je glas, bez lica, ili da kažemo sa ma kakvim licem koje joj odaberu. Vrlo smo obazrivi ovde, iz pravnih kao i iz profesionalnih razloga. Žene nemaju prezimena, nije im dozvoljeno da daju privatne brojeve telefona ma kom klijentu niti da ih ikada vide. Anonimnost je deo iluzije, kao i zaštite. Nijedna mušterija nema načina da uspostavi vezu sa nekom ženom, osim preko telefonskih brojeva kancelarije.

– Ko ima pristupa vašim podacima?

Ja, moj muž i njegova sestra. Ovo je porodični posao, objasnila je dok je telefon ponovo počinjao da zvoni. – Moja zaova studira na koledžu i uveče vodi računa o pozivima. Samo minut.

Naredni poziv je obavila sa istom rutinom. Ed je bacio pogled na sat. Dvanaest i petnaest. Očigledno je telefonski seks omiljena zabava u vreme ručka. Onda se zapitao da li je sahrana završena i da li je Grejs sama kod kuće.

– Žao mi je, ponovo je rekla. – Pre nego što pitate, naši podaci su poverljivi. Niko od nas ne govori o klijentima ili zaposlenima sa ljudima koji nisu u poslu. To je posao, gospodo, ali ne od one vrste o kojoj razgovaramo na koktelima. Vodimo računa da stvari budu u skladu sa zakonom. Naše žene nisu kurve. One ne prodaju svoja tela, već konverzaciju. Naši zaposleni su pod nadzorom, pažljivim nadzorom, i ukoliko prekrše ma koje od naših pravila, otpuštamo ih. Svesni smo da ima poslova sličnih našem gde mladić može da pozove i plati razgovor preko telefonskog računa svojih roditelja. Smatram da je to neodgovorno i tužno. Mi pružamo usluge samo odraslima, i naši uslovi su objašnjeni unapred, pre nego što se išta naplati.

– Gospođo Kofild, mi smo iz odeljenja za ubistva, ne iz odeljenja za poroke, rekao joj je Ben. – U svakom slučaju, već smo proverili vašu firmu i vi se držite zakona. U ovom trenutku, nas interesuje samo Ketlin Brizvud. Bilo bi nam od pomoći da imamo listu njenih klijenata.

– Ne mogu to da uradim. Detektive Paris, lista mojih mušterija je strogo poverljiva, i to iz očiglednih razloga.

– A ubistvo nije poverljivo, gospođo Kofild, iz očiglednih razloga.

– Shvatam u kakvom ste položaju. Morate da razumete u kakvom sam ja.

– Možemo da dobijemo nalog za pretres, podsetio ju je Ed. – To će nam samo oduzeti vremena.

– Trebaće vam nalog, detektive Džekson. Sve dok ga ne budete imali, primorana sam da štitim svoje mušterije. Reći ću vam ponovo, niko od njih nije mogao da je pronađe ukoliko nije imao pristup ovoj mašini i provalio programski kod.

– Moraćemo da razgovaramo sa vašim mužem i vašom zaovom.

– Naravno. Osim što ne želimo da prekršimo pravilo o poverljivosti naših klijenata, želimo da sarađujemo u svakom pogledu.

– Gospođo Kofild, da li znate gde je bio vaš muž u noći desetog aprila? Ed ju je blago pogledao, držeći olovku iznad lista hartije. Ben je video kako su joj se prsti brzo stegli.

– Pretpostavljam da to morate da pitate, ali smatram da je neukusno.

– Da. Ben je prekrstio noge. – Ni ubistvo nije nešto slatko.

Ajlin je ovlažila usne. – Alen igra softbol. Imao je utakmicu desetog uveče. Bio je bacač tokom celog meča. Bila sam tamo. Završila se oko devet sati, možda malo ranije. Posle toga smo otišli na piću sa nekoliko drugih parova. Stigli smo kući nešto posle jedanaest.

– Ukoliko zaključimo da će nam trebati imena, možete li da nam ih date?

– Naravno. Žao mi je, veoma mi je žao zbog Ketlin, ali moj posao nije upleten u ubistvo. A sada, izvinite, ali moram da preuzmem ovaj poziv.

– Hvala za vreme koje ste nam posvetili. Ed je gurnuo vrata, otvorio ih i sačekao Bena da mu se pridruži na trotoaru. – Ako je iskrena, a mislim da jeste, nijedan od klijenata ne bi mogao da pronade Ketlin preko glave kancelarije.

– Možda je Ketlin prekršila pravila. Izvukao je cigaretu. – Možda je odala adresu, svoje pravo ime. Možda se sreća sa nekim od momaka i on ju je pratio, zaključio da želi više od razgovora.

– Možda. Ali, bilo mu je teško da zamisli kako njegova bivša susedka krši pravila. – Pitam se šta bi Tesa mislila o mogućnosti da muškarac koristi 'master' karticu da plati za telefonski seks i siluje i ubije.

– Ede, ona nije u ovome.

– Samo mi je palo na pamet. Ed je pustio da ovo prođe jer je primetio partnerov ton. Ben je već ranije morao da se suoči sa time da mu je žena umesana u istragu ubistva. – Znaš, veća je verovatnoća da je neko provalio, naleteo na nju, i izgubio se.

– Ali, nekako se ne uklapa.

– Ne, složio se Ed otvarajući vrata kola. – Ne uklapaše.

– Moraćemo ponovo da razgovaramo sa Grejs.

– Znam.

Morao je ponovo da sluša. Prošlo je previše vremena. Čim mu se završio poslednji čas, došao je kući i zaključao se u sobu. Želeo je tog dana da sasvim zбриše iz škole, ali je znao da će se njegov otac uplesti ako ga budu prijavili. Tako je sedeo na svim predavanjima, tih, bistar dečak koji se lepo ponaša i razgovetno govori. Činjenica je da se tako dobro utopio u sredinu da ga niko od njegovih nastavnika ne bi primetio da nije sin potencijalnog predsednika.

Džerald nije voleo da bude nametljiv. Nije voleo da ga ljudi gledaju, jer bi pri predugom posmatranju mogli da vide neke od njegovih tajni.

Retko je koristio priliku da se preko dana ubaci u liniju Fantazije. Više je voleo tamu; mnogo bolje je mogao da zamišlja u tami. Ali posle Dezire, bio je opsednut. Stavio je slušalice i pokrenuo terminal. Naslonio se i čekao na pravi glas.

Znao je Ajlin. Nije ga interesovala. Suviše je poovna. Druga, koja je radila noću, takođe nije bila prava. Suviše je mlada, suviše izveštačena. Nijedna od njih nikada nije nešto obećala.

Zatvorio je oči i čekao. Nekako je bio siguran, apsolutno siguran, da će uskoro pronaći pravu.

Kada je uspeo, njeno ime bilo je Roksana.

POGLAVLJE 7

Ljiljani. Grejs je sedela na stepeništu pred kućom svoje sestre i zurila u ružičaste i bele zumbule koji su se otvorili, aahvalna što im je miris suviše lak da bi dopirao daleko. Bilo joj je previše mirisa cveća za taj dan. Zumbuli su, takođe, izgledali drugačije – jedri i puni nade pored napuklog betona. Nisu je podsećali na bele kovčuge i plakanje.

Nije mogla više da sedi sa roditeljima. Mada je mrzela sebe zbog toga, ostavila ih je zagrljene pored nebrojenih šolja čaja i pobegla, želeći vazduh, sunce, samoću. Morala je da prestane da tuguje, makar na jedan sat.

Povremeno bi prošao auto, pa je posmatrala. Nekoliko dece iz susedstva je iskoristilo toplo vreme i duže dane da voze bicikle ili skejtborde po neravnom trotoaru. Njihova dozivanja su bila zov leta koje je bilo tu, iza ugla. S vremena na vreme bi neko od njih zurilo u kuću velikim očima radoznalca. Vest se proširila, pomislila je Grejs, i brižni roditelji su upozorili svoje sinove i kćeri da se klone tog mesta. Ako kuća dugo ostane prazna, ova deca će izazivati jedni druge da odu čak do trema i dodirnu zabranjeno. Veoma hrabri će možda pritrčati do prozora i virnuti unutra.

Ukleta kuća. Kuća ubistva. Dečji dlanovi bi se oznojili i srca bi im lupala dok bi ponovo bežali da prijave svoju smelost manje hrabrim drugovima. Radila je baš to isto kada je bila dete.

Ubistvo je tako fascinantno, tako neodoljivo.

Grejs je znala da će se o Ketlininom ubistvu raspredati priče u mirnim kućicama duž ulice. Biće kupljene nove brave i zamenjene stare. Prozori i vrata će se proveravati sa posebnom pažnjom. Onda će proći nekoliko nedelja, vreme će učiniti svoje, i ljudi će zaboraviti. Na kraju krajeva, to se nije dogodilo njima.

Ali ona neće zaboraviti. Grejs je protrljala oči. Ne može da zaboravi.

Prepoznavši da je auto koji se zaustavio Edov, duboko je udahнула. Nije shvatala da njega čeka, ali sada joj nije predstavljalo problem da to prizna. Ustala je, prešla preko trave i stigla do njegovog auta baš kada je izlazio.

– Radite prekovremeno, detektive.

– Takav je posao. Protresao je ključeve pre nego što je otvorio prtljažnik. Sve što je ostalo od njene šminke bili su tragovi maškare. – Jesi li u redu?

– Za sada. Pogledala je natrag na kuću. Njena majka je upravo upalila svetio u kuhinji. – Ujutru vozim roditelje na aerodrom. Ni njima ni meni nije od pomoći da ostanu ovde, pa sam ih ubedila da odu. Oslanjaju se jedno na drugo. Prešla je šakama preko bokova a onda ih je, pošto nije našla ništa bolje da preduzme sa njima, gurnula u džepove. – Znaš, sve do poslednjih nekoliko dana nikada ranije nisam shvatala koliko ih je brak vezao, zaista vezao.

– U ovakvim prilikama dobro je imati nekoga.

– Mislim da će oni biti dobro. Oni... oni su to prihvatili.

– Štaje sa tobom?

Grejs ga je pogledala, a onda skrenula pogled. Odgovor je bio u njenim očima. Prihvatanje je još uvek bilo daleko. – Idu kući na nekoliko dana, a onda lete do Obale da vide Kevina, mog sestrića.

– A ti?

– Ne. Mislila sam o tome, ali – ne sada. Ne znam, sahrana ih je malo učvrstila.

– A tebe?

– Mrzela sam to. Prva stvar koju ću uraditi kada se vratim u Njujork biće da se prijavim za kremiranje. Provukla je obe ruke kroz kosu. – Hriste, zvuči bolesno.

– Ne, nije tako. Sahrane te teraju da se suočiš sa umiranjem. To im je svrha, zar ne?

– Celog dana sam pokušavala da shvatim njihovu svrhu. Mislim da mi se sviđa kako to Vikinzi rade. U zapaljenom brodu na moru. To je ispraćaj. Nije mi se dopalo da mislim o njoj u kutiji. Obuzdala se, pa se okrenula njemu. Bilo je bolje, mnogo bolje, misliti o deci koja se igraju s druge strane ulice i cveću koje se upravo rascvetalo. – Izvini. Došla sam ovde da bih prestala da razmišljam o tome. Rekla sam roditeljima da idem u šetnju. Nisam otišla daleko.

– Želiš li da šetaš?

Odmahnula je glavom i dodirнула mu ruku. Pristojan. Pogodila je pravo u metu kada mu je prilepila opis u samo u jednoj reci. – Ti si dobar čovek. Želim da se izvinim što sam se sinoć onako istresla na tebe.

– U redu je. Jasno si rekla šta ti je važno. Majka je dozivala decu sa trema na drugoj strani ulice i usledilo je pogađanje oko još dodatnih petnaest minuta.

– Ne žalim zbog toga što sam rekla, već zbog načina na koji sam to uradila. Ponekad dugo nisam u kontaktu sa ljudima, a onda kada sam sa njima uvek sam napadna. Okrenula se da ponovo gleda decu. Mogla je da se seti kada se tako igrala, utrkujući se da pobedi suton. Ona i Ketlin na ulici ne mnogo drugačijoj od ove. – Pa, jesmo li još uvek prijatelji?

– Naravno. Uzeo je ruku koju mu je ponudila i držao je.

To je upravo ono što joj je potrebno. Nije to shvatala sve dok se nisu dodirnuli. – Da li to znači da možemo da odemo na večeru ili nešto slično pre nego što odem?

Nije joj pustio ruku, već je obavio svoje prste oko njenih. – Kada ideš?

– Nisam sigurna. Postoji dosta nezavršenih stvari. Verovatno sledeće nedelje. Bez razmišljanja, samo sledeći nagon, podigla je njihove spojene šake do svog obraza. Prijao joj je taj osećaj, taj dodir. Znala je da joj je to potrebno isto koliko su joj potrebni dugi periodi samoće. Trenutno nije želela da misli o usamljenosti. – Dali ikada dolaziš u Njujork?

– Nisam do sada. Hladno ti je, mrmljao je dok je zglobovima prstiju blago trljao njenu kožu. – Nije trebalo da izađeš bez jakne.

Smešila se dok je puštala njegovu šaku. Ona se zadržala još nekoliko sekundi na njenom obrazu. Grejs je uvek radila prema instinktu, prihvatala teškoće zajedno sa zadovoljstvima. Pre nego što je mogao da spusti šaku, obuhvatila ga je oko struka. – Da li ti smeta? Potrebno mi je nešto da me uveri da sam još uvek živa.

Podigla je lice i mirno spustila usne na njegove.

Pouzvano. To je bila prva misao koja joj je prošla kroz glavu. Ovo je pouzdano, ovo je opipljivo. Njegova usta su bila topla na njenim i voljna da daju. Nije navaljivao ili istraživao, ni pokušao da je impresionira besprekornom tehnikom. Jednostavno joj je uzvratilo poljubac. Jastuk njegove brade pružio joj je ugodnost. Iznenađujuće stezanje njegovih prstiju na njenoj koži donelo je uzbuđenje. Kako je bilo divno saznati da još uvek želi i da je zahvalna na obe te stvari. Živa je, nema sumnje. A osećaj je predivan.

Iznenađila ga je, ali se vrlo brzo pribrao. Želeo je da je drži tako, da dopusti rukama da lutaju kroz njenu kosu. Sumrak se spuštao oko njih i zahladnelo je, pa ju je privukao bliže, grejući je. Osetio je kako mu se puls ubrzava i juri dok se njeno telo opuštalo uz njegovo.

Polako se povukla, pomalo zapanjena sopstvenom reakcijom. Pustio ju je, mada ludo romantična slika kako je uzima u naručje i nosi u svoju kuću nije izbledela.

– Hvala, uspela je nekako da kaže.

– U svako doba.

Nasmejala se, iznenađena što je nervozna, oduševljena što je podstaknuta. – Bolje da te pustim da ideš. Znam da radiš noću. Svetio, objasnila je kada je podigao obrvu.

– Radio sam kupatilo. Stigao sam skoro do tapeta.

Kratko je pogledala u prtljažnik i videla četiri kofe lepka od po dvadeset litara. – Mora da je kupatilo veliko.

– Lepak je bio na rasprodaji.

– Moja majka bi te volela, rekla je, smejući se. – Bolje da uđem, ne želim da brinu. Videćemo se kasnije.

– Sutra. Spremiću ti večeru.

– U redu. Pošla je nazad preko travnjaka, a onda stala i pogledala preko ramena. – Spremi sok od šargarepe.

Roksana je rođena kao Meri. Oduvek je bila pomalo ozlojeđena zbog nemaštovitosti svojih roditelja. Pitala se da li bi postala drugačija osoba da su joj dali egzotičnije, prefinjenije, manje ozbiljno ime.

Meri Gris je imala dvadeset osam godina, bila je neudata, i imala višak od tridesetak kilograma. Počela je da se goji još kao veoma mlada devojkica i za to opet olako krivila svoje roditelje. Geni za debljinu, imala je običaj da kaže njena majka, što je donekle bila istina. Bilo

kako bilo, prava istina je da Grisijevi, kao porodica, imaju neprekidnu ljubavnu aferu sa hranom. Čin jela bio je religiozno iskustvo, a Grisijevi – mama, tata i Meri – njegova posvećena skupina.

Meri je odrasla u kući gde su ostava i frižider bili pretrpani čipsom i umacima i konzervama čokoladnog sirupa. Naučila je da kao građevinski pribor uzme hleba i mesa i sira i napravi gastronomsko čudo od sendviča, a onda ga zalije sa četvrt litra čokoladnog mleka i još uvek nađe mesta za kesicu bombona.

Njena koža se pobunila za vreme puberteta i ličila je na jednu od onih pića sa mehurićima koje su joj bile tako drage, tako da je sada, blizu tridesete, još uvek imala rupice i ožiljke. Prešlo joj je u naviku da kožu prekrije tečnim puderom debljine palačinke, i za vreme toplih dana, kada bi se njene znojne žlezde otvorile, šminka se razlivala i tekla kao lice gumene lutke koja se topi.

Završila je srednju školu i koledž a da nijednom nije izašla sa mladićem. Njena ličnost je bila takva da nije mogla čak ni da stekne poziciju prijatelja i nekoga kome se poveravaju. Hrana joj je još jednom pritekla u pomoć. Kad god su joj osećanja bila povređena ili bi joj zabujala seksualna želja, Meri bi strpala dupli čizburger ili tanjir čokoladnih kolača u usta.

U dvadesetoj godini nije bilo ni traga od njenog vrata. Jednostavno je nestao u zbrci pihtijastih nabora. Imala je dugu i ravnu kosu koju bi pozadi skupila šnalom. U frizerskom salonu je bilo previše ogledala. Povremeno bi popustila kapricu i sama je ofarbala, u crvenu kao sirena, crnu kao gavran i jednom, u drečavoplatinastu kao Džin Harlou. Posle svake te promene osećala se kao druga osoba. Bolje bilo ko drugi nego ona sama.

Kada ju je doktor upozorio na sve viši krvni pritisak i opterećenje za srce, preudesila je vagu da pokazuje pet kilograma manje. Toliko je uživala u toj iluziji da je uskoro namakla još pet, smatrajući da je opet u granicama svoje ustaljene težine.

Onda je smislila Roksanu.

Roksana je bila strasna. Roksana je, bog je blagoslovio, bila skitnica. Bila je sitne grade. Roksana je mogla da istopi ledenu santu i pretvori je u vodenu paru, samo ako je ledeni breg muškog roda. Bez ikakvih kočnica, bez pretvaranja, bez morala; takva je Roksana.

Roksana je volela seks, u bilo koje doba, bilo gde, na bilo koji način. Ako je muškarac želeo da razgovara o seksu, žestokom, brzom i prljavom, Roksana je bila devojkica za to.

Meri je iz kaprica otišla do Fantazije. Novca joj nije nedostajalo. Izučila je dosta na koledžu nad punim tanjirima pečene govedine i čizburgera. Usmerila se na ekonomiju i sada je radila za jednu od vrhunskih brokerskih firmi u zemlji. Za većinu njenih klijenata bila je samo glas preko telefona. I to joj je dalo ideju.

Možda je to bila jedna od malih šala prirode da joj podari predivan glas. Bio je mek i sa slatkim prizvukom. Postajao bi malo zadihan kada bi se uzbudila, tako da je pobuđivao sliku sićušne, prefinjene žene finog porekla. Pomisao da ga iskoristi za nešto više od prodaje neopozivih obveznica i deonica zajedničkih fondova bila je suviše izazovna.

Meri je sebe smatrala telefonskom kurvom. Bila je svesna da Ajlin o tom poslu misli kao o usluzi društvu, ali Meri se dopadala sama ideja da bude kurva. Bila je u poslu za pružanje seksa i njeni pištolji su bili vreli i dimili se. Svako nezadovoljstvo, svaka želja, svaki san koji je ikada sanjala i u kome je bila mokra od znoja mogli su da se olakšaju sedmominutnim razgovorom.

U svojim mislima je bila u krevetu sa svim muškarcima sa kojima je razgovarala. U stvarnosti nikada nije probala seks. Razgovori koje je vodila sa muškarcima bez lica bili su sigurnosni ventil ekspreslonca njenih želja ispunjavala je maštarije svojih klijenata za dolar po minutu, a zauzvrat dobijala više nego što vredi taj novac.

Tokom dana je pratila indekse na berzi, prodavala vrednosne papire i kupovala buduću proizvodnju roba. Noću je svoje dobro popunjeno odelo trampila za najbolje Frederika iz Holivuda i postajala Roksana.

I uživala je u tome.

Meri, ili Roksana, bila je jedna od retkih zaposlenih u Fantaziji, Inc. koje su primale pozive sedam noći nedeljno. Ukoliko bi neka od žena smatrala da je muškarac suviše žestok, ili su mu ukusi vrlo neobični, Roksana je bila više nego voljna da je zameni. Novac koji je zarađivala odlazio je na crveni svileni donji veš, mirišljave štapiće od vanile i hranu. Naročito hranu. Između dva poziva, Meri je mogla da proždere ogromno pakovanje čipsa sa ukusom belog luka i kiselim umakom.

Vrlo dobro je znala Lorensov glas i šta on najviše voli. Mada nije bio jedan od njenih najvrnutijih klijenata, uživao je da ga ponekad iznenadi dočaravanjem kože i lisica. Bio je iskren prema njoj po pitanju svog izgleda. Niko ne bi lagao o astigmatizmu i isturenoj gornjoj vilici. Razgovarala je sa njim tri puta nedeljno. Jedan trominutni na brzaka i dva ustaljena sedmominutna. Bio je knjigovođa, tako da su osim seksa imali i profesionalni odnos.

Roksana je imala upaljene svece svuda po sobi. Crvene. Volela je da sebi napravi atmosferu dok izvaljena leži na bračnom krevetu sa dvolitarskom – kokakolom. Izvalila se na satenske jastuke i podbočila se njima. Dok je govorila, obmotavala je telefonski kabl oko prstiju.

– Loreense, znaš da volim da pričam sa tobom. Uzbudim se od same pomisli da ću čuti tvoj glas. Na sebi imam novu spavaćicu. Crvena je. Sve se vidi kroz nju. Nasmejala se i zavalila u jastuke. U tom trenutku, bila je pedeset i pet kilograma teška beskućnica sa nogama koje ne posustaju. – Baš si nevaljao, Loreense. Ako je to ono što želiš da ti radim, to radim upravo sada, i pretvaram se da si to ti. U redu, samo slušaj. Slušaj i sve ću ti reći.

Znao je da požuruje, ali dovraga, želeo je da vidi da li se to može ponovo dogoditi. Roksana je zvučala predivno. Čim je čuo njen glas, znao je. Koža na rukama mu se smezurala, a žudnja među nogama je brzo i snažno nadolazila.

Ona mora da bude sledeća. Ona ga čeka. Ne poigrava se, ne obećava kao Desire. Ovo je sledeći stepen.

Roksana je govorila o stvarima koje njegova mašta nikada nije smislila. Želela je da je on povredi. Kako može da odoli?

Ali, moraće da bude oprezan.

Ovaj kraj grada nije tako miran kao prethodni. Saobraćaj je bio veoma živ, a pešaci su strujali trotoarima. Možda je bolje ovako. Mogao bi da bude viđen, prepoznat. To je dodavalo oštrinu.

Zgrada u kojoj je stanovala gledala je na aveniju Viskonsin. Džerald je parkirao dva bloka dalje. Za vreme šetnjefnaterao je sebe da se polako kreće, ne toliko zbog opreza već iz želje da upije sve što je vezano za ovu noć. Bilo je oblaka i lakog vetra. Lice mu je bilo mirno, ali unutar džepova njegove školske jakne šake su mu bile vruće i mokre. Stegao je prste oko karnapa koji je našao na tavanu. Roksani će se dopasti što se setio onoga što ona voli, i kako to voli.

Trebalo bi da je sada u biblioteci i istražuje za seminarski rad o Drugom svetskom ratu. Seminarski je napisao još pre nedelju dana, ali njegova majka neće primetiti razliku. Odletela je za Mičigen da zajedno sa njegovim ocem na sva zvona promoviše predsedničku kampanju.

Kada se završi škola, očekuju da im se pridruži u vrelim, mahnitim letnjim mesecima bavljenja politikom. Još uvek nije smislio kako da to izbegne, ali nije sumnjao da će uspeti u tome. Ostalo je još šest nedelja do diplomiranja.

Jebena, uštogljena srednja škola, pomislio je bez mnogo žara. Kada jednom stigne na koledž, biće svoj čovek. Neće morati da izmišlja izgovore sa bibliotekama ili sastancima kluba ili bioskopima da bi uveče izašao na nekoliko sati.

Kada njegov otac pobedi na izborima, moraće da povede računa o tajnoj službi. Džerald se unapred radovao nadmudrivanju sa njima. Gomila robota u odelima i kravatama.

Zagazio je u grmlje i izvadio cevčicu kokaina. Brzo ga je ušmrkao i osetio kako mu se mozak kristališe u preciznu misao.

Roksana.

Smešeći se, prišao je sa zadnje strane zgrade. Nije gubio vreme na obaziranje naokolo, već je pažljivo isekao prozor njene spavaće sobe. Sada ga niko ne može zaustaviti. Isuviše je moćan. A Roksana ga čeka.

Porezao se na staklo dok je proturao ruku da okrene kvaku, ali je samo isisao ranu dok je podizao okno. Unutra je bilo mračno, a njegovo srce je udaralo malo prebrzo. Džerald se uz trzaj ubacio u sobu. Nije gubio vreme da za sobom zatvori prozor.

Čekaće na njega, čekaće na njega da je povredi, da je natera da se znoji i vrišti. Čekaće na njega da je dovede do vrhunca.

Nije ga čula. Već je dovela Lorensa do vrhunca i bila i sama na ivici orgazma.

Video ju je, opruženu na satenskim jastucima, vlažne kože koja se presijavala na svetlosti sveca. Zatvorio je oči i slušao glas. Kada ih je ponovo otvorio, nije bila bačva od žene sa naslagama sala, već dugonoga, vitka ridokosa. Smešeći se, prišao je do ivice njenog kreveta.

– Roksana, vreme je.

Oči su joj se naglo otvorile. Zatečena u magli sopstvene fantazije, zurila je u njega. Njene bujne grudi su se podizale. – Ko si ti?

– Znaš me. Još uvek se osmehujući, opkoračio ju je.

– Šta hoćeš? Šta radiš ovde?

– Ovde sam da bih ti pružio sve što si tražila. I više od toga. Podigao je obe ruke i iscepao tanak materijal na njenim grudima.

Zacičala je i počela da ga gura. Slušalica je pala na dušek dok se otimala boreći se da zgrabi ivicu kreveta. – Lorens, Lorens, muškarac je u mojoj sobi. Zovi policiju. Zovi nekoga.

– Roksana, dopašće ti se.

Bila je tri puta veća od njega, ali trapava. Ponovo ga je udarila i napravila mu modricu na grudima, ali on nije čak ni osetio udarac. Sada je užasnuto vrištala na njega. Njeno srce, suviše slabo da podrži teret njenog tela, počelo je da lupa i preskače. Lice joj je postalo crveno poput cvekle kada ju je udario.

– Dopašće ti se, rekao joj je ponovo kada je pala nazad na jastuke. Refleksno je podigla ruke da zaštititi lice od sledećeg udarca. – Nikada više nećeš iskusiti nešto ovakvo.

– Nemoj da me povrediš. Suze su se cedile iz njenih očiju i pravile linije kroz njenu šminku. Počela je škripavo da diše kada joj je trgnuo ruke na prekrivač i vezao ih kanapom.

– Ti to ovako voliš. Sećam se. Čuo sam te kako to kažeš. Uronio je u nju, cereći se kao manijak. – Roksana, želim da ti se ovo sviđa. Želim da bude najbolje.

Glasno je plakala uz velike, drhtave jecaje koji su joj potresali telo i doneli mu zadovoljstvo od koga mu se zavrtelo u glavi dok se njihao na njoj. Osetio je kako se diže, penje, lebdi. I znao je da je vreme.

Osmehujući joj se, poluzatvorenih očiju, omotao je telefonski kabl oko njenog vrata i povukao.

Ed je dograbio telefon na prvi zvuk zvona, a na drugi je bio potpuno budan. U drugom delu sobe Dejvid Laterman je zabavljao svoju publiku u kasne sate. Ed je savio ruku koja mu je utrnula, usredsredio se na televizijski ekran i pročistio grlo.

– Da. Džekson.

– Partneru, oblači pantalone. Imamo leš.

– Gde?

– U aveniji Viskonsin. Pokupiću te. Ben je na trenutak slušao. – Da si imao ženu, ne bi zaspao gledajući Latermana.

Ed mu je spustio slušalicu i otišao u kupatilo da potopi glavu u hladnu vodu.

Petnaest minuta kasnije, sedeo je na suvozačkom sedištu Benovog auta. – Znao sam daje suviše dobro da bi bilo istina. Ben je gricnuo parče čokolade. – Prošlo je nedelju dana od kada smo imali poziv usred noći.

– Ko nas je pozvao?

– Nekoliko uniformisanih policajaca. Primili su poziv da ima nekih problema u stanu na prvom spratu kod žene koja živi sama. Proverili su i otkrili nešto slomljenog stakla i otvoren prozor. Kada su ušli, pronašli su je. Više neće živeti sama.

– Pljačka?

– Ne znam. Nisu mi rekli ništa više. Policajac koji je tražio pomoć je novajlija. Dežurna služba je rekla da je imao problema da zadrži ono što je pojeo u pauzi za kafu. Vidi, pre nego što zaboravim, Tesa kaže da je zapostavljaš. Zašto ne svratiš na piće ili nešto slično? Povedi i spisateljicu.

Ed je blago pogledao Bena. – Da li Tesa želi da vidi mene ili spisateljicu?

– Oboje. Ben se iskezio i progutao poslednje parče čokolade. – Znaš da je luda za tobom. Da nisam toliko lepši od tebe, možda bi imao šanse. Stigli smo. Ovi momci kao da žele da budu sigurni da svi u susedstvu znaju da postoji les u blizini.

Parkirao je preko ivičnjaka iza dva policijska auta. Svetla su rotirala i treptala na krovovima, a iz radioaparata je povremeno dopirala buka. Čim je stao na trotoar, Ben je trgnuo glavom prema prvom policajcu.

– Stan 101, gospodine. Zločinac je očigledno provalio kroz prozor dnevne sobe. Žrtva je bila u krevetu. Policajci koji su prvi došli na mesto zločina su unutra.

– Sudski veštaci?

– Na putu su, gospodine.

Ben je procenio da mladi policajac ima najviše dvadest pet godina. Svake godine su sve mlađi i mlađi. Sa Edom koji ga je u stopu pratio ušao je u zgradu i u stan 101. Dvojica policajaca su stajala u dnevnoj sobi, jedan je pucketao gumom za žvakanje, a drugi se znojio.

– Detektivi Džekson i Paris, rekao je blago Ed. – Udahnite malo svežeg vazduha.

– Da, gospodine.

– Sećaš li se svog prvog slučaja?, upitao je Ben Eda dok su išli prema spavaćoj sobi.

– Da. Čim sam završio posao napio sam se. Ed nije isto pitanje postavio Benu. Već je znao daje prvi les sa kojim se njegov partner suočio bio njegov rođeni brat.

Zakoračili su u spavaću sobu, pogledali u Meri, a onda jedan u drugog. – Sranje, bilo je sve što je Ben rekao.

– Izgleda da imamo još jednog serijskog ubi ću. Kapetan će da poludi.

Ed je bio u pravu.

U osam sati sledećeg jutra, oba detektiva su bila u kancelariji kapetana Harisa. Njihov nadređeni je sedeo za stolom i proučavao njihov izveštaj iza novih i odvratnih naočara za čitanje. Izgubio je dva i po kilograma zbog dijete koje se držao, i postao razdražljiv. Monotonno je dobio prstima po stolu.

Ben se naslonio na zid, žaleći što tog jutra nije imao vremena i energije da vodi ljubav sa svojom ženom. Ed je seo, ispružio noge i umočio kesicu čaja u solju sa toplom vodom.

– Nismo dobili izveštaj patologa, konačno je rekao Haris. – Ali mislim da neće biti nikakvih iznenađenja.

– Momak se posekao dok je ulazio kroz prozor. Ed je srknuo čaj. – Mislim da će se krvna grupa poklopiti sa onom iz ubistva Brizvudove.

– Nismo rekli novinarima za silovanje i oruđe kojim je izvršeno ubistvo, nastavio je Ben. – Prema tome, male su šanse da ga neko kopira. Ovoga puta nije bilo mnogo borbe. Ili je bio pametniji, ili je ona bila suviše uplašena da bi se opirala. Nije bila sitna žena, ali je uspeo da joj veže ruke a da pri tom ni staklo na noćnom ormariću nije pomerio.

– Prema dokumentima koje smo našli, bila je broker. Proverićemo to ovog jutra i videti da li postoji neka veza. Dok je ispijao čaj, Ed je primetio da Ben pali već treću cigaretu tog jutra.

– Neka žena je pozvala dežurnog zbog uznemiravanja. Nije rekla kako se zove.

– Letfenštajnova i Renok mogu da provere suse. Haris je izvadio dve pilule od grejpfruta, namršti se, a onda ih popio sa mlakom vodom sa stola. – Dok informacije ne ukazu da je drugačije, tražimo jednog čoveka. Hajde da završimo sa ovim pre nego što izmakne kontroli. Peris, tvoja žena je bila od velike pomoći prošle godine. Ima li ona ikakvih ideja o ovome?

– Ne. Ben je oduvao dim i ništa više nije rekao.

Haris je ispio ostatak vode dok mu je stomak krčao. Novinarima već uveliko ide voda na usta, a on već mesec dana nije pojeo pošten obrok. – Želim ažurirane izveštaje do četiri.

– Lako je njemu da kaže, promrmljao je Ben dok je za sobom zatvarao vrata Harisove kancelarije. – Znaš šta, bio je dovoljna napast i pre nego što je počeo dijetu.

– Uprkos ustaljenom verovanju, debljina te ne čini veselim. Višak težine je dodatni napor za telo, navodi osobu da se oseća neprijatno, i utiče na njeno raspoloženje. Zahtevne dijete naglašavaju nelagodnost. Ispravna ishrana, vežbanje i spavanje čine te srećnim.

– Sranje.

– I to pomaže.

– Častim piće. Levenštajnova je stala između njih i obujmila ih oko struka.

– Morala si da čekaš da se oženim da bi postala prijateljski raspoložena.

– Muž mi je dobio povišicu. Tri hiljade dolara godišnje, i bogamu, odosmo za Meksiko čim deca završe sa školom.

– Šta kažeš na pozajmicu dok ne dobijemo platu?, upitao ju je Ed.

– Nema šanse. Stigao je izveštaj patologa. Fil i ja idemo u obilazak od vrata do vrata. Možda ću moći da uguram neku kupovinu tokom pauze za ručak. Nisam imala bikini u poslednje tri godine.

– Molim te, uzbudićeš me. Ben ju je pustio da ode i uzme izveštaj sa njegovog stola.

– Parise, pojedi se od muke. Za šest nedelja idem južno od granice da pijem margarite i jedem fajite.

– Ne zaboravi tetracikline. Ed je seo na ugao Benovog stola.

– Imam želudac od čelika. Hajde Renoki, krećemo.

Ben je otvorio izveštaj. – Šta misliš, kako Levenštajnova izgleda u bikiniju?

– Izvrsno. Šta to imamo?

– Krv na slomljenom staklu je A pozitivna. I pogledaj ovo. Otisci na prozorskom oknu. Izvukao je dosije Brizvudove. – Šta misliš?

– Rekao bih da se poklapaju.

– Da, poklapaju se. Ben je stavio izveštaje jedan pored drugog. – Sada samo treba da ga pronađemo.

Grejs je bacila svoju tašnu na sofu, a onda se sručila pored nje. Nije mogla da se seti da je ikada ranije bila ovako umorna, čak ni posle čertnaestosatnog maratona u pisanju, niti posle žurke koja traje cele noći, niti posle turneje po dvanaest gradova.

Od trenutka kada je pozvala roditelje u Feniks pa sve dok ih nije stavila u avion da odu kući, iskoristila je svaki delić energije da ih održi u pokretu. Hvala bogu što imaju jedno drugo, jer njoj jednostavno nije ništa ostalo.

Želela je da ide kući, nazad u Njujork, nazad u buku i divlji ritam. Želela je da spakuje svoj sanduk, zatvori kuću i odleti. Ali to bi bilo kao da zatvara vrata Ketlin. Morala je da se pozabavi sa još stotinu detalja. Osiguranjem, vlasnikom kuće, bankom, ličnim stvarima koje su ostale iza Ketlin. Ne, procenila je da još uvek nije sasvim spremna da se pozabavi odećom i nakitom svoje sestre.

Tako je počela sa papirima, od sahrane pa natrag. Bilo je toliko prigodnih karata. Njena majka bi verovatno Želela da ih ima, da ih skloni u neku malu kutiju. Možda bi bilo najlakše

početi odatle. Većina imena će joj biti nepoznata. Kad jednom probije led, moći će da se suoči sa ličnijim stvarima svoje sestre.

Prvo će svoj sistem da osnaži jednom kafom.

Grejs je lonče odnela u sobu. Pogledala je u kompjuter skoro čežnjivo. Prošlo je već nekoliko dana od kada ga je poslednji put uključila. Ukoliko propusti rok, što je iz dana u dan deovalo sve izglednije, njen izdavač će imati razumevanja. Već je primila brojne pozive iz Njujorka u kojima joj izjavljaju saučešće i nude pomoć. To je gotovo moglo da bude nadoknada što je tog jutra u novinama objavljena njena slika sa Ketlinine sahrane.

SAHRANJENA SETRA NAGRAĐENE

SPISATELJICE

G. B. MEKEJB NA SAHRANI SVOJE BRUTALNO UBIJENE SESTRE

Nije se trudila da pročita tekst.

Naslovi nisu važni, podsetila je sebe. Očekivala ih je. Senzacionalizam je deo igre. A to je za nju bila igra, sve do pre nekoliko noći.

Grejs je popila kafu i nasula drugu pre nego što je posegla za kovertom. Bila je prepuna prigodnih karata. Došla je u iskušenje da ih samo pošalje majci. Umesto toga, sela je na krevet i počela da ih pregleda. Možda će na neke od njih morati lično da odgovori. Bolje da to uradi sada, nego da se njena majka kasnije muči sa tim.

Jedna karta je bila od svih đaka iz Ketlinine škole. Razgledajući je, Grejs je razmišljala da ponudi jednu besplatnu školarinu u Ketlinino ime. Odložila je kartu na stranu kako bi kasnije o tome razgovarala sa advokatom.

Prepoznala je nekoliko imena iz Kalifornije, imena bogatih i poznatih, porodice koje je Ketlin znala. Neka se Džonatan pozabavi tim i odgovori na njih, odlučila je, i bacila ih na drugu gomilu.

Karta od jedne stare susetke naterala joj suze na oči. Petnaest godina su živeli u kući do gospođe Brakelman. Ona je tada bila stara, ili se Grejs tako činilo. Uvek je bilo kolača koji su se pekli u pećnici ili krpica materijala od kojih je mogla da se napravi lutka. Grejs je i tu kartu odložila na stranu.

Uzela je sledeću. Zurila je u nju, protrljala prstima oči, a onda ponovo zurila. Ovo nije dobro. Bila je to prigodna kartica iz cvećare sa recima U ZNAK SEĆANJA odštampanim nasuprot razbacanih crvenih ruža. U sredini je bio rukom ispisan tekst:

Dezire, nikada te neću zaboraviti.

Dok je zurila, posetnica joj je ispala iz ruke i pala licem nagore na pod kraj njenih nogu.

Dezire. Imala je utisak da ta reč raste sve dok nije prekrila čelu prednju stranu.

– Ja sam Dezire, rekla je tako nemarno Ketlin te prve noći. Ja sam Dezire.

– Oh, bože. Grejs je počela da se trese zureći u posetnicu. – Oh, dragi bože.

Džerald je sedeo na času engleske književnosti dok je nastavnik monotonim glasom mleo o suptilnosti i simbolizmu Magbeta. Džerald je oduvek voleo tu dramu. Čitao ju je nekoliko puta i nije mu bio potreban gospodin Brener da mu je objasni. Bila je o ubistvu i ludilu. I, naravno, moći.

Odrastao je uz moć. Njegov otac je najmoćniji čovek na svetu. A Džerald zna sve o ubistvu i ludilu.

Gospodin Brener bi dobio srčani udar kada bi on ustao i objasnio mu kakav je osećaj kada nekome prekinete život. Kada bi objasnio kakve to zvuke pravi, ili kako izgleda nečije lice dok život ističe iz njega. Oči. Oči su najneverovatnije.

Zaključio je da voli ubijanje, skoro onako kako Džordž Lovel, koji sedi pored njega, voli bejzbol. I ovo je, na neki način, vrhunski sport. Do sada, on je već postigao rekorde.

Istina, Roksana mu nije značila toliko koliko Dezire. Uživao je u blesku one sekunde kada su se orgazam i smrt pomešali, ali Dezire... Dezire mu je značila mnogo više.

Kada bi ponovo moglo da bude tako. Kada bi samo mogao da je vrati. Ne bi bilo pošteno da nikada više ne iskusi onaj predivni nalet ljubavi i olakšanja.

U pitanju je bilo iščekivanje, zaključio je Džerald. Kao Magbet sa Dankanom, on ima narastanje napetosti, užas, i sudbinu. Roksana je više bila eksperiment. Način na koji u herniji pokušavate da ponovite ogled da biste dokazali teoriju.

Morao je to ponovo da uradi. Još jedan ogled. Još jedan pokušaj savršenstva. Njegov otac bi to razumeo. On se nije zadovoljavao ničim manjim od savršenog. A Džerald je, na kraju krajeva, sin svoga oca.

Džerald je lako postajao zavistan, a ubijanje je bio samo još jedan porok. Ali sledeći put će morati da malo bolje upozna ženu. Želeo je da oseti tu vezu među njima.

Gospodin Brener je govorio o ludilu lejdi Magbet. Džerald je rukom protrljao grudi i zapitao se kako ih je povredio.

POGLAVLJE 8

Grejs je i ranije bila u policijskoj stanici. Oduvek ih je smatrala fascinantnim. U malom ili velikom gradu, na severu ili jugu, imale su određenu atmosferu, određeni kontrolisani kaos.

Ova nije bila nimalo drugačija. Pod je bio od sumornog linoleuma sa podosta poderotina i mehurića. Zidovi su bili ili krem boje ili bele koja je prešla u nju. Po njima su mestimično bili okačeni poster. Oni za prevenciju kriminala, sa brojem i pozivom poštenom građanstvu. Dežurne linije za drogu, samoubistva, zlostavljanje žene i dece. JESTE LI VIDELI OVO DETE? Venecijaneri su bili puni prašine, a na automatu za slatkiše stajao je znak NE RADI.

U odseku za ubistva, policajci u civilu bili su zbijeni oko telefona ili pogureni nad pisaćim mašinama. Neko je rovario po ulubljenom frižideru. Mogla je da namiriše kafu, i nešto što bi moglo biti tuna.

– Mogu li da pomognem?

Kada se trglala na zvuk glasa, shvatila je koliko su joj nervi napeti. Policajac je bio mlad, između dvadesete i tridesete, sa tamnom kosom i rupicom na bradi. Grejs je primorala svoje prste na tašni da se opuste.

– Moram da vidim detektiva Džeksona.

– Nije ovde. Trebalo mu je približno minut da je prepozna. Nije mnogo čitao, ali je video njenu sliku u jutarnjim novinama. – Gospodica Mekejb?

– Da?

– Možete da sačekate ako želite, ili mogu da pogledam da li je kapetan slobodan.

Pošto se već borio sa dve čaše soka i podebljom fasciklom u rukama, glavom joj je pokazao u pravcu stolice u uglu. Grejs je sela, sklopila ruke preko tašne i čekala.

Videla je neku ženu kako ulazi. Plavokosa i obučena u predivan ružičasti svileni komplet, nije izgledala kao osoba koja ima veze sa odsekom za ubistva. Stručnjak ili mlada žena političara, zaključila je Grejs, mada nije imala snage da, kao po običaju, nastavi i nepoznatom liku prikači neku izmišljenu priču. Ponovo je skrenula pogled prema hodniku.

– Hej, Tesa, pozvao ju je mladi policajac sa recepcije. – Već je bilo vreme da se unese klsa ovde.

Nasmejala se i otišla do njega. – Ben nije ovde?

– Izigrava detektiva tamo napolju.

– Imala sam sat vremena i mislila da će moći da se iskrade na raniji ručak.

– Mogu li da ga zamenim?

– Žao mi je. Moj muž je ljubomorni policajac sa pištoljem. Reci mu samo da sam svračala.

– Radićeš na ovome? Daćeš nam psihijatrijski profil ubice?

Oklevala je. To je nešto o čemu je razmišljala, nešto što je čak nekoliko puta nemarno pomenula Benu.

Njegovo mrgodno odbijanje i njeni nagomilani slučajevi doveli su do toga da lako odustane. – Mislim da neću. Reci Benu da ću uzeti kinesku hranu i doći kući do šest sati. Pola sedam, ispravila se.

– Nekim momcima se sve posreći.

– I to mu kaži. Krenula je napolje, a onda primetila Grejs. Tesa ju je prepoznala sa omota knjiga i fotografija iz novina. Takođe je prepoznala i napetost i tugu na njenom licu. Kao lekaru, bilo joj je skoro nemoguće da se okrene i ode. Prešla je preko prostorije i sačekalaida Grejs podigne pogled. – Gospođica Mekejb?

Nije valjda obožavalac, pomislila je Grejs. Ne ovde, ne sada. Tesa je primetila povlačenje i ponudila ruku.

– Ja sam Tesa. Tesa Paris, Benova žena.

– Oh. Zdravo.

– Da li čekaš Eda?

– Da.

– Izgleda da nemamo sreće. Želiš li kafu?

Grejs je oklevala i zaustila da odbije. A onda je u prostoriju bila skoro uneta uplakana žena.

– Moj sin je dobar dečak. On je dobar dečak. Samo se branio. Ne možete da ga držite ovde.

Grejs je posmatrala kako pomažu ženi da sedne, dok joj je žena detektiv nešto govorila postojanim glasom. Obe su bile umrljane krvlju. – Da, brzo je rekla Grejs. – Volela bih.

Tesa je ustala i brzo otišla u hodnik. Izvukla je sitniš iz novčanika i gurnula ga u mašinu. – Sa kremom?

– Ne, crnu.

– Dobar izbor. Krem se obično rasprši svuda po podu. Pružila je Grejs prvu solju.

To da se dovede u poziciju da procenjuje druge bio je deo njene profesije. A bio je i deo njene ličnosti. Tesa je primetila blago podrhtavanje Grejsinih prstiju i znala je da ne može da se okrene i ode. – Želiš li da prošetamo napolju? Dan je lep.

– Uredu.

Tesa je krenula napolje, a onda se naslonila na ogradu stepeništa. Bilo joj je drago kada se setila da je Bena prvi put srela na ovom mestu, po kiši. – Vašington je najlepší u proleće. Da li ostaješ duže?

– Ne znam. Sunce je jarko sijalo, skoro previše. Nije to ni primetila vozeći se ovamo. – Vrlo mi je teško da donesem odluke.

– Ništa neobično. Posle gubitka, većina nas neko vreme pluta. Kada budeš spremna, stvari će jednostavno doći na svoje mesto.

– Da li je normalno da se oseća krivica?

– Zbog čega?

– Zbog toga što to nisam sprečila.

Tesa je pijuckala kafu i gledala kako se raštrkani narcisi njišu na povetarcu. – Jesi li mogla?

– Ne znam. Grejs je pomislila na kartu koju je nosila u novčaniku. – Jednostavno ne znam. Napola se smejući, spustila se niz stepenike. – Ovo zvuči kao terapija. Samo nam još kauč nedostaje.

– Ponekad je od pomoći da se razgovara sa nekim ko je van toga.

Grejs je okrenula glavu, zaklanjajući oči rukom. – Ed kaže da ste lepi.

Tesa se nasmejala. – Ed je divan čovek.

– Da, jeste, zar ne? Grejs se okrenula i ponovo prekrstila ruke preko tašne. – Znete, oduvek sam bila sposobna da prihvatim stvari onakve kakve jesu. A još bolje mi ide da učinim da ispadnu onako kako želim. Mrzim ovo. Mrzim kada sam zbunjena, mrzim kada nisam sposobna da odlučim da li da se okrenem levo ili desno. Čak se više ne osećam ni kao ista osoba.

– Jaki ljudi često imaju veće probleme zbog tuge i gubitka. Tesa je prepoznala šrkipu kočnica, pogledala preko prema parkingu i pomislila da to verovatno Ed vozi. – Ako si još neko vreme u gradu i želiš da popričamo, samo mi reci.

– Hvala. Spustila je solju i polako ustala. Dok je gledala kako Ed prilazi, šake su joj se ovlažile i ona ih je protrljala po odeći.

– Grejs.

– Moram nešto da ti pokažem.

Ben je uhvatio Tešu za ruku i krenuo unutra.

– Ne, molim te, samo trenutak. Grejs je isпустиła dug uzdah i zavukla ruku u tašnu. – Pronašla sam ovo dok sam jutros pregledala karte sa izjavama saučešća i one iz cvečara. Izdala je beli koverat u koji je stavila kartu i pružila ga Edu.

Izvukao ju je i okrenuo tako da i Ben može da čita. – Grejs, da li ti ovo nešto znači?

– Da. Zatvorila je torbu i upitala se zašto oseća mučninu. Nije jela. – To je ime koje je Ketli koristila za Fantaziju. Ketlin je bila Dezire. Vidiš, to je bila njena zaštita. Zaštita kako niko ne bi saznao ko je ona i gde je. Ali neko je saznao. I ubio je.

– Grejs, uđi.

– Moram da sednem.

Tesa je odgurnula Eda u stranu i spustila Grejsinu glavu među njena kolena. – Uvešću je za minut, rekla je preko ramena.

– Hajde. Ben je gurnuo vrata i spustio ruku na Edovo rame. – Bolje da ovo pokažemo kapetanu. Tesa će se pobrinuti za nju, dodao je kada se Ed nije pomerio.

– Samo duboko udahni, promrmljala je Tesa, masirajući Grejsina ramena. Slobodnom rukom joj je merila puls.

– Prokletstvo, muka mi je od ovoga. Grejs se postupno borila sa slabošću.

– Onda bolje da počneš da jedeš umesto što živiš na kafi, i biće bolje da počneš da se odmaraš. Inače će ti se ovo redovno događati.

Grejs je nastavila da drži glavu među kolenima, ali ju je okrenula sve dok se njen pogled nije sreo sa Tesinim. U njenim očima je bilo saosećanja i razumevanja, pomešanih sa staloženim zdravim razumom. Bila je to upravo ona kombinacija koja joj je bila potrebna. – U redu. Još uvek je bila bleđa kada se uspravila, ali joj je puls ojačao. – Kopile je ubilo moju sestru. Ma koliko čekala, postaraću se da gledam kako plaća za to. Sa obe šake je sklonila kosu sa lica i duboko udahnula. – Mislim da su stvari legle na svoje mesto.

– Da li si spremna da uđeš?

Grejs je klimnula glavom i ustala. – Spremna sam.

Grejs je ubrzo sedela u kancelariji kapetana Harisa. Veoma polako, i sa pribranošću koju je ponovo pronašla, ispričala je priču o Ketlininom angažovanju u Fantaziji.

– U početku sam brinula da možda ne priča sa nekim uvrnutim tipom koji bi mogao da joj stvori probleme. Ali mi je ona objasnila sistem, kako niko sem glavne kanceterije nema njen broj. I kako ona ne koristi ni svoje pravo ime. Dezire. Rekla mi je da to ime koristi za pozive. Nisam ga čak ni zapamtila dok nisam videla posetnicu. Niko je nije znao pod tim imenom osim ljudi za koje je radila i ljudi sa kojima je razgovarala.

Ben je izvadio upaljač i prebacivao ga iz ruke u ruku. Nije mu se dopalo kako ga je Tesa pogledala pre nego što se vratila u svoju kancelariju. Pravice mu probleme zbog ovoga. – Da li postoji mogućnost da je vaša sestra još nekome pričala o svom dodatnom poslu, o svom imenu?

– Moram da kažem ne. Prihvatila je cigaretu koju joj je Ben dodao. – Ketu je bila veoma zatvorena. Da je imala bliskog prijatelja, možda bi rekla. Ali nije. Duboko je udahnula a onda izdahnula.

– Rekla je tebi, podsetio ju je Ed.

– Da, rekla mi je. Grejs je zastala na trenutak. Morala je da razbistri glavu. – Kad razmislim o tome, verujem da je jedini razlog zbog kojeg mi je rekla taj što je i sama bila malo potresena. U pitanju je verovatno bio impuls, zbog koga je, sigurna sam, zažalila. Nekoliko puta sam je pritiskala da mi kaže detalje i nije mi rekla ni reč. To je bio njen posao, i samo njen. Ketlin je bila veoma nepokolebljiva po pitanju svog posla. Točkovi su ponovo počeli da se okreću. Zatvorila je oči i koncentrisala se. – Džonatan. On bi mogao da zna.

– Bivši muž?, upitao je Haris.

– Da, kada sam razgovarala sa njim na sahrani, priznao je da zna da je Ketu uzela advokata i detektiva. Ako je znao za to, verovatno je znao i ostalo. Pitala sam ga šta bi uradio da spreči Ketlin da dobije starateljstvo nad Kevinom i rekao mi je da bi učinio sve što je potrebno.

– Grejs. Ed joj je dodao solju čaja. – Brizvud je bio u Kaliforniji one noći kada je tvoja sestra ubijena.

– Ljudi poput Džonatana ne ubijaju. Oni unajme druge da to urade za njih. Mrzeo ju je. Imao je motiv.

– Već smo razgovarali sa njim. Ed je uzeo cigaretu koja je do kraja izgorela među njenim prstima i ugasio je. – Sarađivao je.

– Sigurna sam da jeste.

– Priznao je da je angažovao jednu agenciju da prati tvoju sestru. Ed je video kako su joj oči potamnele i nastavio je. – Da je posmatraju, Grejs. Znao je za njene planove oko tužbe za starateljstvo.

– Zašto si mu onda dozvolio da se vrati u Kaliforniju?

– Nismo imali nikakav razlog da ga zadržimo.

– Moja sestra je mrtva. Prokletstvo, moja sestra je mrtva.

– Nemamo nikakvih dokaza da je vaš bivši zet imao ikakvog učešća u ubistvu vaše sestre. Haris se skupljenih ruku nagnuo napred na sto. – I nema ničeg što bi ga povežalo sa drugim ubistvom.

– Drugo ubistvo? Okrenula se ka Edu, prisiljavajući sebe da polako i ujednačeno diše. – Još jedno?

– Sinoć.

Neće dozvoliti da je ponovo spopadne slabost. Promišljeno, uzela je gutljaj čaja koji joj je Ed dao. Bilo je važno da joj glas bude miran, čak razuman. Prošlo je vreme za histeriju. – Isto? Isto kao Ketu?

– Da. Potrebna nam je veza, Grejs. Da li si poznavala Meri Gris?

Zastala je. Pamćenje joj je bilo izvrsno. – Ne. Da li misliš da ju je Ketu poznavala?

– Ime nije bilo u imeniku tvoje sestre, rekao joj je Ben.

– Onda verovatno nije. Ketu je bila veoma organizovana po pitanju takvih stvari. Oko svega.

– Kapetane. Mladi policajac je promolio glavu kroz vrata. – Imamo neke poreske informacije o Meri Gris. Kratko je pogledao u Grejs dok je dodavao izveštaj Harisu. – Ispisani su njegovi poslodavci za prošlu godinu.

Haris je prelazio pogledom po izveštaju i izoštrio ga na jednom imenu. Grejs je izvukla još jednu cigaretu. Zupčanici su zaista ponovo bili u pokretu. – I ona je radila za Fantaziju, je li tako? To je veza. Kresnula je upaljač i osetila se jačom nego što se osećala danima. – To je jedina stvar koja igra.

Harisove oči su se suzile dok ju je posmatrao. – Ova istraga je poverljiva, gospođice Mekejb.

– Da li mislite da ću otići do novinara? Oduvala je dim dok je ustajala. – Veoma grešite, kapetane. Jedina stvar koja me interesuje jeste da vidim kako ubica moje sestre plaća. Izvinite me.

Ed ju je sustigao kada je došla do hodinika. – Kuda ćeš?

– Da razgovaram sa ma kim ko je vlasnik ili upravlja Fantazijom, Inc.

– Ne, nećeš.

Zastala je tek toliko mu uputi nepokolebljiv pogled. – Nemoj da mi govoriš šta da radim. Okrenula se, a onda je bila više iznenađena nego besna kada ju je naglo okrenuo i ugurao u praznu kancelariju. – Mogu da se kladim da možeš da počistiš sve protivničke igrače jednom rukom.

– Grejs, sedi.

Nije sela, ali je ugasila cigaretu u jednu praznu solju. – Znaš li šta sam primetila? To tek počinjem da shvatam, mada se dešava već neko vreme. Ti izdaješ naređenja, Džeksone. Ja ih ne primam. Bila je mirna, skoro suviše mirna, ali osećala je da je u pravu. – Pa, krupniji si od mene, ali kunem se bogom, ako mi se ne skloniš s puta, pokosiću te.

Nije sumnjao u to, ali ovo nije bio čas da to isprobava. – Ovo je posao policije.

– Ovo je moj posao. Moja sestra. I konačno sam pronašla nešto što mogu da radim, sem da zurim u plafon i pitam se zašto.

Glas joj je zatreperio, a onda ponovo osnažio. On je bio sasvim siguran da će odbiti utehu ako joj je ponudi. – Grejs, postoje pravila. Moguće je da ti se ne sviđaju, ali postoje.

– Jebeš pravila.

– Dobro, onda ćemo možda danas pronaći još jednu mrtvu ženu, i još jednu sutra. Navaljivao je, jer je video da je ovo postiglo efekat. – Ti pišeš prokleta dobre detektivske romane, ali ovo je stvarnost. Ben i ja ćemo raditi svoj posao, a ti ideš kući. Mogu da ti uručim i naredbu o ograničavanju kretanja. Zastao je dok su ga njene oči izazivale, napola zabavljene i napola besne. – Ili mogu da te stavim pod nadzor. To bi ti se dopalo.

– Kopile.

Možda je ova reč izrečena sa puno besa, ali Ed je znao da je isterao svoje. – Idi kući, spavaj malo. Još bolje, idi mojoj kući. Gurnuo je ruku u džep i izvukao ključeve. – Ako ne budeš vodila računa o sebi, opet ćeš se onesvestiti. To nikome neće doneti previše dobra.

– Neću samo da sedim i ništa ne radim.

– Ne, ješćeš, spavaćeš i čekaćeš da se vratim. Ako bude nečeg što mogu da ti kažem, reći ću ti.

Refleksno je uhvatila ključeve koje joj je bacio. – Šta ako ubije nekog drugog?

To je pitanje koje je sebi postavljao još od dva sata ujutru. – Uhvatićemo ga, Grejsi.

Klimnula je glavom, jer je oduvek verovala da dobro pobeđuje zlo. – Kada to uradiš, želim da ga vidim. Lično.

– Razgovaraćemo o tome. Hoćeš da te neko odvezekući?

– Još uvek sam sposobna da vozim auto. Otvorila je tašnu i spustila ključeve u nju. – Džeksone, čekaću, ali ja nisam strpljiva žena.

Dok je prolazila pored njega uhvatio ju je za bradu. Ponovo je bilo boje na njenom licu, prva prava boja koju je video u nekoliko dana. To mu, nekako, nije ulilo povrenje. – Odspavaj malo, promrmljao je pre nego što joj je otvorio vrata.

Kada su ušli u stešnjenu kancelariju Fantazije, Ajlin je razgovarala telefonom. Podigla je pogled, nimalo iznenađena, a onda završila sa davanjem instrukcija svom operateru. Čak i kada je Ben bacio ovlašćenje na njen sto, ni na trenutak nije izgubila prisebnost. Kada je završila razgovor, uzela ga je i pažljivo pročitala.

– Izgleda da je u redu.

– Gospođo Kofild, sinoć ste izgubili još jednog zaposlenog.

Pogledala je u njega, a onda u ovlašćenje. – Znam.

– Onda takođe znate i da ste vi veza. Vaš posao je jedina veza između Meri i Ketlin.

– Znam da to tako izgleda. Ponovo je uzela ovlašćenje i provukla ga između prstiju. – Ali ne mogu da verujem da je to istina. Vidite, rekla sam vam i ranije da ovo nije 'odaberiteporno' operacija. Vodim čist i organizovan posao. Bilo je bleska panike kada je ponovo podigla pogled. Ed je to primetio, mada je njen glas ostao miran i razuman. – Završila sam poslovni menadžment na Smitu. Moj muž je advokat. Nismo neki bezveznjaci. Pružamo usluge. Razgovor. Da mislim da sam odgovorna, da sam nekako odgovorna za smrt d vezene...

– Gospođo Kofild, odgovorna je samo jedna osoba. To je čovek koji ih je ubio. Dobacila je Edu zahvalan pogled, a on je iskoristio prednost. – Neka žena je sinoć prijavila uznemiravanje u stanu Meri Gris. To nije bila susedka, gospođo Krofod.

– Ne. Mogu li da uzmem jednu?, upitala je kada je Ben izvukao cigarete. – Prestala sam pre dve godine. Blago se nasmešila kada joj je zapalio cigaretu. – Bar tako misli moj muž. Znae, on je sav za zdravlje. Produženje života, poboljšanje životnog stila. Ne mogu vam reći koliko sam zamrzla izdanke alfa-alfa.

– Ajlin, onaj poziv, spremno je rekao Ben.

Povukla je dim, a onda ga brzo i nervozno ispustila. – Na telefonu je bio klijent kada je Meri – kada je bila napadnuta. Čuo je nju kako vrišti, i nešto za šta je mislio da su zvuči borbe. U svakom slučaju, pozvao je ovamo. Moja zaova nije znala šta da radi pa je pozvala mene. Istog trenutka kada mi je objasnila, prijavila sam to. Telefon je zazvonio pored nje, ali ga je ignorisala. – Vidite, klijent to nije mogao da prijavi policiji. Nije mogao da im kaže kuda da idu, ili da im kaže ko je u nepravilici. To je deo zaštite.

– Potrebno nam je ime klijenta, gospođo Kofild.

Pokazala je glavom prema Edu, a onda uredno otrešla cigaretu. – Moram da vas zamolim da budete što diskretniji. Nije u pitanju samo da ću izgubiti poslove, što će se sigurno desiti. Više je u pitanju to što osećam da izdajem klijentovu diskreciju.

Ben je brzo pogledao u telefon kada je ponovo počeo da zvoni. – Takve stvari se naduvaju do besvesti kada je u pitanju ubistvo.

Bez reci, Ajlin se okrenula ka kompjuteru. – Vrhunski je, objasnila je kada je štampač počeo da pevuši. – Želela sam najbolju opremu. Uzela je telefon i odgovorila na sledeći poziv. Kada je spustila slušalicu, okrenula se u stolici i otkinula odštampane stranice. Dodala ih je Edu.

– Gospodin koji je sinoć razgovarao sa Meri je Lorens Markovic. Nema adresu, naravno, samo telefonski broj i broj njegove 'ameriken ekspres' kartice.

– Pobrinićemo se za to, rekao joj je Ed.

– Nadam se. Nadam se da ćete se brzo pobrinuti zato.

Dok su izlazili, telefon je ponovo zazvonio.

Nije im trebalo dugo da pronađu Lorensa Markovica.

Bio je tridesetsedmogodišnji ovlašćeni javni računovođa, razveden i privatnik. Radio je u svom domu u Potomaku, Merilend.

– Isuse, pogledaj ove kuće. Ben je usporio do puževog hoda i izbacio glavu kroz prozor kola. – Znaš li pošto su kuće u ovom kraju? Četiri, pet stotina hiljada. Ovi ljudi imaju baštovane koji zarađuju više od nas.

Ed je zagrizao seme suncokreta. – Više mi se dopada moja kuća. Ima više karaktera. – .

– Više karaktera?, frknuo je Ben dok je uvlačio glavu nazad u auto. – Porezi na ovu kuću su veći od tvoje hipoteke.

– Novčana vrednost kuće ne čini je domom.

– Aha, trebalo bi to da napišeš preko prednjeg zida. Vidi tu kuću. Verovatno ima petsto kvadratnih metara.

Ed je pogledao, ali nije bio impresioniran veličinom; dizajn je bio suviše moderan za njegov ukus. – Nisam znao da si zainteresovan za nekretnine.

– Nisam. Pa, nisam bio. Ben je doveo do žive ograc od blelih, prasnjavoružičastih azaleja. – Shvatio sam da ćemo doktorka i ja pre ili kasnije hteti kuću. Snašla bi se sa ovom, promrmljao je. – A ja ne bih. Verovatno imaju propis da se otpaci izbacuju prema istaknutoj boji. Doktori, advokati i računovođe. I unuke senatora, pomislio je, misleći na potcenjenu eleganciju svoje žene.

– I nema korova.

– Ja volim korov. Evo nas. Zaustavio je auto ispred jednospratne kuće u obliku slova H, sa francuskim vratima. – Izbegavanje poreza mora da se zaista dobro plaća.

– Računovođe su kao policajci, rekao je Ed dok je sklanjao kesicu zrnevlja. – Uvek će biti potrebni.

Ben je stao na strmi prilaz i povukao ručnu kočnicu. Više bi voleo da podmetne po jedan veći kamen iza guma, za svaki slučaj, ali nečeg takvog izgleda nije bilo u blizini. Mogli su da odaberu neka od troje vrata. Odlučili su da pođu do ulaznih. Otvorila im je sredovečna žena u sivoj haljini i beloj kecelji.

– Izvinite, želeli bismo da vidimo gospodina Markovica. Ed je pokazao svoju značku. – Policijski posao.

– Gospodin Markovic je u svojoj kancelariji. Odvešću vas.

Predvorje se otvaralo u prostranu sobu koja je sva bila u belom i crnom. Ed je procenio da je dekor malo krut, ali je krovne prozore smatrao interesantnim. Moraće da se raspita za njihove cene. Skrenuli su nadesno u prečku slova H. Ovde su bile okrugle lampe i kožne fotelje za ljujanje i jedna žena koja je sedela za stolom od abonosa.

– Gospođice Bas, ova dva gospodina su došla da vide gospodina Markovica.

– Imate li zakazano? Žena za stolom je izgledala dosta uznemireno. Njena kosa je štrcala u svim pravcima, kao da ju je vukla i izvlačila prstima. Sada je zatakla olovku za uvo i počela da među papirima na stolu traži svoj rokovnik. Telefon pored nje uporno je zvonio. – Žao mi je, gospodin Markovic je veoma zauzet. Ne može da primi nove klijente.

Ben je izvukao svoju značku i stavio joj pod nos.

– Oh. Pročistila je grlo i odnekud izvukla interfon. Videću da li je slobodan. Gospodine Markovic... I Ed i Ben su mogli da čuju krčanje koje je usledilo posle prekida. – Žao mi je, gospodine Markovic. Da, gospodine, ali ovde je dvoje ljudi. Ne, gospodine, nisam još uradila berlinski račun. Gospodine Markovic – gospodine Markovic, oni su policajci. Ovo poslednje je izgovorila prigušeno, kao da je to tajna. – Da, gospodine, sigurna sam. Ne, gospodine. Uredu.

Oduvala je šiške sa očiju. – Gospodin Marko vic će vas sada primiti. Pravo kroz ta vrata. Ispunivši dužnost, trgla je telefon. – Lorens Markovic i saradnici.

Ako i ima saradnike, nisu se mogli videti. Markovic je bio sam u kancelariji, mršavi, proćelavi muškarac sa velikim zubima i debelim staklima na naočarima. Njegov sto je bio crn, kao i sto njegove sekretarice, ali još za polovinu veći. Dosijeji su bili naredani po njemu, zajedno sa još dva telefona, najmanje desetak zaoštrenih olovaka, i nekoliko kalkulatora. Traka se protezala do poda. U uglu je bio rashlađivač vode. Ispred prozora je visio kavez sa velikim zelenim papagajem.

– Gospodine Markovic. Oba detektiva su pokazala svoje identifikacione kartice.

– Da, šta mogu da učinim za vas? Prevukao je dlanom po onome što je ostalo od njegove kose i oblizao usne. Nije lagao Roksanu oko isturene gornje vilice. – Bojim se da sam trenutno zaglibljen. Znae šta je danas, zar ne? Četrnaesti april. Svi čekaju poslednji trenutak, a onda žele čudo. Ja samo tražim malo obzira, malo organizacije. Znae, ne mogu svima da popunim zahtev za produženje roka. Zečeve, žele da izvlačite zečeve iz šešira.

– Da, gospodine, počeo je Ben, a onda je shvatio. – Četrnaesti april?

- Popunio sam prošlog meseca, blago je rekao Ed.
- Može se očekivati od tebe.
- Izvinite, gospodo, ali ovi novi poreski zakoni su kod svih izazvali pometnju. Ako bez prekida budem radio sledeća dvadeset četiri sata, možda ću i završiti pre roka. Markovicevi prsti su nervozno lebdeli nad kalkulatorom.
- Jebeš poresku službu, zakrešao je papagaj sa prečke.
- Aha. Ben je provukao prste kroz kosu i pokušao da ne razbija glavu o tome. – Gospodine Markovic, nismo ovde zbog poreza. Koliko naplaćujete, kad smo već kod toga?
- Ovde smo zbog Meri Gris, ubacio je Ed. – Znae je kao Roksanu.
- Markovic je refleksno pritisnuo dugme za brisanje, a onda dograbio olovku. – Bojim se da ne znam o čemu pričate.
- Gospodine Markovic, Meri Gris je sinoć ubijena. Ed je malo sačekao, ali je video da je knjigovođa pronašao malo vremena da pročita jutarnje novine. – S razlogom verujemo da ste vodili telefonski razgovor sa njom u vreme napada.
- Ne znam nikoga pod tim imenom.
- Znali ste Roksanu, dodao je Ben.
- Markoviceva već bleđa koža poprimila je nijansu zelenog. – Ne razumem šta Roksana ima sa Meri Gris.
- One su ista žena, rekao je Ben i video kako je Markovic s mukom progutao.
- Znao je. Nekako je saznao čim je pregledao jutarnje novine. Ali to i dalje nije bila stvarnost. Dva policajaca usred bela dana u njegovoj kancelariji činila su to stvarnim. I veoma ličnim. – Imam neke od najvećih računa sa šireg područja grada. Nekoliko mojih klijenata je u kongresu, senatu. Ne mogu da dozvolim da budem u bilo kakvoj neprilici.
- Možemo da vas pozovemo u sud, rekao mu je Ed. – Ako saradujete, možda ćemo uspeti da stvari obavimo mirno.
- To je zbog pritiska, Markovic je skinuo naočare kako bi protrljao oči. Izgledao je slepo i bespomoćno bez njih. – Život vam se mesecima okreće oko istog formulsra i penzijskog plana za privatnike. Ne možete to ni da zamislite. Znae, niko ne želi da plati. Teško da možete da ih krivite. Većina mojih klijenata ima prihode od nekoliko stotina hiljada dolara. Ne žele da trideset i pet ili više procenata daju vladi. Žele da im pronađem izlaz.
- To je teško, rekao je Ben i odlučio da isproba jednu od stolica sa kožnim remenjem. – Nas ne interesuju vaši razlozi za korišćenje usluga Fantazije, gospodine Markovic. Želeli bismo da nam kažete šta se tačno dogodilo dok ste sinoć razgovarali sa Meri.
- Roksanom, ispravio gaje Markovic. – Osećam se bolje kada o njoj mislim kao o Roksani. Imala je predivan glas, i bila je tako... pa, avanturističkog duha. Od razvoda nemam baš mnogo vremena za žene. Ali to je prošlost. U svakom slučaju, sa Roksanom sam razvio tako uzbudljiv odnos. Tri puta nedeljno. Mogao sam da razgovaram sa njom i da se vratim i suočim sa Cobrascima.
- Sinoć, gospodine Markovic, podsticao gaje Ed.
- Da. Sinoć. Pa, nismo dugo razgovarali. Tek sam se zagrejao za to. Znae, opuštao se. Izvadio je maramicu i obrisao lice. – Iznenada, govorila je nekom drugom. Kao da se neko našao u sobi. Rekla je nešto kao 'Ko si ti?' ili 'Šta radiš ovde?' Najpre sam pomislio da još uvek meni govori, pa sam joj nešto odgovorio, našalio se ili nešto slično. Onda je zavrištala. Skoro sam ispustio slušalicu. Rekla je, 'Lorense, Lorense, pomoz mi. Pozovi policiju, zovi nekoga.', Počeo je da kašlje, kao da mu ponavljanje reci iritira grlo. – Uzvratilo sam joj pričom. Mislim da sam joj rekao da se smiri. Onda sam čuo drugi glas.
- Muški glas? Ed je nastavljao da piše u svoju beležnicu.
- Da, mislim. U svakom slučaju drugi glas. Rekao je, mislim da je rekao: 'Dopašće ti se ovo.' Pozvao ju je po imenu.
- Roksana?, upitao je Ben.

– Da, tako je. Čuo sam ga kako je rekao 'Roksana', i čuo sam... Sada je prekrpio lice maramicom i zastao na trenutak. – Morate da razumete. Ja sam sasvim običan čovek. Uzbuđenja i komplikacije svodim na najmanju moguću meru. Imam nizak nivo šećera u krvi.

Ed mu je saosećajno klimnuo glavom. – Samo nam recite šta ste čuli.

– Čuo sam tako užasne zvuke. Disanje i udaranje. Više nije vrištala, samo je pravila ne-kakve zvuke kao da se bori za dah, kao da krklja. Odložio sam slušalicu. Nisam znao šta da radim, pa sam odložio slušalicu.

Ponovo je spustio maramicu i lice mu je bilo sivo. – Mislio sam da je to možda pretvaranje. Pokušao sam da sebe uverim u to, ali sam i dalje čuo buku. Nastavio sam da slušam kako Roksana plače i moli ga da je ne povredi. I čuo sam drugi glas kako kaže da ona želi da je on povredi, da nikada više neće iskusiti nešto takvo. Mislim, mislim da je rekao kako je čuo da ona kaže da želi da je povredi. Nisam siguran u vezi sa tim. Sve je bilo tako konfuzno. Izvinite.

Ustao je da bi otišao do boce sa ohlađenom vodom. Nasuo je u papirnu čašu dok su vazdušni mehurići penušali do samoga vrha. Ispio ju je, a onda ponovo napunio. – Nisam znao šta da radim, samo sam sedeo tamo i razmišljao. Pokušao sam da se vratim poslu, da zaboravim na to. Kao što sam rekao ranije, nastavio sam da mislim da je u pitanju samo šala. Ali nije tako zvučalo. Ispraznio je drugu čašu vode. – Sto sam duže tamo sedeo, bilo mi je sve teže da poverujem daje u pitanju šala. Na kraju sam pozvao Fantaziju. Rekao sam devojci da je Roksana u nevolji. Da mislim da je neko ubija. Ponovo sam spustio slušalicu, i... vratio sam se na posao. Šta sam drugo mogao da uradim? Njegov pogled je hitro prelazio sa Bena na Eda, i nijednom se nije zadržao na nekom od njih. – Nastavio sam da mislim kako će Roksana da me pozove i kaže mi da je sve u redu. Da se samo šalila. Ali nije pozvala.

– Da li je bilo nečeg u tom glasu – tom drugom glasu koji ste čuli – što ga je činilo osobenim? Dok je pisao, Ed je podigao pogled i video kako se Markovic znoji. – Naglasak, ton, način izražavanja?

– Ne, bio je to samo glas. Jedva da sam mogao da ga čujem preko Roksaninog. Pazite, ne znam ni kako je izgledala. Ne želim da znam. Da budemo iskreni, nije mi predstavljala ništa više od, pa recimo, prodavačice u samoposluzi. Bila je samo neko koga sam zvao nekoliko puta nedeljno kako bih zaboravio na posao. Umirilo ga je to što se toliko odaljio. On je običan čovek, podsetio je sebe, čak i pošten. Do izvesne mere. Niko ne želi da njegov knjigovođa istinu tretira kao religiju. – Mislim da je verovatno imala ljubomornog momka. To ja mislim.

– Da li je zovnula neko ime?, upitao je Ben.

– Ne. Samo moje. Samo je dozivala moje ime. Molim vas, nemam više ništa da vam kažem. Uradio sam sve što sam mogao. Znao, nisam morao da pozovem pomoć, dodao je, dok mu se glas menjao uz prve znake uverenosti da je u pravu. – Nisam morao da se upetljam u ovo.

– Cenimo vašu saradnju. Ben je ustao iz stolice. – Moraćete da dođete i potpišete izjavu.

– Detektive, ako se samo pomerim iz ove stolice do sutra u ponoć, mogao bih da budem odgovoran za desetine kazni.

– Podnesite prijavu ranije, savetovao je papagaj. – Čuvajte svoje dupe.

– Dođite šesnaestog ujutru. Tražite mene ili detektiva Parisa. Potrudimo se da vaše ime ne petljamo u sve ovo.

– Hvala vam. Možete da izađete na ova vrata. Pokazao je na vrata sa strane, a onda izvukao svoj kalkulator. Sto se njega tiče, obavio je svoju dužnost, i više od toga.

– Da li je prekasno da se popuni za produženje?, upitao je Ben izlazeći.

– Nikada nije prekasno. Markovic je počeo da pritiska dugmad.

POGLAVLJE 9

Grejs nije bila sigurna zašto je prihvatila Edov savet i čekala ga u njegovoj kući. Možda zato što joj je ovde bilo lakše da misli, bez sestrih stvari koje je okružuju. Bilo joj je potrebno da nešto radi. Mozak joj je uvek radio bolje kada su joj ruke zaposlene. Zato se odomaćila dok je razmišljala o svojim mogućnostima.

Još uvek joj je izgledalo najbolje da lično razgovara sa direktorom Fantazije. Intervjuisanje je bila stvar u kojoj se Grejs isticala. Uz malo ispitivanja, malo navaljivanja, možda će moći da se dočepa liste klijenata. Onda će raditi na njoj, od imena do imena. Ako je ubica njene sestre na listi, pronaći će ga.

Šta onda?

Onda će da improvizuje. Tako i piše. Tako i živi. Za sada je uspevala na oba plana.

Osveta je deo motivacije. Nikada je ranije nije obuzelo to osećanje, ali je stekla utisak da je prijatno. Davalo joj je snagu. Slediti ga do kraja značilo je ostati u Vašingtonu. Može da radi ovde kao i bilo gde drugde. A kada završi, Njujork će još uvek biti tamo gde i jeste.

Ako sada ode, biće to kao da je ostavila nezavršenu knjigu i predala je izdavaču. Poslednje poglavlje neće napisati niko drugi, već G. B. Mekejb.

Nemoguće je da je to toliko teško. Grejs je uvek osećala da policijski posao zahteva pravovremenost, upornost i temeljnost. Kao i malčice sreće. Isto to je potrebno i za pisanje. Svako ko je smislio onoliko zapleta i resio onoliko ubistava koliko ona, trebalo bi da bude sposoban da satera u čošak jednog ubicu.

Bila joj je potrebna lista klijenata, policijski izveštaji, i vreme da razmisli. Treba samo da zaobiđe veoma snažnu figuru detektiva Eda Džeksona.

U isti mah dok je smišljala svoju strategiju, čula je kako se otvaraju ulazna vrata. Njega neće biti lako prevariti, pomislila je proveravajući svoje lice u ogledalu kupatila. Biće još teže jer joj se on dopada. Krenula je niz stepenice trljajući nekakvu flekicu na nosu.

– Znači, kod kuće si. Zastala je na dnu stepeništa i osmehnula mu se. – Kako ti je prošao dan?

– Pristojno. Prebacio je kesu sa namirnicama u drugu ruku. Nosila je iste udobne farmerke i široki džemper koje je nosila tog jutro, ali su sada bili izbrazdani belom bojom. – Šta si to, do đavola, radila?

– Lepila tapete u tvom kupatilu. Prišla mu je i uzela kesu. – Izgleda divno. Imaš osećaj za boje.

– Postavila si tapete u moje kupatilo?

– Ne budi tako zapanjen. Nisam ništa upropastila. To je samo tapet. Kupatilo je u haosu. Mislim da je pošteno da ga ti očistiš. Osmehnula mu se neusiljeno. – Preteklo je pola rolne.

– Aha. Ah, Grejs, zaista to cenim, ali za lepljenje tapeta je potrebna određena veština. On bi to trebalo da zna, čitao je o tome nedelju dana.

– Izvučeš liniju, izmeriš, namažeš lepkom i uradiš. Imao si naokolo nekoliko knjiga tipa 'uradi sam'. Pretražila je po kesi, ali nije videla ništa uzbudljivo. – Idi gore i pogledaj. Usput, pojela sam ti preostale jagode.

– To je u redu. Bio je zauzet računanjem koliko su ga koštale tapete i lepak.

– Oh, i mineralna voda nije loša, ali bi mogao da nabaviš i malo gaziranih pića.

Krenuo je na sprat, pomalo se plašeći da pogleda. – Ne pijem ih.

– Ja ih pijem, ali sam umesto toga popila pivo. Oh, skoro da zaboravim, zvala je tvoja majka.

Zastao je na pola puta. – Stvarno?

– Aha. Fina gospođa. I oduševila se kada sam se ja javila. Nadam se da ti ne smeta, nisam želela da je razočaram, pa sam joj rekla da smo ljubavnici i da razmišljamo da ozvaničimo vezu pre nego što se rodi beba.

Jednostavno je odmahnuo glavom, jer mu se tako osmehivala da nije bio siguran da li ga to vuče za nos. – Hvala, Grejs, mnogo ti hvala.

– U svako doba. Tvoja sestra ima novog momka. On je advokat. Kompanijski advokat. Ima svoju kuću i tajmšering bungalov u mestu koje se zove Oušn Siti. To deluje perspektivno.

– Isuse, bilo je sve što je uspeo da kaže.

– A krvni pritisak tvoje majke je sto dvadeset sa osamdeset. Hoćeš li da ja spremim piće?

– Da, može.

Pevušila je dok je ulazila u kuhinju. Ed je zaista predivan. Izvukla je bocu belog vina iz kese. A ima i ukusa, zaključila je dok je čitala nalepnicu. Onda je izvukla nešto što je ličilo na vezicu asparagusa. Pomirisala je to, a onda nabrala nos. Ima ukusa, da, ali uopšte nije bila sigurna kakav je.

Pronašla je karfiol, mladi luk i grašak. Jedina stvar zbog koje joj je malo laknulo bila je kesa grožđa bez koštica. Grejs nije oklevala pre nego što je zagnjurila urfitra.

– Izgleda predivno.

Progutala je zrno grožđa, okrenula se i videla ga kako stoji u dovratku.

– Kupatilo. Izgleda predivno.

– Veoma sam korisna. Podigla je asparagus. – Šta radiš sasvim?

– Skuvam ga.

Pd novo ga je spustila. – Toga sam se i bojala. Nisam pitjala šta želiš da piješ.

– Uzeću sam. Jesi li se odmarala?

– Dobro se osećam. Gledala ga je kako iz frižidera izvlači flašu soka od jabuke. Zbog toga je napućila usne. Dosta sam razmišljala dok sam lepila tapete u kupatilu i čavrljala sa tvojom majkom.

– O čemu si razmišljala? Nasuo je sok u čašu, a onda posegao u kuhinjski ormarić i izvukao flašu votke. Sitiao je duplu dozu u čašu.

– To je pakleni način da dođeš do vitamina A.

– Želiš li jednu?

– Preskočiću. U svakom slučaju, mislim da bi trebalo da na neko vreme preuzmem Ketlinin najam. Da ostanem malo.

Ed je spustio čašu. Želeo je da ona ostane, isto onoliko koliko je policajac u njemu znao da bi joj bilo bolje da ode. – Zašto?

– Tek me čeka da se raspetljam sa advokatima i osiguranjem. Što je s lakoćom mogla da obavi i iz Njujorka. I on je to znao. Na osnovu izraza njegovog lica mogla je da shvati da ju je prozreo. Bila je blesava kada je pomislila da će joj upaliti okolišanje. U svakom slučaju, shvatila je da je teško biti nepošten prema njemu. To je samo po sebi bilo čudno. Nikada joj nije smetalo da malo zamagli istinu. – U redu, nije to u pitanju. Ne mogu da odem odavde dok sve ne saznam. Ket i ja nismo bile bliske. Nikada mi nije bilo lako da to priznam, ali to je istina. To što ću ostati ovde i pokušati da pronađem ko joj je to uradio, je nešto što moram da uradim zbog nas obe. Ede, ne mogu sa tim da se pomirim, potpuno pomirim, dok ne dobijem sve odgovore.

Poželeo je, i za svoje i za njeno dobro, da je pogrešno razumeo. – Pronalaženje ubice tvoje sestre nije tvoj posao, već moj.

– Da, to je tvoj posao. Za mene je to potreba. Možeš li to da razumeš?

– Nije važno šta razumem, već šta znam.

Zgužvala je praznu kesu od namirnica pre nego što je mogao da je uzme i spakuje je. – A to je?

– Grejs, građanstvo ne može da se mesa u istragu. Ono uprska stvar. I bude povređeno.

Zakoračila je prema njemu, dodirujući vrhom jezika gornju usnu. – Šta te najviše muči?

Ima neverovatne oči. Onakve u kakve muškarac može satima da gleda. One su u tom času gledale u njegove, iščekujući, ispitujući. Napola očaran, napola obazriv, prevlačio je kažiprstom duž njene jagodice. – Ne znam. Onda je, zato što mu je to bilo potrebno, zato što su se njene usne sasvim malo iskrivile, spustio svoje usne na njene.

Njen ukus je bio baš onakav kakav je želeo. Davala mu je osećaj, dok je širio prste preko njenog lica, baš onakav kakav je želeo. Znao je da je to glupavo. Ona je iz Njujorka, velegrada sa bleštavim svetlima, ludim zabavama. On nije velegradski čovek i nikada ne zna kada će mu se sledeći put krv naći na rukama. Ali je osećao da je baš ona prava.

Polako je otvorila oči kada su im se usne razdvojile. Sporo je odahnula pre nego što se osmehnula. – Znaš li da uvek ostaviš veliki utisak kada to uradiš? Možda bi trebalo da ti to prede u naviku. Stisla se uz njega i ovlaš ga grickajući pronašla put do njegovih usana. Udahnula je kada je osetila kako se njegove ruke pomeraju ka njenim bokovima, a onda ih stežu. Prošlo je dosta vremena, previše, od kad je bila u iskušenju da se prepusti. Obavila je ruke oko njegovog vrata i osetila, sa velikim zadovoljstvom, da njegovo srce udara u skladu sa njenim. – Hoćeš li da me odvedeš u krevet, ili imaš druge namere?

Pritisnuo je usne na njen vrat, želeći više. Bilo bi iako, suviše lako, da je podigne, odnese do svog kreveta i jednostavno pusti da se to desi. Kao što se i ranije dešavalo. Nešto mu je govorilo da sa njom to ne bi trebalo da bude lako. Sa njom, to ne bi trebalo da bude obično prevrtanje po čaršavima bez pomisli na sutra. Pritisnuo je svoje usne na njenu obrvu pre nego što ju je pustio.

– Nahraniću te.

– Oh. Grejs se povukla korak nazad. Nije se često nudila muškarcu. Bilo je potrebno mnogo više od seksualne privlačnosti, bila je potrebna privrženost i osećaj poverenja. I koliko je mogla da se seti, nikada nije bila odbijena. – Siguran si?

– Aha.

– Dobro. Okrenula se i uzela karfiol. Bilo bi to trenutno zadovoljstvo da ga gađa njime, ali je odlučila da to ne uradi. – Ako te ne privlačim, onda...

Po drugi put ju je naglo okrenuo ka sebi. Ovog puta je otkrila da je sudar sa njegovim grudima nešto poput udarca u kameni zid. Možda bi ga čak i opsovala da joj već nije zaposeo usta.

Ovoga puta nije bio nežan. Nije je iznenadilo što oseća plamenove strasti koji izbijaju iz njegove prikrivene napetosti. To ju je učinilo srećnom. Onda, neko vreme, nije osećala ništa osim njegovih usana i ruku i svoje eksplozivne reakcije.

Želeo ju je toliko mnogo da je smatrao uzbudljivim da je uzme ovde, dok stoje u kuhinji. Ali, on je želeo nešto više od uzbuđenja. Želeo je više od bleska trenutka. I trebalo mu je vremena da shvati šta je to što želi.

– Misliš da me ne privlačiš?

Grejs se spustila sa vrhova prstiju na stopala i brzo ispustila vaduh. – Možda grešim. Pročistila je grlo, a onda vrhovima prstiju protrljala Tjsne koje su vibrirale. – Da li još uvek stojim?

– Izgleda.

– Dobro. U redu. Nakon što otvorimo prozor i malo se oslobodimo ove vreline ovde, čime ćeš da me nahraniš?

Osmehnuo se i dodirnuo joj kosu. – Punjenim artičokama a la Bordelaise.

– Aha, rekla je posle duže p auze. – Ne izmišljaš, je l' da?

– Za to nam treba samo pola sata.

– Jedva čekam. Sela je kada je počeo da skuplja potrebne sastojke. – Ede?

– Da.

– Da li možda planiraš dugoročnu vezu?

Kratko je pogledao preko ramena dok je hladnom vodom prao povrće. – Razmišljao sam o tome.

– Pa, ako to uspe, volela bih da se nagodimo. Ako jedno veče jedemo artičoke, sledećeg ćemo smazati piću.

– Sa podlogom od integralnog brašna.

Ustala je i pronašla otvarač. – Razgovaraćemo o tome.

On se meškoltio na suvozačkom sedištu i gledao kada se se promeniti svetio. Pored njega, Tesa je prstima dobovala po volanu. Znala je da je u pravu, ali problem je tome, što više ne može da vodi računa samo o svojim osećanjima.

– Mogla sam i sama da se dovezem kući, počela je. – Ovako nećeš imati auto.

– Ed će me dovesti.

Upalilo se zeleno svetio. Tesa se kretala zajedno sa sporim jutarnjim saobraćajem. – Žao mi je što si uznemiren zbog ovoga. Pokušaj da me razumeš, to nije nešto što radim impulsivno.

Uznemiren, prebacio je radio na drugu stanicu. – Nisam se mnogo pitao oko tvog učešća u prethodnom slučaju. Očigledno da se ni ovoga puta ne pitam mnogo.

– Znaš da to nije istina. Ono što ti osećaš mnogo mi znači.

– Onda me odbaci i vrati se u svoju kancelariju. Ostavi se ovoga.

Nije govorila punih trideset sekundi. – U redu.

– U redu? Zastao je baš kada je hteo da pritisne upaljač u kolima. – Tek tako?

– Da. Pažljivo je popravila olabavljenu šnal u kosi, a onda se okrenula ka policijskoj stanici.

– Nema rasprave?

– Sinoć smo se raspravljali. Nema potrebe da ponovo prolazimo kroz to. Tesa je skrenula na parking i stala. – Vidimo se večeras. Nagnula se i poljubila ga.

Uhvatio ju je za bradu pre nego što se povukla. – Primenjuješ to sranje od obrnute psihologije na meni, žarne?

Njene oči, ljubičaste i jasne, su mu se osmehivale. – Aposlutnone.

– Mrzim kada to radiš. Okrenuo se nezgrapno u sedištu da bi šakama protrljao svoje lice. – Znaš kako se osećam kada si umešana u ovaj deo mog života.

– Ti znaš kako se ja osećam kada sam isključena iz bilo kog dela tvog života. Bene...

Podigla je ruku da mu pomiluje kosu. Pre godinu dana nije ga čak ni poznavala. Sada je bio žiža njenog života. Njen muž, otac deteta za koje je tek počela da sumnja da nosi. Ali, ona je ipak lekar. Obavezuje je zakletva.. I ne može da zaboravi kako su se Grejsini prsti tresli dok je držala solju sa kafom.

– Možda bih mogla da pomognem, da ti omogućim da shvatiš njegov um. Radila sam to i ranije.

– A ja sam te ranije zamalo izgubio.

– Ovo nije isto. Uopšte nisam umešana na isti način. Bene, da li misliš da će ponovo da ubije? Bene. Uzela ga je za ruku pre nego što je mogao da se povuče. – Da li misliš da će ponovo da ubije?

– Da. Velike su šanse za takvo nešto.

– Spašavanje života. Zar sve ovo nije zbog toga? I tebi i meni?

Zurio je u cigle zgrade policijske stanice. Ima tu tradicije. Njegove tradicije. To ne bi trebalo da ima ikakve veze sa njom. – Više volim kada to radiš u svojoj finoj maloj kancelariji u gradu.

– A ja više volim kada sediš za stolom i gundaš zbog administracije. Ali ne može uvek da bude tako. Ni za tebe, ni za mene. Pomogla sam jednom ranije. Snažno osećam da mogu da pomognem ovoga puta.

On nije običan muškarac. Čak i ono malo što si mi rekao me uverava da je tako. Veoma je bolestan.

Istog trenutka se razljutio. – Nećeš početi da krvariš i zbog ovog.

– Ono što ću uraditi jeste da ću ti pomoći da ga pronađeš. Posle toga, videćemo.

– Ne mogu da te sprečim. Ali njena ruka je još uvek bila uhvaćena u njegovoj i znao je da može. – Neću da te sprečim, ispravio se, – ali želim da misliš o svojim slučajevima, svojoj klinici, svojim privatnim pacijentima.

– Znam svoje potencijale.

– Aha. Njemu su izgledali beskonačni. – Ako počneš da kasniš zbog ovog, kazaću te dedi. Sestro, isprašice ti tur.

– Upozorena sam. Ponovo ga je privukla. – Bene, volim te.

– Stvarno? Kako bi bilo da mi to malo pokažeš? Usne su joj se iskrivile oslanjajući se na njegove, a onda smekšale. Ed je proturio glavu kroz prozor.

– Zar vas dvoje ne znate nijednu sporednu ulicu u ovom kraju?

– Odbij, Džeksone.

Tesa je trljala svoj obraz o Benov. – Dobro jutro, Ede.

– Tesa. Obično te ovde ne vidamo dva puta u istoj nedelji.

– Verovatno ćeš je vidati češće od toga. Ben je gurnuo svoja vrata i otvorio ih. – Doktorica nam se pridružuje na ovom slučaju.

– Je l' to tačno? Nije bilo teško osetiti neslaganje. Znao ih je oboje dobro. – Dobro došla.

– Uvek sam srećna kada mogu da pomognem javnim službenicima. Uхватила je Eda pod ruku dok su šetali. – Kako je Grejs?

– Drži se. Odlučila je da ostane u gradu dok se ovo ne raspetlja.

– Tako znači. To je dobro.

– Jeli?

– Imam utisak da je osoba koja se ne snalazi dobro kadri se stvari dešavaju oko nje. Mnogo je bolja kada se i sama upetlja. Jedna od najgorih strana tuge je bespomoćnost. Ako se izboriš sa tim, izašao si nakraj. Čekala je dok je otvarao vrata. – Osim toga, ako se vrati u Njujork, kako bi je na prevaru privukao?

Ben je došao iza svoje žene. – Džeksone, doktorica te je tačno procenila. Veoma zgodna ženska, rekao je, zveckajući sitninom u svom džepu. – Pametna je, dobro izgleda, i bogata je. Prebacio je ruku preko Tesinog ramena. – Drago mi je što si se ugledao na mene.

– Tesa je pala na tebe samo zato što ima naklonost ka poremećenim mozgovima. Skrenuo je ka odseku za ubistva, zahvalan što će im trenutni posao promeniti temu.

Smestili su se u salu za sastanke. Tesa je ispred sebe raširila fascikle s podacima obe žrtve. Bilo je tu fotografija, izveštaja s autopsije i izveštaja koje je pripremio njen muž. Ovde je bilo više nasilja nego u prethodnom slučaju na kome je radila sa odsekom – ukoliko se ubistvo može gradirati po količini nasilja. Zajedničke crte bile su joj vidljive kao i istražiteljima, ali je ona videla i nešto drugo, nešto mračnije.

Strpljivo je pročitala izjavu Ajlin Kofild i beleške razgovora sa Markovicem. Proučavala je zvanični izveštaj događaja u noći kada je ubijena Ketlin Brizvud.

Ben nikada nije voleo da je vidi ovakvu, kako se bavi proučavanjem delića i delova grublje strane sveta. Bilo je dovoljno teško da prihvati njen posao kada je udobno smestena za stolom u kancelariji u finom delu grada. Logično, znao je da je ne može zaštititi, ali bio je nervozan uvek kada bi makar došla u policijsku stanicu.

Vukla je lepi, manikirani nokat duž izveštaja patologa. Steglo mu se u stomaku.

– Interesantno je da su se oba ubistva dogodila u isto doba noći.

Haris je protrljao stomak. Svakoga dana je izgledao sve prazniji. – Možemo da se složimo oko mogućnosti da je to deo njegove šeme. Odlomio je malo parče zemičke sa suvim groždem, koja se brzo bajatila. Ubedio je sebe da se kalorije uzimane u malim količinama u stvari ne računaju. – Doktore Kort, nisam imao prilike da vam kažem koliko odsek ceni vašu saradnju.

– Sigurna sam da će je više ceniti ako mogu da pomognem. Na trenutak je sklonila naočare za čitanje da protrlja oči. – Mislim da se u ovom delu istrage možemo složiti da imamo posla sa nekim ko je sposoban za eksplozivno nasilje, i da je nasilje nesumnjivo seksualno orijentisano.

– Silovanje obično jeste, ubacio je Ben.

– Silovanje nije seksualni zločin, već nasilni. Činjenica da su žrtve ubijene posle zlostavljanja nije neobična. Silovatelj zlostavlja iz brojnih razloga: frustracije, nepoštovanja sebe, lošeg mišljenja o ženama, besa. Bes je skoro uvek činilac. U slučajevima gde silovatelj poznaje svoju žrtvu, takođe ima potrebe za dominacijom, da se iskaže muška superiornost i snaga, da se dobije ono što on smatra da zaslužuje, ono što on smatra da mu je ponuđeno. Silovatelj često oseća kao da se njegova žrtva opire ili ga odbija samo da bi pojačala uzbuđenje, i da ona u stvari želi da bude uzeta na nasilan način.

Ponovo je stavila naočare dok se vraćala u stolicu. – Nasilje je u oba slučaja bilo ograničeno na jednu prostoriju, onu u kojoj je žrtva nađena. Upotrebljeno je isto oruđe, telefonski kabl. Po svemu sudeći telefon je njegova veza sa svakom ženom. Putem telefona, one su mu nešto obećale. Došao je da to pokupi, ne kroz ulazna vrata, već provaljivanjem. Da bi ih iznenadio, možda da bi doprineo uzbuđenju. Verujem da je prvo ubistvo bilo impulsivno, refleksno. Ketlin Brizvud se borila sa njim, povredila ga, fizički i mentalno. Nije bila žena kakvom ju je zamišljao. Ili, u njegovim mislima, žena kakva je obećala da će biti. Imao je vezu sa njom. Poslao je cveće na njenu sahranu, ili na sahranu Dezire. Za njega, ona je bila Dezire. Veoma je važno da zapamtimo da nikada nije poznavao Ketlin Brizvud, samo Dezire. Nikada je nije video, čak ni u smrti, kao osobu koja je bila, već kao lik koji je stvorio.

– Kako ju je onda, do đavola, pronašao?, zahtevao je Ben, ne toliko od Teše koliko od sebe. – Kako je pošao od glasa preko telefona i uspeo da pronađe kuću, ženu. Pravu ženu?

– Volela bih da mogu da vam pomognem. Nije ga uzela za ruku, što bi inače uradila da su bili sami. Ovde će, znala je, uvek postojati određena distanca među njima. – Mogu samo da ti kažem, da je po mom mišljenju ovo veoma pametan čovek. On je, na svoj način, logičan. On sledi obrazac, korak po korak.

– A njegov prvi korak je da izabere glas, promrmljao je Ed. – I stvori ženu.

– Rekla bih da je to blizu istine. Ima veoma izraženu moć za maštanje. Ono što zamisli, u to veruje. Ostavio je otiske na oba mesta zločina, ali ne zato stoje nemaran, već zato što veruje da je jako pametan, da je nedodirljiv za stvarnost jer živi u svetu sopstvene kreacije. On proživljava svoje fantazije, a vrlo verovatno i one za koje veruje da ih ima njegova žrtva.

– Da li ja to čujem da on siluje i ubija žene jer misli da one to vole? Ben je izvukao cigaretu. Tesa je gledala kako je pali i prepoznala oštrinu u njegovom glasu.

– Jednostavno rečeno, da. Prema Markovicevim sećanjima na ono što je čuo preko telefona za vreme drugog napada, čovek je rekao: 'Ti znaš da želiš da te povredim.' Silovatelji obično razmišljaju na taj način. Vezao je ruke Meri Gris, ali ne i Ketlin Brizvud. Mislim da je to važno. Prema izveštaju, Ketlin je nudila mnogo konzervativniju, mnogo ustaljeniju seksualnu fantaziju nego Meri Gris. Vezivanje i sadizam su često bili uključeni u Merine razgovore. Ubica joj je pružio ono što je mislio da ona više voli. I ubio ju je, po svemu sudeći, jer je otkrio mračno i psihotično zadovoljstvo u prvoj povezanosti seksa i smrti. Veoma je moguće da on veruje da su i njegove žrtve osetile isto zadovoljstvo. Ketlin je bila čist implus, Meri rekonstrukcija. Sada se okrenula ka Benu. Možda se nije slagao, ali ju je slušao. – Šta misliš o vremenu kada su se dogodila ubistva?

– Šta bi trebalo da mislim?

Nasmešila mu se. On je bio taj koji je nju uvek optuživao da na pitanje odgovara pitanjem.

– Oba su se dogodila u ranim večernjim satima, u neku ruku po obrascu. To me tera da se zapitam, nije li možda oženjen ili živi sa nekim ko od njega očekuje da stigne kući do određenog vremena.

Ben je posmatrao vrh svoje cigarete. – Možda samo voli da legne ranije.

– Možda.

– Tesa. Ed je umočio kesicu čaja u vrelu vodu. – Generalno je prihvaćeno da voajeri ili telefonski manijaci ne idu dalje. Šta ovog momka čini drugačijim?

– On nije posmatrač. On učestvuje. Ove žene su razgovarale sa njim. Nije ista udaljenost, stvarna ili emocionalna, kod nekog ko koristi dvogled da špijunira stan preko ulice ili viri kroz prozor. Nije ista vrsta anonimnosti kao kod slučajnog poziva. On ove žene poznaje. Ne Ketlin ili Meri, već Dezire i Roksanu. Imala sam jednom pacijenta koji je bio umešan u silovanje devojke sa kojom je izašao u provod.

– Na nesreću, žrtvino viđenje ovde nije primenljivo, doktore Kort, ubacio je Haris.

– Lečila sam silovatelja, ne žrtvu. Tesa je skinula naočare i poigravala se njima. – Nije prisilio ovu devojku na seks samo zbog sebe. On je to inicirao, bio uporan, a onda je insistirao jer je mislio da ona to očekuje od njega. Ubedio je sebe da ona sa kojom izlazi želi da on preuzme odgovornost, i da će ga smatrati slabijem ukoliko se povuče. Nekim ko nije muževan. Prisilom je postigao ne samo seksualno oslobađanje, već i osećaj moći. Inicijativa je bila na njegovoj strani. Po mom mišljenju, muškarac za kojim tragate uživa u istom takvom osećaju moći. On ubija ove žene ne zbog toga da ga ne bi prepoznale, već zato što je ubistvo vrhunac moći. Verovatno potiče iz okruženja u kome ne može da iskaže svoju moć, gde su figure od autoriteta u njegovom životu bile, ili jesu, veoma jake. Bio je seksualno gušen, sada eksperimentiše.

Ponovo je otvorila korice. – Njegove žrtve su veoma različiti tipovi žena, ne samo po svojim izmišljenim ličnostima, već i fizički. Naravno, to je moglo biti slučajno, ali je vrlo verovatno namerno. Jedina zajednička stvar koju su ove žene imale bile su seks i telefon. Obe stvari je iskoristio protiv njih na najbrutalniji i konačan način. Njegov sledeći izbor će verovatno biti neko čiji je stil sasvim drugačiji.

– Više bih voleo da ne dođemo u priliku da baš proveravamo tu teoriju. Haris je smotao još jedan čošak zemičke sa suvim groždem. – Da li bi mogao da prestane? Potpuno prestane?

– Ne mislim tako. Tesa je ponovo zatvorila fascikle i spustila ih na sto. – Ovde nema grize savesti, patnje. Poruka na kartici iz cvećare nije bila 'Žao mi je' ili 'Oprosti mi', već 'Neću zaboraviti'. Njegovi potezi su pažljivo isplanirani. On ne otima ženu nasred ulice i ne uvlači je u sporednu uličicu ili auto. Ponovo kažem, morate da shvatite, on ih zna, ili veruje da ih zna, i uzima ono što misli da zaslužuje. On je u velikoj meri proizvod današnjeg društva, u kome telefonom možete da poručite bilo šta. Od piće do pornografije, samo treba da pritisnete dugme i to postaje vaše, nešto što vam sleduje. Ovde imate mešavinu tehnoloških podobnosti i sociopatskih sklonosti. Njemu je sve to veoma logično.

– Izvinite. Levenštajnova je promolila glavu kroz vrata. – Upravo smo završili unakrsnu proveru kreditnih kartica. Na Harisov znak glavom, odštampane stranice je dodala Edu. – Ne uklapaju se.

– Nijedna? Ben je ustao da pogleda preko Edovih ramena.

– Ništa. Gledali smo da se poklope po brojevima, imenima, adresama, mogućim lažnim imenima ili smicalicama. Ništa.

– Različiti stilovi, promrmljao je Ed i počeo da razmišlja o tome.

– Znači, opet smo na početku. Ben je uzeo listove koje mu je Ed dodao.

– Možda i nismo. Uspeli smo da uđemo u trag cveću. Naručeno je telefonom od Blumtauna. Broj 'master' kartice odgovara Patriku R. Morganu. Evo adrese.

- Da li se on pojavljuje na bilo kojem od ovih?, upitao je Ed, još uvek proučavajući listove.
- Ne. Još uvek proveramo druge spiskove.
- Hajde da ga posetimo. Ben je pogledao na sat. – Imaš li adresu na poslu?
- Aha, Kapitol hil. Morgan je kongresmen.

Poslanik se tog dana mogao naći u njegovom domu, renoviranoj kući u Džordžtaunu. Žena koja im je otvorila vrata izgledala je ljutito i nestrpljivo i nosila je hrpu fascikli. – Da?, bilo je sve što je rekla.

– Zeleli bismo da vidimo kongresmena Morgana. Ed je već gledao iza nje i merkao lampeniju od mahagonija u predvorju. Prava stvar.

– Žao mi je, kongresmen nije dostupan. Ako želite da zakažete, pozovite njegovu kancelariju.

Ben je izvukao svoj bedž. – Policijska posla, gospođo.

– Nije me briga i da ste bog lično, rekla je jedva pogledavši u njegove isprave. – Nije dostupan. Pokušajte u njegovoj kancelariji sledeće nedelje.

Kako bi je sprečio da im glatko zalupi vrata pred nosom, Ed je jednostavno podmetnuo rame u otvor. – Bojim se da ćemo morati da insistiramo. Možemo da razgovaramo sa njim ovde, ili dole u stanici. Ed je uhvatio njen pogled i bio je siguran da je nameravala da ga, uprkos njegovoj veličini, odgurne u stranu.

– Margaret, šta se to, pobogu, ovde dešava? Pitanje je bilo praćeno serijom kijanja pre nego što se kongresmen Morgan pojavio na vratima. Bio je sitnog rasta, tamnokos i približavao se pedesetj. Trenutno je bio bled, crvenih očiju i umotan u kućni mantil.

– Gospodine, ovi ljudi insistiraju da vas vide a ja samim rekla...

– U redu je, Margaret. Uprkos crvenim očima, Morgan je uspeo da im uputi širok osmeh političara. – Žao mi je, gospodo, kao što vidite, malo sam bolestan.

– Izvinjavamo se, kongresmene. Ben je ponovo pokazao svoj bedž. – Ali, važno je.

– Tako, znači. Pa, onda uđite. Ali bih vas upozorio da se držite na rastojanju. Verovatno sam još uvek zarazan.

Poveo ih je niz predvorje u dnevnu sobu obojenu u plavu i sivu, koje su bile naglašene uramljenim crtežima grada. – Margaret, prekini da se mrštiš na ove policajce i pozabavi se tim predmetima.

– Vratice vam se ta boleština, proricala je, ali je poslušno nestala.

– Sekretarice su gore od žena. Sedite, gospodo. Izvinićete me ako se ispružim ovde. Namestio se na kauču i prekrivač od angore prebacio preko kolena. – Prehlada, objasnio je dok se protezao da dohvati Maramicu. – Bio sam zdrav kao dren cele zime, ali čim je cveće počelo da cveta, zadesilo me ovo.

Ed je oprezno seo na stolicu udaljenu metar. – Ljudi obično zimi više vode računa o sebi. Primetio je čajnik i bokal sa sokom. Bar uzima tečnosti. – Trudićemo se da vas ne zadržimo predugo.

– Oduvek sam smatrao da mi je posao da saradujem sa policijom. Na kraju krajeva, na istoj smo strani. Morgan je bučno kinuo u maramicu.

– Nazdravlje, rekao je Ed.

– Hvala. Pa, kako mogu da pomognem?

– Da li vam je poznata firma pod imenom Fantazija, Inc.?, nemarno je upitao Ben skrištajući noge, ali njegove oči nisu napuštale Morganovo lice.

– Fantazija? Ne, zaključio je posle kratkog razmišljanja. – Ne zvuči mi poznato. Našalio se naizgled nevino dok je nameštao jastuk. – Da li bi trebalo?

– Telefonski seks. Ed je u trenu pomislio na bakterije koje cirkulišu naokolo. Rizično je biti policajac.

– Ah. Morgan je napravio malu grimasu, a onda se primirio. – Sasvim sigurno predmet za raspravu. Pa ipak, to je više u nadležnosti Saveznog biroa za komunikacije i sudova nego kongresmena. Bar u ovom trenutku.

– Da li ste poznavali Ketlin Brizvud, kongresmene Morgan?

– Brizvud, Brizvud. Morganove usne su se napućile dok je posmatrao Bena. – To ime mi nije poznato.

– Dezire?

– Ne. Ponovo se nasmejao. – To nije ime koje bi muškarac zaboravio.

Ed je otvorio svoju beležnicu kao da proverava neke činjenice. – Ako niste poznavali gospođu Brizvud, zašto ste poslali cveće na njenu sahranu?

– Jesam li? Morgan je izgledao pomalo zbunjeno. – Pa, ona svakako nije bila neko od bližih poznanika, ali cveće se šalje iz mnogo razloga. Uglavnom političkih. Moja sekretarica vodi računa o takvim stvarima. Margaret! Zaurkao je njeno ime, a onda dobio napad kašlja.

– Preterujete, promrmljala je žurno ulazeći u sobu. – Pijte čaj i prestanite da vičete.

Uradio je upravo to, pokorno, pomislio je Ed. – Margaret, da li poznajem Ketlin Brizvud?

– Mislite na onu ženu koja je pre nekoliko dana ubijena?

Rumenilo izazvano kašljem nestalo je sa Morganovog lica. Okrenuo se ka Edu. – Stvarno?

– Da, gospodine.

– Margaret, da li smo poslali cveće?

– Zašto bismo? Petljala je nešto sa njegovim ogrtačem. – Niste je poznavali.

– Iz cvećare Blumtaun je poslato cveće na njenu sahranu, naručeno na račun kreditne kartice sa vašim brojem. 'Master' kartice. Ed je ponovo pogledao u svoju knjigu i izreci to vao broj.

– Je li to moj?, upitao je Morgan sekretaricu.

– Jeste, ali ja nisam naručila nikakvo cveće. U svakom slučaju, imamo stalno otvoreni račun kod cvećare Lorimar. Ne koristimo Blumtaun. Nismo naručivali cvece već dve nedelje. Poslednje je bilo za Parsonovu ženu kada se porodila. Tvrdo glavo je pogledala u Bena. – Zavedeno je u delovodnik.

– Margaret, molim te, donesi delovodnik. Morgan je sačekao da ona ode. – Gospodo, vidim da je ovaj Posao daleko ozbiljniji nego što sam mislio, ali se plašim da ne shvatam.

– Ketlin Brizvud je ubijena desetog aprila uveče. Ed je sačekao da Morgan kine u drugu maramicu. – Možete li da mi kažete gde ste bili između osam i jedanaest sati?

– Desetog aprila. Morgan je protrljao oči prstima. – To bi bila noć kada sam bio na prikupljanju priloga kod Šorehama. Znao, ovo je izborna godina. Baš je počinjala ova užasna kijavica i sećam se da nisam bio voljan da idem. Moja žena je bila malo ljuta na mene. Bili smo tamo od sedam sve do, oh, nešto iza deset, rekao bih. Došli smo pravo kući. Sledećeg jutro sam imao radni doručak.

– U delovodniku nema ničeg vezanog za cveće nakon Parsonove bebe. Nadmoćno, Margaret je ponovo ušla i pružila Benu ogromnu knjigu. – Moj posao je da znam kada i gde da pošaljem cveće.

– Kongresmene Morgan, počeo je Ed, – ko još ima pristupa vašoj kreditnoj kartici?

– Margaret, naravno. I moja žena, mada ima i svoju.

– Deca?

Morgan se na to ukočio, ali je odgovorio. – Moja deca nemaju potrebe za kreditnim karticama. Moja ćerka ima tek petnaest godina. Moj sin je u višim razredima pripreme škole Sent Džejms. Oboje imaju džeparac, a veće kupovine moraju biti odobrene. Očigledno je da je službenik u cvećari pogrešno zapisao broj.

– Moguće je, promrmljao je Ed. Ali je sumnjao da je službenik pogrešno protumačio i ime. – Bilo bi nam od pomoći kada biste nam rekli gde je vaš sin bio te noći.

– To me vređa. Bez obzira na kijavicu, Morgan se uspravio.

– Kongresmene, imamo dva ubistva. Ben je zatvorio knjigu. – Nismo u situaciji da gazimo po jajima.

– Vi, naravno, shvatate da ne moram ništa da odgovorim. Međutim, da bih završio sa ovim, saradivaću.

– Cenimo to, rekao je blago Ben. – U vezi sa vašim sinom?

– Imao je sastanak. Morgan je dohvatio sok i napunio čašu do vrha. – Viđa se sa Džulijom, ćerkom senatora Fildinga. Verujem da su to večer otišli do centra Kenedi. Majki se vratio kući u jedanaest. Škola je u toku.

– A sinoć?, upitao je Ben.

– Majki je sinoć celo večer proveo kod kuće. Igrali smo šah do nešto iza deset.

Ed je pribeležio oba alibija. – Da li još neko od vašeg osoblja ima pristup broju vaše kartice?

– Ne. I njegovo strpljenje i potreba da saraduje bili su iscrpljeni. – Jednostavno, neko je pogrešio. Izvinite me sada, ali više ništa ne mogu da vam kažem.

– Cenimo vreme koje ste odvojili za nas. Ed je ustao i sklonio svoju beležnicu. Već je odlučio da popije dodatnu količinu vitamina C kada se vrati u stanicu. – Ako se setite nekog drugog razloga zbog kojeg bi cveće bilo plaćeno sa vašeg računa, obavestite nas.

Margaret je bila presrećna da im vidi leđa. Kada su se uz tup zvuk vrata zatvorila za njima, Ben je ugurao ruke u džepove. – Imam osećaj da je ovaj momak ispravan.

– Aha. Lako je proveriti večer za prikupljanje priloga, ali ja prvo glasam za senatorovu ćerku.

– Slažem se.

Otišli su do auta. Ne obazirući se na Benovo gundanje, Ed je seo na vozačko sediste. – Znaš, muči me nešto što je Tesa rekla.

– Šta?

– Ono kako možeš da uzmeš slušalicu i naručiš bilo šta. I sam to stalno radim.

– Pića ili pornografija?, upitao je Ben, ali je i on razmišljao.

– Gipsane ploče. Isporučili su mi neke prošlog meseca i morao sam momku da dam broj moje kartice pre nego što mi ih isporuče. Koliko si puta morao da daš broj svoje kartice nekome preko telefona? Sve što ti treba je broj i ime, ne sama kartica, niti lična karta, niti potpis.

– Da. Ben je kao bez daha seo u svoje sedište. – Mislim da to sužava polje na nekoliko stotina hiljada.

Ed se isparkirao i pošao od kuće. – Još uvek možemo da se nadamo da je senatorova ćerka ostala bez izlaska.

POGLAVLJE 10

Meri Bet Morison bila je rođena da bude majka. Sa šest godina imala je kolekciju lutaka beba kojima je 'trebal'd' redovno hranjenje, presvlačenje i nega. Neke su hodale, neke su pričale, ali njeno srce je bilo podjednako otvoreno i za krpenu lutku sa očima od dugmadi i iskidanom rukom.

Ni nalik drugoj deci, nikada nije izbegavala domaće poslove koje su joj roditelji dodelili. Volela je da pere i glanca. Imala je malu dasku za peglanje, minijaturnu pećnicu i svoj vlastiti komplet za čaj. Sa deset godina bila je spretnija u pečenju od svoje majke.

Njena iskrena ambicija bila je da ima svoj dom i porodicu o kojoj bi brinula. U snovima Meri Bet nikada nije bilo vizije sale za sastanke ili poslovnih torbi. Želela je tarabu od belih dasaka i dečja kolica.

Meri Bet je čvrsto verovala da osoba treba da se bavi onim što najbolje radi. Njena sestra je položila advokatski ispit i pridružila se prestižnoj advokatskoj firmi u Čikagu. Meri Bet je bila

ponosna na nju. Divila se sestrijoj garderobi, njenoj iskrenoj veri u zakon, i muškarcima koji su doletali u njen život i izletali iz njega. Meri Bet nije bila ni trunku zavidna. Isecala je kupaone i pekla kolače za dobrotvornu prodaju u školi i aktivno se zalagala da isti rad bude isto i plaćen, mada nikada nije bila član onoga stoje društvo smatralo radnim svetom.

Sa devetnaest godina udala se za simpatiju iz detinjstva, dečaka koga je izabrala dok su zajedno išli u osnovnu školu. On nikada nije imao šanse. Meri Bet je bila predusretljiva, strpljiva, puna razumevanja i dobar oslonac. Ne iz koristoljublja, već iskreno. Zaljubila se u Harija Morisona onoga dana kada su ga dvojica siledžija oborila na igralištu i rasklimala mu prednji zub. Posle dvadeset i pet godina prijateljstva, dvanaest godina braka i četvero dece, još uvek ga je obožavala.

Njen svet se vrteo oko njenog doma i porodice, u tolikoj meri da su joj se i spoljašnji interesi svodili na to. Mnogi su, uključujući i njenu sestru, smatrali da je taj svet vrlo ograničen. Meri Bet bi se samo osmehnula i ispekla još jedan kolač. Bila je srećna, i bila je dobra, čak izvrsna, u onome što je radila. Imala je ono što je smatrala najvećom nadoknadom: ljubav muža i dece. Nije joj bilo potrebno odobravanje njene sestre ili ma koga drugog.

Vodila je računa o svom izgledu da bi udovoljila! svom mužu i sebi. Približavala se trideset i drugom rođendanu, uredna i ljupka žena sa kožom bez bora i blagim smeđim očima. Meri Bet je razumela žene koje su se osećale zatočenim u ulozi domaćice i saosećala sa njij ma. Ona bi se isto tako osećala u nekoj kancelariji. Kada bi našla vremena, radila je u udruženju roditelja i đaka i udruženju za zaštitu životinja. Osim porodice, strast su joj bile životinje. Njima je takođe potrebna nega. Bila je osoba rođena da odgaja i razmišljala je o mogućnosti za dobije još jedno dete pre nego što prestane sa tim.

Muž ju je obožavao. Mada je većinu odluka prepuštala njemu, ili je bar tako izgledalo, sa Meri Bet se nije moglo tek tako. Imali su oni tokom braka svoju porciju prepirki, i ukoliko je nešto bilo zaista važno, uhvatila bi se zubima za to i grizla sve dok ne bi isterala svoje. Pitanje Fantazije, Inc. bilo je dovoljno važno.

Hari je dobro zarađivao, ali bilo je perioda kada Je Meri Bet radila pola radnog vremena da bi dopunila ili uvećala prihode. Podnela je zahtev i dobila je dozvolu da se bavi dnevnim negom. Sa dodatnim novcem koji je zaradila, porodica je mogla da ode na desetodnevni odmor na Floridu i u Diznilend. Fotografije sa tog putovanja bile su uredno stavljene u plavi album sa nalepnicom NAŠ PORODIČNI ODMOR.

U jednom periodu, telefonski je prodavala časopise. Mada je njen umirujući glas pomogao da poveća promet, nije bila zadovoljna. Kao žena koja je odrasla znajući kako da ekonomiče novcem i vremenom, shvatila je da finansijska naknada nije vredna uložene vremena.

Želela je još jedno dete, i želela je da obezbedi novac za fakultetsko obrazovanje četvero dece kojima je bila blagoslovena. Plata njenog muža, nadzornika građevinske firme, bila je adekvatna, ali nije omogućavala mnogo izvan nužnih stvari. Naletela je na Fantaziju na poledini jednog od muževljevih časopisa. Oduševila ju je ideja da bude plaćena samo za razgovor.

Bile su joj potrebne tri nedelje, ali je uspela da ubeđivanjem preobrati Harija od nepopustljivo protivnog do skeptičnog. Još jedna nedelja je skepticizam pretvorila u gunda vo prihva tanje. Meri Bet je znala da bude ubeđljiva. Sada je taj talenat pretvarala u dolare.

Ona i Hari su se složili da Fantaziji daju jednu godinu. Za to vreme, Meri Bet je sebi postavila cilj da zaradi deset hiljada dolara. Dovoljno za mali početni fond za koledž i možda, ako budu imali sreće, još jedan honorar za porođaj.

Meri Bet je počinjala svoj četvrti mesec rada za Fantaziju i bila skoro na pola puta do zacrtanog cilja. Bila je veoma popularna.

Nije joj smetalo da razgovara o seksu. Na kraju krajeva, kako je objasnila mužu, teško je biti izveštačen posle dvanaest godina braka i četvero dece. Hari je toliko promenio mišljenje da ga je njen novi posao zabavljao. Povremeno bi joj i sam telefonirao, preko njihove privatne

linije, kako bi joj pružio priliku da vežba. Predstavljao se kao Pastuv Bruster i uspevaio da je natera da se kikoće.

Možda zbog njenih materinskih instikata ili iskrenog razumevanja muškaraca i njihovih problema, većina njenih poziva bavila se manje seksom a više saosećanjem. Kljenti koji su je redovno zvali shvatili su da sa njom mogu da razgovaraju o nezadovoljstvu na poslu ili istrošenosti porodičnim životom i da će im biti uzvraćeno iskrenom brigom. Nikada nije zvučala kao da joj je dosadno, stoje često bio slučaj sa njihovim ženama i ljubavnicama, nikada nije kritikovala, a kada su prilike nalagale, Meri Betje mogla da pruži zdravorazumski savet koji bi dobili da su pisali Dragoj Saveti – uz seksualni naboj pride.

Bila je sestra, majka, ili ljubavnica, ma šta od toga kljient zahtevao. Njene mušterije su bile zadovoljne i Meri Bet je počela ozbiljno da razmišlja da baci onaj mali paket pilula protiv začeca i brzo preduzme taj poslednji odlučni potez.

Bila je to jednostavna žena jake volje, koja je verovala da se većina problema može resiti protokom vremena, dobrim namerama, i tanjirom kolača. Ali nikada nije naišla na nekog kao što je Džerald.

A on je slušao. Iz noći u noć čekao je da čuje njen glas. Bilo je nečeg nežnog i umirujućeg u njemu. Bio je na granici da se zaljubi u nju, i skoro podjednako opsednut njom koliko i sa Dezire. Roksana je bila zaboravljena. Roksana je za njega bila samo nešto više od laboratorijskog pacova. Ali, u glasu Meri Bet bilo je neke dobrote, staromodne čvrstine u njenom imenu, koje je zadržala jer je bila suviše zadovoljna njime da bi igrala igre. Covek je mogao da veruje u ono što mu Meri Bet kaže. Obećanja koja ona da biće održana.

Stil Meri Bet bio je potpuno drugačiji.

Džerald joj je verovao. Želeo je da je sretne. Želeo Je da pokaže koliko joj je zahvalan.

Rano uveče, kasno u toku noći, slušao je. I planirao.

Grejs se umorila od jalovog truda i strpljivosti. Prošlo je više od nedelju dana od drugog ubistva i, ako Je i bilo nekakvog napretka u istrazi, Ed to nije delio sa njom. Mogla je da ga razume. On je velikodušan čovek i pun saosećanja. Ali je takođe i policajac koji živi po pravilima službe i svojim ličnim. Mogla je da poštuje to što je disciplinovan, mada je bila uznemirena zbog njegove diskrecije. Vreme provedeno sa njim ju je na neki način smirivalo, dok joj vreme koje je provodila sama nije davalo drugi izbor osim da razmišlja. Zato je i ona počela da planira.

Ugovorila je sastanke. Njeni kratki susreti sa advokatom i detektivom koje je Ketlin unajmila nisu ništa rasvetlili. Nisu mogli da joj kažu ništa sem onog što je već znala. Nekako se nadala da će moći da iskopa informacije koje će ukazati na Džonatana. Duboko u srcu još uvek je želela da on bude kriv, mada je po sopstvenim recima, znala da je to neosnovano. Bilo je teško odreći se tog ubeđenja. Na kraju će morati da prihvati da, ma koliko Džonatan bio odgovoran za stanje Ketlininog uma u poslednjim danima njenog života, nije odgovoran za njegovo okončanje.

Ali Ketlin je ipak mrtva, a ostalo je još puteva koje treba istražiti.

Najdirektniji, i najlakši da se zaputi njim, vodio je do Fantazije, Inc.

Grejs je zatekla Ajlin u njenoj uobičajenoj pozi iza stola. Kada je ušla, Ajlin je zatvorila čekovnu knjižicu koju je sravnjivala i nasmešila se. Cigareta je gorela u pepeljari pored njenog lakta. Tokom poslednjih nekoliko dana nije se više ni pretvarala da je ostavila pušenje.

– Dobar dan. Mogu li da vam pomognem?

– Ja sam Grejs Mekejb.

Ajlin je na trenutak morala da zastane kako bi sa nečim povezala ime. Grejs je bila obučena u široki crveni džemper, uzane crne pantalone i čizme od zmijske kože. Nije više izgledala kao ucveljena sestra sa fotografije iz novina. – Da, gospođice Mekejb. Svima je vrlo žao zbog Ketlin.

– Hvala vam. Na osnovu toga kako su se Ajlinini prsti zgrčili, mogla je videti da ona očekuje napad. Možda bi bilo najbolje da ženu drži nervoznom i pripravnom. Grejs nije oklevala da joj podstakne osećaj krivice. – Izgleda da je vaša firma bila katalizator napada na moju sestru.

– Gospođice Mekejb. Ajlin je uzela cigaretu i brzo i nervozno povukla dim. – Osećam se loše, veoma loše zbog onoga što se dogodilo Ketlin. Ali se ne osećam odgovornom.

– Stvarno? Grejs se osmehnula i sela. – Onda se verovatno ne osećate odgovornom ni zbog Meri Gris. Imate li kafe?

– Da, da, naravno.

Ajlin je ustala i iza stola ušla u ostavu veličine plakara. Uopšte se nije dobro osećala i sada je poževela da je sa mužem otišla na taj kratki odmor na Bermudima. – Sigurna sam da znate da na svaki mogući način saradjujemo sa policijom. Svi žele da taj čovek bude zaustavljen.

– Da, ali vidite, ja takođe želim da on plati. Bez krema, dodala je i sačekala da Ajlin donese jednu poveliku solju od keramike. – Shvatate da se osećam malo bližom svemu ovome od vas, ili policije. Potrebni su mi odgovori na neka pitanja.

– Ne znam šta mogu da vam kažem. Ajlin je ponovo otišla iza stola. Posegla je za cigaretom istog trenutka kada je sela. – Rekla sam policiji sve što sam mogla. Vidite, nisam dobro poznavala vašu sestru. Srela sam je samo kada je prvi put došla na razgovor. Sve ostalo je obavljano telefonom.

Ne, Ajlin nije dobro poznavala Ketlin, pomislila je Grejs. Možda niko i nije. – Telefon, ponovila je Grejs kada je sela nazad. – Mislim da možemo da kažemo da je telefon jezgro svega toga. Znam kako vaš posao funkcioniše. Ketlin mi je to objasnila, tako da nema potrebe da sve to ponavljamo. Recite mi, da li je neki od muškaraca koji zovu ikada došao ovde?

– Ne. Ajlin je protrljala mesto iznad očiju gde je počinjala glavobolja. Od kada je u novinama pročitala o Meri Gris nije mogla u potpunosti da je se oslobodi. – Ne odajemo adresu našim klijentima. Naravno, moguće je da nas neko pronade ako je dovoljno rešen, ali razlog za to ne postoji. Čak se i potencijalni zaposleni nadziru pre nego što im se da adresa za lični intervju. Veoma smo pažljivi, gospođice Mekejb. Želela bih da to shvatite.

– Da li je ikada neko zvao i postavljao pitanja o Ketlino Dezire?

– Ne. I da jeste, ne bi dobio nikakve odgovore. Izvinite, brzo je rekla kada je zazvonio telefon.

Grejs je pijuckala kafu i slušala sa pola uva. Zašto je došla? Znala je da će biti veoma malo, a možda i ništa, što ona može saznati, a što policija već ne zna. Nekoliko propuštenih detalja, nekoliko delica; napipavala je. Pa ipak, to je to. Ova majušna, skromna kancelarija jeste ključ. Mora samo da smisli kako ona otvara bravu.

– Žao mi je, gospodine Peterson, Džezabel danas ne radi. Da li biste zeleli da razgovarate sa nekim drugim? Dok je govorila, Ajlin je pritisnula nekoliko dugmadi na tastaturi, a onda čitala sa monitora. – Ako imate nekog posebnog na umu... Shvatam. Mislim da biste uživali ragovarajući sa Magdom. Da, jeste. Sigurna sam da bi joj bilo drago da vam pomogne. Srediću to.

Kada je spustila slušalicu, Ajlin je nervozno pogledala u Grejs. – Žao mi je, ovo će mi oduzeti nekoliko minuta. Volela bih da mogu da pomognem ali...

– U redu je. Sačekaću da završite. Grejs je ponovo podigla solju. Imala je jednu ideju na koju je želela da se odmah baci. Nasmušila se Ajlin kada je ova obavila posao. – Recite mi, kako se ovde dobija posao?

Ed nije bio baš najbolje raspoložen kada je parkirao ispred kuće. Veći deo dana proveo je dosađujući se u sudu, čekajući da svedoči u vezi sa žalbom na slučaj na kome je radio pre dve godine. Ed nikada nije sumnjao u krivicu optuženog. Bilo je dokaza, motiva i prilike. On i Ben su sve to lepo spakovali i predali javnom tužiocu.

Mada je svojevremeno štampa oko toga digla veliku buku, bila je to prilično jednostavna istraga. Čovek je ubio svoju ženu, svoju stariju i bogatu ženu, a onda je sve ispreturao da izgleda kao pljačka. Prva porota se dogovarala manje od šest sati i izašla sa presudom da je kriv. Zakon kaže da okrivljeni ima pravo na žalbu, i da se sa pravdom može rastezati. Sada, dve godine kasnije, čoveka koji je namerno oduzeo život ženi koju je obećao da će voleti, poštovati i bdeti nad njom, pokušavaju da prikažu kao žrtvu okolnosti.

Ed je znao da čovek ima dobre šanse da se izvuče. U danima poput ovog pitao se zašto se uopšte trudi da svakog jutra pokupi svoju značku. Mogao je da podnese rad na gomili papira bez mnogo pritužbi. Mogao je da svoj život izloži opasnosti kako bi zaštitio društvo. Mogao je da podnese sate nadzora po najgoroj zimi ili najtoplijem letu. Sve je to deo posla. Ali, iz godine u godinu, bilo je sve teže prihvatiti izopačenosti sa kojima se susretao u sudovima.

Provešće veče tako što će postavljati gipsane ploče, meriti, šeci i lupati sve dok ne zaboravi da će, ma koliko naporno radio, podjednako često gubiti i pobeđivati.

Oblaci su nadolazili sa zapada, obećavajući večernju kišu. To je bilo potrebno njegovim biljkama, kako ovde tako i na malom komadu opštinske zemlje nekoliko milja dalje. Nadao se da će tokom vikenda imati vremena da proveri tikvice. Dok je izlazio iz kola, čuo je postojano zujanje kosilice za travu. Pogledao je preko i ugledao Grejs kako je vuče po malom dvorištu sa prednje strane kuće njene sestre.

Izgleda tako lepo. Svaki put kada bi je video, shvatio bi da je zadovoljan samo time što je gleda. Blagi povetarac koji je pomogao da se navuku oblaci zahvatio joj je kosu tako da je nestašno poigravala oko njenog lica. Nosila je slušalice koje su bile prikačene za mali stereouređaj zakačen za pojas njenih farmerki.

Nameravao je da se pobrine za njen travnjak, ali mu je sada bilo drago što nije imao priliku za to. To mu je pružilo šansu da je posmatra dok radi, dok nije svesna njegovog prisustva. Mogao je da stoji tamo i zamišlja kako bi izgledalo da svakoga dana dođe kući i zatekne nju kako ga čeka.

Čvrsti čvor besa koji je nosio u sebi se olabavio. Krenuo je ka njoj.

Sa starim Cakom Berijem koji joj je grmeo u ušima, Grejs je poskočila kada joj je dodirnuo rame. Osrnehnuta mu se, držeći jednu ruku na kosilici, a drugu na srcu. Gledala je kako se njegove usne pokreću dok joj je u glavi grmelo – Majbelin. Blagi osmeh se pretvorio u široki. Izbacio ju je iz koloseka sam pogled na njega, na te blage, čak nežne oči na snažnom licu. Bio bi savršen gorštak iz legende, zaključila je Grejs, koji živi sam, od zemlje. A Indijanci bi mu verovali, jer njegove oči ne lažu.

Možda bi trebalo da se isproba u pisanju istorijskih romana, vesterna – nečeg sa poterom i crvenobradim šerifom koji dobro jaše i dobro puca.

Nakon nekoliko trenutaka, Ed joj je smakao slušalice i ostavio ih da vise oko vrata. Grejs je pružila ruku kako bi pomilovala njegovu bradu. – Zdravo. Nisam čula ni reč od onoga što si rekao.

– Primetio sam. Znaš, ne bi trebalo da ovako glasno puštaš muziku. Nije dobro za tvoje uši.

– Rok ne valja ako nije glasan. Spustila je ruku na kuk i isključila uređaj. – Jesi li došao kući ranije?

– Ne. Pošto su oboje vikali zbog kosilice, pritisnuo je dugme za prazan hod. – Nikako nećeš moći da završiš pre kiše.

– Kiše? Iznenadena, pogledala je u nebo. – Kada se to dogodilo?

Zasmejao se i sati provedeni u sudu bili su zaboravljeni. – Da li si uvek nesvesna onoga što se dešava oko tebe?

– Sto češće mogu. Grejs je još jednom proverila nebo, a onda ostatak travnjaka. – Pa, ostalo mogu da obavim i sutra.

– Ja ću se pobrinuti za to. Sutra sam slobodan.

– Hvala, ali već imaš previše posla. Biće bolje da vratim ovu napravu tamo pozadi.

– Pomoći ću ti. Izgledalo je kao da to zaista želi, pa mu je Grejs prepustila kosilicu.
– Srela sam Idu danas, počela je dok su polako išli do zadnjeg dela kuće za kosilicom koja je brujala.

– Iz druge kuće uz ulicu?

– Valjda. Mora da me je videla iza kuće; sišla je. Mirisala je na mačke.

– Nisam iznenađen.

– U svakom slučaju, htela je da znam da oseća veoma dobre vibracije u vezi sa mnom. Grejs je uzela nepromotivo platno kada je na uglu kuće Ed isključio kosilicu. – Pitala se da li sam bila u bici na Šilohu.

– I šta si joj rekla?

– Nisam želela da je razočaram. Nakon što je prekrila kosilicu platnom, Grejs je izvila ramena. – Rekla sam joj da sam dobila jenkijevski metak u nogu. I da čak i dan danas pomalo hramljem. Bila je zadovoljna. Imaš li kakvih planova za večeras?

Počeo je da uči kako da sledi tok njenih misli. – Gipsane ploče.

– Gipsane ploče? Oh, one odvratne sive stvari, je li tako? Mogu li da ti pomognem?

– Ako želiš.

– Imaš li neke prave hrane tamo?

– Verovatno mogu nešto da iskopam.

Setivši se asparagusa, Grejs gaje bukvalno shvatila. – Sačekaj minut. Požurila je u kuću baš kada su prve kapi počele da padaju. Istrčala je noseći kesu čipsa. – Zaliha za slučaj nužde. Trkamo se. Pre nego što je mogao da pristane, jurnula je u trk i iznenadila ga kada je hitro preskočila ogradu, oslonivši se jednom rukom o nju. Stigao ju je tri metra pre zadnjih vrata njegove kuće i oboje ih iznenadio uzevši je u naručje. Smejući se, poljubila ga je snažno i brzo. – Imaš brze noge, Džeksone.

– Vežbam jureći loše momke. Dok je kiša postojano padala, ponovo je pritisnuo svoje usne na njene. Bilo je tako slatko, a još slađe kada je čuo njen mrmljajući smeh. Lice joj je bilo mokro svuda gde ga je dodirnuo. Hladno i mokro. Izgledalo je da ona nema težinu i mogao je tako da stoji satima. Privukao ju je uz sebe kada je zadrhtala.

– Kisnemo. Požurio je ka zadnjim vratima, a onda je nevoljno spustio pored sebe da bi izvukao ključeve. Grejs je ušetala unutra i protresla se poput psa.

– Topla je. Volim tople kiše. Provukla je obe šake kroz kosu. Kosa je odskočila nazad u divljem neredu koji joj je pristajao. – Znam da ću ti pokvariti raspoloženje, ali sam se nadala da ćeš možda imati nešto više da mi kažeš.

To mu nije pokvarilo raspoloženje jer je bilo očekivano. – Grejs, odvija se polako. Jedini trag koji smo imali vodio je u ćorsokak.

– Siguran si da je alibi kongresmenovog sina čvrst?

– Kao kamen. Stavio je grejač za vodu. – Te noći kada je Ketlin ubijena bio je u sredini prvog reda u centru Kenedi. Ima isečke karata, reč njegove devojke, i desetine drugih svedoka koji su ga tamo videli.

– Mogao je da se nekako izvuče.

– Nije imao dovoljno vremena. U devet i petnaest je bila pauza. Bio je u holu i pijuckao limunadu. Žao mi je.

Odmahnula je glavom. Naslonila se na šank i izvukla cigaretu. – Znaš li šta je stvarno užasno? Hvatam sebe kako želim da je taj dečak, koga nikada nisam videla, kriv. I dalje se nadam da će se njegov alibi raspasti i da će on biti uhapšen. Mada ga i ne poznajem.

– To je ljudski. Samo gledaš kako da se to završi.

– Ne znam šta gledam. Otrgao joj se uzdah. Nije joj se dopao njegov tugaljiv, slabašan zvuk. – Želela sam, takođe, da to bude Džonatan, zato što ga znam, zato što on – nije važno, zaključila je dok je kresala upaljač. – Nije nijedan od njih.

– Grejs, naći ćemo ga.

Posmatrala gaje dok je para počinjala da izlazi iz grejača. – Znam. Mislim da ne mogu da nastavim da radim obične stvari, da razmišljam o tome šta ću raditi sutra, ako ne znam. Povukla je dug, umirujući dim. Bilo je još nešto o čemu je mislila, nešto što nije moglo da se izbegne. – On nije završio, zar ne?

Okrenuo se i odmerio čaj. – Teško je reći.

– Ne, nije. Ede, budi otvoren prema meni. Ne volim kada me štite.

On je želeo da je štiti, ne samo zato što mu je to poziv, već i zbog toga što je ona u pitanju. A pošto je to ona, nije je bilo moguće štiti. – Mislim da nije završio.

Klimnula je glavom, a onda pokazala prema grejaču. – Bolje to spremi pre nego što ispari sva voda. Dok je izvlačio šolje, mislila je o onome što je uradila tog dana. Trebalo bi da mu kaže. Pritisak na njenu savest bio je oštar i nestrpljiv. Nije bilo lako zanemariti ga. Reći će mu, podsetila je sebe Grejs. Čim bude dovoljno kasno da on bilo šta preduzme.

Prišla je da zaviri u frižider. – Pretpostavljam da nemaš viršle.

Prostrelio ju je pogledom tako istinske zabrinutosti da je morala da se ugrize za usnu. – Stvarno ih ne jedeš?

– Ne. Zatvorila je vrata frižidera i ponadala se Puteru od kikirikija.

Dobro su se slagali u radu. Grejs je pojela skoro Sav čips dok je iskušavala ruku sa čekićem. Prvo je moa se raspravlja sa Edom. Njegova zamisao o tome ona pomaže bila je da je smesti u stolicu da bi mogla da ga posmatra. Na kraju je popustio, ali je budo motrio šta ona radi. Nije bilo u pitanju to da se plaši da će ona nešto pokvariti, mada je delom bilo i toga. Više je brinuo da će se povrediti. Trebalo mu je samo sat vremena da vidi da se ona, kada se jednom uključi u posao, ponaša kao profesionalac. Možda je bila pomalo nemarna sa smesom za spajanje, ali je shvatio da to može da se išmirgla. Dodatno vreme koje će mu to odneti nije važno. Možda je izgledalo glupo, ali samo njeno prisustvo činilo je da posao brže odmiče.

– Ovo će biti predivna soba. Grejs je nadlanicom počejala bradu. – Stvarno mi se sviđa kako joj daješ oblik malog slova L. Svaka civilizovana spavaća soba bi trebalo da ima mali odeljak za sedenje.

Želeo je da joj se dopadne. U svojoj glavi već je mogao da je vidi završenu, čak i sa zavesama na prozorima. Draperije u plavoj boji, privezane tako da sunce može da prodre unutra. Bilo mu je lako da sve to vidi, kao što mu je bilo lako da vidi nju ovde.

– Razmišljam o tome da stavim nekoliko krovnih prozora.

– Stvarno? Grejs je otišla do kreveta, sela i izvila vrat. – Mogao bi da ležiš ovde i posmatraš zvezde. Ili, u noći kao što je ova, kišu. To bi bilo lepo, mislila je gledajući u nezavršeni plafon. Bilo bi lepo da se spava, vodi ljubav, ili jednostavno mašta pod staklom. – Ako ikada odlučiš da se baviš ovim zanatom u Njujorku, mogao bi da se obogatiš preuređujući potkrovlja.

– Da li ti nedostaje? Ed se uposlio kuckanjem rubova ploča da ne bi gledao u nju.

– Njujork? Ponekad. Manje, shvatila je, nego što je očekivala. – Znaš li šta ti je tamo potrebno? Mesto za sedenje iza prozora. Sa svog mesta na krevetu pokazala je na zapadni prozor. – Kada sam bila mala uvek sam mislila kako bi bilo divno imati mesto za sedenje iza prozora gde bih mogla da se sklupčam i maštam. Ustala je i protegla ruke. Bilo je čudno kako brzo nekorišćeni mišići postaju bolni. – Veći deo vremena provodila sam krijući se na tavanu i sanjareći.

– Da li si oduvek želela da pišeš?

Grejs je ponovo zaronila u kofu sa smešom za spajanje. – Volela sam da lažem. Nasmejala se i razmazala blatnjavimTnešavinu preko sledeće površine. – Nisu to bile velike laži, samo pametne. Mogla sam da se izvučem iz nevolje izmišljajući priče i odrasli su obično bili dovoljno zabavljeni time da su me lako puštali. Ketlin bi se uvek razbesnela zbog toga. Čutala je čitav minut. Nije želela da se seća loših vremena. – Koja je to pesma?

– To je Petsi Klajn.

Grejs je na trenutak slušala. To nije bila vrsta muzike koju bi ona izabrala, ali je imala neku oštrinu koja joj se svidela. – Zar nisu snimili neki film o njoj? Naravno da jesu. Poginula je u udesu aviona šezdesetih godina. Ponovo je slušala. Pesma je zvučala tako živo, tako vitalno. Grejs nije bila sigurna da li je tera na srneh ili na suze. – Mislim da je to još jedan razlog zašto sam želela da pišem. Da ostavim nešto za sobom. Priča je poput pesme. Traje. Mislim da odnedavno razmišljam nešto više o tome. Da li ti ikada razmišljaš o tome, o tome da ostaviš nešto za sobom?

– Naravno. Takođe odnedavno, ali iz potpuno drugačijih razloga. – Praunuke.

To ju je zasmejalo. Smeša za spajanje je iscurila na rub rukava njenog džempera, ali se ona nije ni potrudila da je obriše. – Lepo. I mislila sam da tako razmišljaš, s obzirom da potičeš iz velike porodice.

– Kako znaš da imam veliku porodicu?

– Tvoja majka je pomenula. Dva brata i sestra. Oba brata su oženjena, mada su Tom i... – morala je na trenutak da se priseti – Skot mlađi od tebe. Imaš, da vidimo, tri bratanca. To me podseća na Raju, Vlaju i Gaju – bez uvrede.

Mogao je samo da odmahne glavom. – Zar ti nikada ništa ne zaboravljaš?

– Ne. Tvoja majka se nada unuci, ali niko ne saraduje. Još uvek se nada da ćeš dići ruke od kriminala i pridružiti se ujakovoj građevinskoj firmi.

Bilo mu je neprijatno, pa je dohvatio ivični komad i počeo da lupa čekićem po njemu. – Očigledno, vas dve ste se dobro ispričale.

– Polagala sam prijemni ispit, zar si zaboravio? Pocrveneo je, sasvim malo, ali dovoljno da ona poželi da ga zagrli. – U svakom slučaju, ljudi mi uvek govore intimne detalje iz svojih života. Nikada nisam saznala zašto.

– Zbog toga što slušaš.

Osmehnula se, smatrajući to jednim od najvećih komplimenata. – Pa, zašto ti ne gradiš bungalove sa svojim ujakom? Ti voliš da gradiš.

– To me opušta. Baš kao što ga je sada opuštala muzika Merla Hagarda sa radija. – Dosađilo bi mi da to radim svakodnevno, po ceo dan.

Gurnula je jezik između zuba dok je smešom za lepljenje premazivala ivicu. – Pričaš sa nekim ko zna koliko policijski posao može da bude dosadan.

– To je zagonetka. Jesi li ikada redala slagalice kada si bila mala? One velike od dvadeset i pet hiljada delova?

– Naravno. Posle nekoliko sati, počela bih da varam. Svi bi izludeli kada bi videli da sam otkinula ugao nekom deliću da bi se uklopio.

– Mogao sam da danima slažem jednu i nikada ne izgubim interes. Uvek sam išao od spolja ka sredini. Sto više delova staviš, imaš više detalja; što više detalja, to si bliži celoj slici.

Zastala je na trenutak jer je razumela. – Zar nikada nisi poželeo da pođeš pravo u srce toga i zanemariš detalje?

– Ne. Ako to uradiš, uvek tragaš za nepovezanim, onim delićem koji izvrđava a koji povezuje sve to i pretvara ga u ono što treba da bude. Nakon što je zakovao poslednji ekser, odmakao se da se uveri koliko dobro je obavio posao. – Ogromno je zadovoljstvo kada staviš poslednji delić i vidiš celu sliku. Ovaj momak oga tražimo – mi samo još uvek nemamo sve deliće. Ali ćemo ih imati. Kada ih budemo imali, premešćaćemo ih dok se sve ne složi.

– Da li se uvek slože?

Spustio je pogled ka njoj. Imala je prokletu gletu razmazanu po licu, a izraz lica joj je bio tako ozbiljno da je protrljao njen obraz palcem da skloni najgori deo. – Pre ili kasnije. Spustio je alatke i obuhvatio joj lice šakama. – Veruj mi.

– Verujem ti. Nežne oči, snažne ruke. Naslonila se bliže. Htela je više od utehe, bilo joj je potrebno više. – Ede... Lupa na donjim vratima naterala ju je da zatvori oči zbog nezadovoljstva. – Zvuči kao da imamo društvo.

– Aha. Uz malo sreće otarasiću ih se za pet minuta.

Izvila je obrve. Bilo je neke oštine u njegovom glasu zbog koje je osetila zadovoljstvo i bila polaskana. – Detektive, ovo može da bude tvoj srećan dan. Uzela ga je za ruku i zajedno su sišli niz stepenice. Istog trenutka kada je Ed otvorio vrata, Ben je uvukao Tešu unutra.

– Hriste, Ede, zar ne znaš da ljudi mogu da se utope napolju? Šta si... Spazio je Grejs. – Oh. Zdravo.

– Zdravo. Opusti se. Zabavljali smo se gipsanim pločama. Zdravo Tesa. Drago mi je što te vidim. Nisam imala prilike da ti zahvalim.

– Nema na čemu. Tesa se propela na prste i povukla Eda naniže da ga poljubi. – Izvini, Ede. Rekla sam Benu da prvo pozovemo.

– Nema problema. Sedite.

– Naravno, izvuci gajbicu. Ben je pomogao svojoj ženi da sedne na kutiju za pakovanje, a onda izvukao bocu vina. – Imaš čaše, zar ne?

Ed je uzeo flašu, a onda podigao obrve. – Šta se to slavi? Obično donosiš ono jeftino da se naljoskamo.

– To ti je u znak zahvalnosti, posebno sada kada te uzimamo za kuma. Ben je uzeo Tesinu šaku i držao je među svojim. – Za sedam meseci, jednu nedelju i tri dana. Manje ili više.

– Beba? Vi ćete, ljudi, imati bebu? Ed je prebacio ruku preko Bena i stegao ga. – Dobar potez, partneru. Uzeo je Tesinu ruku skoro kao da će joj izmeriti puls. – Jesi li dobro?

– Dobro sam. Ben zamalo da se onesvesti, ali ja sam u redu.

– Nisam se zamalo onesvestio. Možda sam nekoliko minuta blebetao, ali se nisam onesvestio. Doneću čaše. Pobrini se da ostane da sedi, hoćeš li?, rekao je Edu.

– Pomoći ću ti. Grejs je uzela vino od Eda i poslala za Benom u kuhinju. – Mora da si na sedmom nebu.

– Mislim da to još nije doprlo do mene. Porodica. Počeo je da pretura po kredencima, a Grejs je u međuvremenu pronašla otvarač. – Nikada nisam razmišljao o tome da imam porodicu. Onda se tu iznenada našla Tesa. Sve se promenilo.

Grejs je zurila u bocu dok je izvlačila čep. – Čudno kako porodica može sve da dovede u žižu.

– Da. Kada je stavio čaše, Ben je spustio ruku na njeno rame. – Kako se ti držiš?

– Bolje, uglavnom dobro. Najteža stvar je saznati da je nema i da je nikada više neću videti.

– Znam kako se osećaš. Zaista, rekao je kada je setio njeno istovremeno povlačenje. „Ja sam izgubio brata.

Pogledala je u njega kada je izvukla čep. I u njegovim očima je bilo nežnosti. Bio je žešći od Eda, nespokojniji i napetiji, ali je u njemu bilo nežnosti. – Kako si se izborio sa tim?

– Loše. Sve mu je išlo od ruke i bio sam lud za njim. Nismo baš imali iste poglede na sve, ali smo bili bliski. Poslat je u Vijetnam pravo iz srednje škole.

– Žao mi je. Mora da je užasno kada u ratu izgubiš nekoga koga voliš.

– Nije on umro u Vijetnamu, već samo njegovi najbolji delovi. Ben je podigao flašu i počeo da sipa. Čudno, dobro se seća čak i posle svih ovih godina. – Vratio se kao sasvim druga osoba, povučen, ogorčen, izgubljen. Da bi sve to izbrisao, zamaglio, okrenuo se drogi, ali nije pomoglo. Video je da misli na svoju sestru i bočice koje su bile sakrivene svuda po kući. – Teško je da ih čovek ne osuđuje što su izabrali lakši put.

– Da, da, jeste. Šta se desilo sa njim?

– Na kraju to više nije mogao da podnese. Resio je da sve okonča.

– Žao mi je. Zaista mi je žao. Suze su se ponovo pojavile, one koje je danima potiskivala. – Ne želim ovo da radim.

– Ne. I to je razumeo. – Ali, ponekad ti bude bolje nakon što to uradiš.

– Svi kažu da razumeju, ali nije tako. Kada je spustio ruku na njeno rame, obuzdala se. – Niko ne zna kako je izgubiti deo sebe dok se to ne desi. Znaš, ne možeš ništa da uradiš da bi se pripremio za to. Niti bilo šta možeš da uradiš posle, nakon što si se pozabavio svim detaljima. To je najgore, što ništa ne možeš da uradiš. Koliko dugo – koliko ti je trebalo da sve to potisneš?

– Javiću ti kada se to desi.

Klimnula je glavom, i pustila da joj glava počiva na njegovom ramenu još čitav minut. – Sve što možeš je da nastaviš dalje?

– Tako je. Posle nekog vremena ne misliš o tome svakodnevno. Onda se nešto dogodi u tvom životu, kao Tesa u mom. Možeš dalje. Ne zaboravljaš, ali možeš dalje.

Odmakla se kako bi obrisala suze sa obraza. – Hvala.

– Biće ti dobro?

– Ranije ili kasnije. Šmrknula je jednom, a onda uspela da se osmehne. – Ranije, mislim. Hajde da ovo odnesemo. Večeras ćemo slaviti život.

POGLAVLJE 11

Meri Bet Morison se pograbila nad svojim mesečnim budžetom, slušajući svoje dvoje starije dece kako se prepiru nad tablom za igranje. Domoroci su nemirni, pomislila je i pokušala da sračuna gde je to preterala u bakalnici.

– Džonase, ako ćeš toliko da se uznemiriš kad Lori preuzme tvoju zemlju, ne bi trebalo da igraš tu igru.

– Ona vara, žalio se Džonas. – Ona uvek vara.

– Ne vara.

– Vara.

Da Meri Bet nije pokušavala da pronade način kako da prištedi još dodatnih sto dolara mesečno, možda bi i dopustila da svađa ide svojim tokom. – Možda bi vam bilo bolje da sklonite igru i odete u svoje sobe. Blagi komentar je imao željeni efekat. Oba deteta su se dovoljno smirila da se prepiru šapatom.

Najmlađa u porodici, Prisi Pet kako su starija deca volela da je zovu, muvala se okolo zahtevajući da joj majka veže kosu. Sa pet godina, Patriša je bila prava devojčica. Meri Bet je ostavila na stranu svoje račune kako bi se pozabavila čipkanom trakom. Njen šestogodišnji sin se veoma trudio da podstakne još jednu svađu između starijeg brata i sestre koji su se nadmetali da preuzmu svet. Posle nekog vremena, oboje, i Džonas i Lori, okomili su se na njega. Televizor je ječao, a najnovije mače je bilo zaokupljeno šištanjem na Binkija, sredovečnog kokeršpanijela. Sve u svemu, bilo je to tipično veče petkom kod Morisona.

– Mislim da sam popravio 'ševi'. Trebalo mu je podesiti vreme paljenja, to je sve. Hari je došao u dnevnu sobu brišući ruke o krpu za suđe. Meri Bet je na tren pomislila koliko mu je puta rekla da ne raznosi kuhinjske krpe po kući, a onda je podigla lice za poljubac. Miris lošiona za brijanje koji mu je poklonila za rođendan lebdeo je na njegovom obrazu.

– Moj junak. Bila mi je mrska pomisao da bi mogao da se pokvari kada se u nedelju budemo vraćali sa prodaje kolača.

– Sad samo prede. Tiše malo, Džonase. Ne remeteći ritam, podigao je Pet u naručje kako bi je zagrlio. – Zašto je ne bismo povelili na test vožnju?

Meri Bet se odmakla od stola. Bilo je izazovno, sama ideja da makar na sat vremena izađe i kuće i da možda svrate na sladoled ili da se sa decom upuste u partiju minigolfa. Onda je spustila pogled na račune.

– Moram da raspetljam ovo kako bih ujutru mogla da položim novac na tekući račun.

– Izgledaš umorno. Hari je poljubio Peti u obraz, a onda je spustio.

– Samo malo.

Pogledao je račune i brojke. – Mogao bih da ti pomognem.

Meri Bet je računala ne dižući pogled. – Hvala ti, ali kada si mi poslednji put pomogao, trebalo mi je šest meseci da nas vratim na normalu.

– Uvrede. Razbarušio joj je kosu. – Uvredio bih se da to nije istina. Džonase, izazivaš sudbinu. – Preozbiljno shvata igre, promrmljala je Meri Bet. – Baš kao i njegov otac.

– Igre jesu ozbiljne. Ponovo se sagnuo da bi joj šapnuo u ovo. – Hoćeš da se igraš?

Nasmejala se. Ovo je čovek koga zna preko dvadeset godina, a koji i dalje može da joj srce navede da zatreperi. – Ovim tempom bi trebalo da završim do ponoći. – Da li bi pomoglo ako neko vreme sklonim decu? Nasmejala mu se. – Čitaš mi misli. Ako budem imala sat vremena mira, mogla bih da smislim kako da nategnem novac za one nove gume.

– Ne govori ništa više. Nagnuo se i poljubio je. Sa svog mesta na podu Džonas je zakolutao očima. Njegovi roditelji se uvek ljube. – Učini sebi uslugu i skini ta sočiva. Predugo ih držiš.

– Verovatno si u pravu. Hvala, Hari, možda mi spašavaš zdrav razum.

– Volim te ludu. Ponovo ju je poljubio, a onda podigao šake. – Svako ko je raspoložen za vožnju i banana split neka bude u garaži za dva minuta.

Istog trena je nastao metež. Delovi igre su razbacani, nastala je potraga za cipelama. Binki je iznenada počeo da laje sve dok ga mače nije izjurilo iz sobe. Meri Bet je iskopala Petin mali ružičasti džemper sa nilskim konjima i podsetila Džonasa da očešlja kosu. Nije to uradio, ali računala se i sama pomisao.

Kroz deset minuta kuća je bila prazna. Uživajući na trenutak u tišini, Meri Bet je ponovo sela za sto. Sutra će biti dan za porodično čišćenje kuće, ali sada neće ni da pogleda nered koji su deca ostavila za sobom.

Ima sve što je želela: dobrog muža, decu koja je razveseljavaju, – ševrolet koji hoće da upali. Nagnula se nad čekovnu knjižicu i počela da radi.

Polu sata kasnije setila se Harijevog saveta o kontaktnim sočivima. Bila su njeno jedino lično razmetanje. Nije volela naočare, mrzela ih je od kada je sa osam godina stavila na nos prvi par. Kada je pošla u srednju školu njene naočare su već imala sočiva debljine flašice od – kokakole i redovno je dovodila sebe u neprijatne situacije slepo hodajući hodnicima jer je odbijala da stavi naočare. Pošto je uvek bila od onih koji znaju šta žele i kako da dođu do toga, prihvatila je na prvoj godini letnji posao i sav novac potrošila na kontaktna sočiva. Od tog trenutka prešlo joj je u naviku da ih stavi istog momenta kada stane na noge i ostavi ih tamo dok ne ode u krevet.

Oči bi joj se zacrvenele i zbolele je posle nekoliko sati čitanja i rada na knjigovodstvu, pa ih je često skidala, a onda bi posao završavala sa nosom u knjizi. Gundajući od nezadovoljstva ustala je i krenula na sprat da ih skine.

Kao i u svim stvarima, Meri Bet je bila savesna. Očistila je sočiva, stavila ih u novi rastvor i ostavila da se natope. Zbog toga što je Pet volela da pretura po fiokama sa šminkom tražeći ruž za usne, Meri Bet je stavila kutijicu na poslednju policu ormarića sa lekovima. Primakla se ogledalu i razmišljala o tome da li da popravi šminku. Ona i Hari nisu uspeli danima da nađu vremena da vode ljubav. Ali večeras, ako bi mogli da ušuškaju svu decu u krevet...

Smešeći se, Meri Bet je uzela ruž za usne. Kada je pas počeo da laje, nije obratila pažnju. Ako mora da ide napolje, moraće na minut da stisne bešiku.

Džerald je gurnuo vrata koja iz garaže vode u kuhinju. Danima se nije osećao ovako dobro. Bio je to onaj oštar osećaj da jednom nogom visi nad provalijom, osećaj zbog koga je vredelo živeti. Trebalo je da to ranije shvati. Kao da je polubog, jedno od grčkih mitskih bića sa besmrtnim ocem i smrtnom majkom. Herojski, nemilosrdan i blagosloven. On je zaista takav. Njegov otac je tako moćan, tako svevideći, tako nedodirljiv. Njegova majka je lepa... i puna mana. Zbog toga je, kao njihov sin, mogao da oseti takvu moć i zna za takav strah. Kombinacija je bila neverovama. I, zbog svega toga, mogao je da oseti takvo žaljenje i takav prezir

prema običnim smrtnicima. Slepo idu kroz život, nikad ne shvatajući koliko blisko uz njih ide smrt, ni kako lako on može da ubrza njen korak.

Svakim danom je sve sličniji svome ocu, pomislio je Džerald. Više svevideći, sveznajući. Uskoro mu neće trebati kompjuter da mu pokaže put. Jednostavno će znati.

Ovlažio je usne i provirio kroz pukotinu na vratima. Nije računao na psa. Mogao je da ga vidi u udaljenom uglu kuhinje kako je spreman i reži. Naravno, moraće da ga ubije. Zubi su mu zasijali u mraku istog trenutka kada mu je to palo na pamet. Pomislio je kako je šteta što neće imati vremena da se pozabavi time, da eksperimentiše. Otvorio je vrata malo šire i bio spreman da iskorači kada ju je čuo.

– Oh, Binki, pobogu, dosta je. Nateraćeš gospodina Karlisa da se ponovo žali. Krećući se više po sećanju nego prema onome što vidi, Meri Bet je otišla do zadnjih vrata ne mareći za svetio. – Hajde, izlaziš.

Iz svog ugla, Binki je nastavio da gleda u vrata garaže i reži.

– Vidi, nemam vremena za to. Želim da završim stvari. Prešla je preko i uhvatila psa za ogrlicu. – Binki, napolje. Ne mogu da verujem da si uznemiren zbog luckastog mačeta. Navići ćeš se na njega. Odukla je psa do vrata i izgurala ga, nimalo nežno. Pomirljivi smeh joj je zastao u grlu kada se okrenula.

Ispunila je sva Džeraldova očekivanja. Bila je meka, topla, puna razumevanja. Naravno, čekala gaje. Čak je i izbacila psa kako ih ne bi uznemiravao. Bila je tako lepa sa velikim uplašenim očima i visokim okruglim dojnama. Mirisala je na poljsko cveće. Setio se kako je govorila da će dugo i polako voditi ljubav na livadi. Dok Je gledao u nju skoro da je mogao da vidi detelinu.

Želeo je da je drži, da joj dopusti da radi sve slatke, nežne stvari koje je obećala. Onda je hteo da joj Pruži najbolje. Vrhunsko.

– Šta hoćeš? Mogla je da vidi samo nešto više od senke, ali i to je bilo dovoljno da joj srce natera u grlo.

– Sve što si obećala, Meri Bet.

– Ne znam te. Ostani mirna, govorila je sebi. Ako je došao da opljačka kuću može da uzme šta god hoće. Lično će mu uručiti kristalne čaše njene bake. Hvala bogu da deca nisu kod kuće. Hvala bogu da su bezbedna. Feldsparovi su bili opljačkani prošle godine i bili su im potrebni meseci da se raspetljaju sa osiguranjem. Koliko je prošlo od Harijevog odlaska? Misli su joj se premetale jedna preko druge dok je pokušavala da se obuzda.

– Da, znaš me. Pričala si mi, samo meni, sve ove noći. Uvek si razumela. Sada konačno možemo da budemo zajedno. Prilazio joj je. Uzmicala je sve dok joj kukovi nisu udarili u šank. – Pružiću ti više nego što možeš da zamisliš. Znam kako. – Moj muž se odmah vraća. Samo je nastavio da se osmehuje, praznih očiju, izvijenih usana. – Želim da me skineš onako kako si obećala. Skupio je njenu kosu u šaku. Ne daje povredi, već samo da bude odlučan. Žene vole kada su muškarci čvrsti, naročito sićušne žene sa nežnim glasom. – Sada, Meri Bet. Skini svoju odeću, polako. Onda želim da me dodiruješ, svuda. Uradi mi sve one slatke stvari, Meri Bet. Sve one slatke, nežne stvari koje si obećala.

On je tek dete. Zar ne? Pokušala je da se usredsredi na njegovo lice, ali soba je bila mračna, a njen vid nejasan. – Ne mogu. Ti ne želiš ovo da radiš. Samo idi i ja ću... Presekao joj je reci cimnuvši je za kosu. Savila se unazad kada joj je njegova slobodna ruka prekrila vrat.

– Želiš da te nagovaram. To je u redu. Govorio je odmereno, ali njegovo uzbuđenje je raslo, širilo se, tuklo čvrsto oko njegovog srca, snažno guralo njegova pluća. – I Dezire je želela da je ubeđujem. Nije mi smetalo. Voleo sam je. Bila je savršena. Mislim da si i ti, ali moram da budem siguran. Svući ću te. Dodirnuću te. Kada je pomerio ruku sa njenog grla na dojk, duboko je udahnula da bi vrisnula. – Nemoj. Njegovi prsti su se okrutno žarili. Njegov glas se opet promenio. Bilo je u njemu nekog cviljenja, što je bilo mnogo zlokobnije nego kada je

naređivao. – Ne želim da vrištiš. To nije ono što želim i povrediću te ako to uradiš. Dopalo mi se da čujem Roksanu kako vrišti, ali ne i tebe. Ona je bila devojčura, razumeš li?

– Da. – Rekla bi mu sve što želi da čuje. – Da, razumem.

– Ali ti nisi devojčura. Ti i Dezire ste drugačije. Znao sam to istog trenutka kada sam te čuo. Ponovo se smirivao, smirivao, mada je bio tvrd kao kamen i zeleo da se oslobodi farmerki. – Sada, želim da mi pričaš dok ovo radim. Pričaj mi, kao što si i ranije.

– Ne znam na šta misliš. Ljutnja se pobudila u njoj kada se stisnuo uz nju. Bože, on ne radi ovo. Ovo se ne dešava. Htela je Marija. Htela je svoju decu. Želela je da se ovo završi. – Ja te ne znam. Ti grešiš.

Stavio je ruku između njenih nogu. Uživao je u načinu na koji se trza i jeca. Bila je spremna za njega, slatka i spremna. – Ovoga puta će biti drugačije. Ovoga puta nećemo da žurimo. Želim da mi pokažeš stvari, a ih radiš, a onda kada završim biće čak i bolje nego sa drugima. Dodirni me, Meri Bet. Druge me nisu dodirivale.

Sada je plakala i mrzela je sebe zbog toga. Ovo je njena kuća, njen dom, i ona neće da bude ovako zlostavljana. Posegla je za njim i sačekala dok ga nije čula kako stenje. U očajanju, zabola je lakat u njegov stomak i potrčala. Okrutno ju je povukao za kosu dok se njena ruka spuštala na kvaku. U trenutku kada je to uradio, znala je da će je ubiti.

– Lagala si. Lažljivi ča si i kurva baš kao i druge. I sam na ivici suza, snažno ju je udario nadlanicom preko lica. Pukla joj je usna. Ukus krvi pokrenuo ju je u akciju.

Neće umreti ovako, u sopstvenoj kuhinji. Neće ostaviti muža i decu. Vrišteći, kao kandžama ga je zagrebala po licu i kada je zacičao, uspela je da trzajem otvori vrata. Namepravala je da se spase bežeći, ali Binki je želeo da bude heroj.

Zubi malog psa bili su oštri. Okrutno ih je zario u Džeraldovu potkolenicu. Urlajući od besa, Džerald je uspeo da otrese psa, a kada se okrenuo ka njoj suočio se sa sečivom mesarskog noža.

– Gubi se iz moje kuće. Meri Bet je sa obe ruke držala dršku. Bila je suviše ošamućena da bije iznenadilo što namerava da ga upotrebi ako samo korakne ka njoj.

Binki je uspeo da stane na noge. Čim je razbistrio glavu, počeo je da reži.

– Kučko, zasiktao je Džerald uzmičući ka vratima. Ranije ga nijedna nije povredila. Lice ga je bolelo, a njegova noga – mogao je da oseti toplu, mokru krv kako mu curi kroz farmerke. Platiće mu ona. Sve će ih naterati da plate. – Kurve lažljive, sve do jedne. Samo sam hteo da ti pružim ono što si želela. Hteo sam da budem dobar prema tebi. Glas mu je ponovo zacvileo i ona je zbog toga zadrhtala. Zvučao je kao mali, zli dečak koji je slomio omiljenu igračku. – Pružio bih ti najbolje. Sledeći put sve vi ćete patiti.

Kada je Hari doveo decu kući dvadeset minuta kasnije, Meri Bet je sedela za kuhinjskim stolom, još uvek držeći mesarski nož i gledajući u zadnja vrata.

– Vino za sve osim za buduću majku. Grejs je dodavala čaše dok je Ben nalivao. – Tesa, dobićeš neki sok. Ko zna od čega, sa Edom se nikada ne zna.

– Papaja, promrmljao je Ed kada je Tesa sumnjičavo pomirisala čašu.

– Onda, uzdravlje. Grejs je podigla čašu da nazdravi. – Za nove početke i kontinuitet.

Čaše su zazvečale.

– Pa, kad ćeš da staviš neki nameštaj ovde? Ben je seo na ivicu gajbice pored Tese. – Ne možeš u nedogled da živiš na gradilištu.

– To je pitanje prioriteta. Preko vikenda završavam sa postavljanjem gipsanih ploča u spavaćoj sobi. kd je malo otpio, merkajući svog partnera. – Šta radiš sutra?

– Zauzet sam, rekao je Ben istog časa. – Moram da očistim kutiju za povrće u frižideru. Ne mogu da dopustim da Tesa crnči u ovom stanju.

– Zapamtiću to. Tesa je još jednom obazrivo srknula sok. – U svakom slučaju, moraću sutra da otrčim do klinike na nekoliko sati. Mogu da te dovezeni.

Ben ju je kiselo pogledao. – Hvala. Ede, zar ne misliš da bi Tesa trebalo da se malo primiri, uzme slobodnog vremena. Odmori malo noge?

– U stvari... Ed se udobno naslonio na magare za testerisanje. – Aktivan um i telo doprinose zdravlju i majke i bebe. Studije koje su pokrenuli akušeri tokom poslednjih deset godina ukazuju na to da...

– Sranje, prekinuo ga je Ben. – Pa ga onda drugi put nešto jednostavno pitaj. Grejs, šta ti misliš? Kao žena, zar ne misliš da bi jedna buduća majka trebalo da ugađa sebi?

Ne obazirući se na piljevinu, Grejs je u indijanskom stilu sela na pod. – Zavisi.

– Od čega?

– Od toga da li će umreti od dosade. Ja bih. Sad, daje reč o bostonskom maratonu, to bi bilo diskutabilno. Tesa, razmišljaš li o tome?

– Razmišljala sam da prvo počnem sa nečim lokalnim.

– Razumno, zaključila je Grejs. – Ovo je razumna žena. Ti si, s druge strane, rekla je Benu, – tipičan.

– Tipičan šta?

– Tipičan muškarac. I zbog toga si, pod datim okolnostima, jedan preterani brižnik. Što je u redu. Slatko je. I sigurna sam da će to Tesa, kao žena i školovani psihijatar, biti sposobna da uspesno iskoristi tokom sledećih sedam meseci, jedne nedelje i tri dana. Podigla je bocu sa vinom i dosula još u Benovu čašu.

– Hvala. Valjda.

Grejs mu se smešila preko ivice čaše. – Sviđaš mi se, detektive Paris.

Nasmejao se i naslonivši se dotakao njenu čašu svojom. – I ti se meni sviđaš, Grejsi. Podigao je pogled kada je Edov telefon zazvonio. – Dok se javljaš na taj poziv, vidi da li imaš u kuhinji nešto što nije zeleno.

– Amin, promrmljala je Grejs u čašu. Postoje pogledala preko ramena, ponovo je progovorila. – Nećete mi verovati šta sam ovde jela pre neko veče. Artičoke.

– Molim te, stresao se Ben. – Nemoj dok dišem.

– U stvari, nisu bile toliko loše koliko sam mislila. Da lije oduvek ovakav? Da jede korenje i slične stvari?

– Čovek godinama nije pojeo hamburger. Strašno.

– Ali je slatko, dodala je Grejs i nasmešila se iznad čaše, što je Tešu nateralo da se zamisli.

– Izvini, počeo je Ed kada se vratio. – Imamo poziv.

– Hriste, zar čovek ne može da proslavi ni kada dobije dete? Ali je Ben ipak automatski odložio piće.

– To je u okrugu Montgomeri.

– S one strane granice? Zašto im mi trebamo?

Ed je brzo pogledao u Grejs. – Pokušaj silovanja. Izgleda kao da je naš čovek.

– Oh, bože. Grejs je skočila na noge tako da se Vlno prosulo preko njene ruke.

Tesa je ustala sa svojim mužem. – Ede – žrtva?

– Potresena, ali u redu. Dograbila je mesarski nož. Sprečila ga je uz pomoć noža i porodičnog psa.

– Daj mi adresu. Odvešću Tešu i naći ćemo se tamo.

– Idem sa tobom. Pre nego stoje Ben mogao da protestuje, Tesa je spustila ruku na njegovu. – Mogu da pomognem, ne samo tebi, već i žrtvi. Znam kako da postupim i skoro je sigurno da će joj biti mnogo jednostavnije da razgovara sa ženom.

– Tesa je u pravu. Ed je otišao do plakara u holu da uzme svoj pištolj. To je bio prvi put da gaje Grejs videla sa njim. Pokušala je da uporedi čoveka koji ga je s lakoćom privezivao na sebe sa onim koji ju je nosio po kiši. – Ovo je prva žena koju znamo sa kojom je stupio u

kontakt, a koja je ostala živa. Tesa može da je navede da lakše progovori. Obukao je jaknu preko ramenog uprtača. Grejsin dug, upitni pogled usmeren na njega i njegovo oružje nije ostao nezapažen. – Žao mi je, Grejs, ali nemam pojma koliko ćemo se zadržati.

– Želim da idem. Želim da razgovaram s njom.

– To nije moguće. Nije, ponovio je hvatajući je za ramena dok je prolazila pored njega. – To ti neće pomoći, a njoj će samo biti teže. Grejs... Tvrdooglavo je isturila bradu. Ed ju je uhvatio za bradu i dizao je sve dok im se pogledi nisu sreli. – Užasno je prepadnuta. Razmisli o tome. Ne treba joj mnogo ljudi okolo, posebno neko ko bi je podsetio na ono što je moglo da joj se desi. Čak i da prekršim pravila, odlazak tamo neće pomoći.

Znala je da je u pravu. Mrzela je saznanje daje on u pravu. – Ne idem kući dok se ne vratiš i sve mi ispričaš. Želim da znam kako ona izgleda. Želim da imam sliku u glavi.

Nije mu se dopalo kako je izjavila ovo poslednje. Osveta skoro uvek porazi onog ko je se najčvršće drži. – Reći ću ti ono što budem mogao. Može da potraje.

– Čekaću. Prekrstila je ruke preko grudi. – Baš ovde.

Poljubio ju je, a onda nakratko zastao. – Zaključaj vrata.

Meri Bet nije htela sredstvo za smirenje. Oduvek je imala bolestan strah od pilula, koji ju je sprečavao da uzme bilo šta jače od aspirina. Međutim, čvrsto je držala čašu sa konjakom koji su ona i Hari čuvali za posebne goste.

Decu su poslali kod suseda čim je Hari shvatio šta se dogodilo. Sada je sedeo što je mogao bliže svojoj ženi, sa rukom oko njenog struka, dok je šakom mazio sve dokle je mogao da dopre. Oduvek je znao da je voli, ali sve do večeras nije znao da je ona početak i kraj njegovog sveta.

– Već smo razgovarali sa policijom, rekao je Edu kada mu je ovaj pokazao isprave. – Koliko će puta morati da odgovara na ista pitanja? Zar nije dovoljno pretrpela?

– Žao mi je, gospodine Morison. Uradićemo sve da joj ovo olakšamo.

– Jedina stvar koju treba da uradite jeste da uhvatite kopile. Tome služe policajci. Zato ste plaćeni.

– Hari, molim te.

– Žao mi je, mala. Njegov ton se promenio čim se okrenuo svojoj ženi. Bilo mu je teže da gleda u modricu na njenom licu nego da razmišlja o tome šta se moglo desiti. Modrica je nešto opipljivo, a ono što je moglo da se dogodi, noćna mora i nestvarno. – Ne moraš više da pričaš ako ne želiš.

– Imamo samo nekoliko pitanja. Ben se spustio u stolicu, nadajući se da će ih manje zastrašivati sedeći. – Verujte mi, gospodine Morison, želimo da ga se dokopamo. Potrebna nam je vaša pomoć.

– Kako biste se, do đavola, osećali daje to bila vaša žena?, navaljivao je Hari. – Kada bih znao odakle da počnem i sam bih ga tražio.

– Ovo je moja žena, tiho je rekao Ben pokazujući na Tesu. – I znam tačno kako se osećate.

– Gospodo Morison. Umesto da sedne, Tesa je čučnula pored sofe. – Možda bi vam bilo lakše da razgovarate sa mnom. Ja sam lekar.

– Ne treba mi lekar. Meri Bet je pogledala u čašu sa konjakom kao daje iznenađena što se našla u njenoj ruci. – On nije... hteo je, ali nije.

– Nije vas silovao, rekla je nežno Tesa. – Ali to ne znači da niste bili zlostavljani i prepadnuti. Zadržavanje besa, straha, srama... Videla je da ju je poslednja reč pogodila i sačekala je na tren. – Zadržavanje svega toga samo još više boli. Postoje mesta na koja možete da odete, ljudi sa kojima možete da razgovarate, a koji su prošli kroz isto iskušenje. Oni znaju šta vi osećate, i ono što vaš muž sada oseća.

– To se desilo u mom domu. Meri Bet je po prvi put počela da plače. Suze koje su se cedile iz njenih očiju bile su retke i tople. – Izgledalo je mnogo gore jer se dešavalo u mojoj kući. Stalno sam mislila šta da uradim ako uđu moja deca. Šta će on uraditi mojim mališanima. A

onda... Tesa je uzela čašu iz njene ruke koja je počela da podrhtava. – Molila sam se da je sve to samo san, da se to zapravo ne događa. Rekao je da me poznaje, i pozvao me je imenom. Ali ja nisam znala ko je on, a on je hteo da me siluje. On... on me je dodirivao. Hari. Okrenula je glavu u njegovo rame i zajecala.

– Oh, mala, neće te više povrediti. Ruke su mu nežno dodirivale njenu kosu, ali se u njegovim očima jasno i jednostavno očitavala spremnost da ubije. – Bezbedna si. Niko te neće povrediti. Prokleti da ste, zar ne vidite šta joj radite?

– Gospodine Morison. Ed nije bio siguran kako da počne. Bes je bio opravdan. I sam ga je pomalo osecao ali je znao, kao policajac, da mu nikada ne bi dozvolio da ga zaslepi u proceduri. Pa ipak, razumeo je, i odlučio da bude iskren. – S razlogom verujemo da je vaša žena večeras imala puno sreće. Ovaj čovek je već dva puta ranije napao, a druge žene nisu imale toliko sreće.

– Uradio je ovo i ranije? Suze su i dalje tekle, ali Meri Bet se okrenula ka Edu. – Jeste li sigurni?

– Bićemo, nakon što odgovorite na neka pitanja.

Ubrzano je disala, ali je video kako pokušava da se smiri. – U redu, ali ja sam već rekla drugim policajcima šta se dogodilo. Ne želim da ponovo prolazim kroz to.

– Nećete morati, uverio ju je Ben. – Da li biste pomogli policijskom crtaču da uradi skicu?

– Nisam ga dobro videla. Zahvalno je prihvatila čašicu od Teše. – U kuhinji je bilo mračno, a ja sam pre toga skinula sočiva. Imam veoma loš vid. Nije bio ništa više od mrlje.

– Bićete iznenađeni koliko ste videli kada počnete da sklapate deliće. Ed je izvadio beležnicu. Zeleo je da nežno postupa sa njom. Njeno lepo lice i udobna kućica podsećali su ga na njegovu sestru. – Gospođo Morison, rekli ste da vas je zvao po imenu?

– Da, nekoliko puta je rekao Meri Bet. Bilo je tako čudno čuti to od njega. Rekao mi je, rekao mi je nešto o tome kako sam mu obećala stvari. Da on želi... Čak i zamagljenog vida nije mogla da pogleda u Eda. Progutala je i spustila pogled ka Teši. – Rekao je da želi da mu radim neke stvari, slatke, nežne stvari. Sećam se jer sam bila tako uplašena i zvučalo je tako ludo što to čujem.

Ben je sačekao da ona popije konjak. – Gospođo Morison, da li znate nešto o firmi pod imenom Fantazija, Inc.?

Modrica na njenom licu je iskočila kada se zacrvenela. Ali bi pre odsekla svoj jezik nego slagala.

– Da.

– To se vas uopšte ne tiče, počeo je Hari.

– Druge dve žrtve su radile za Fantaziju, otvoreno je rekao Ed.

– Oh, bože. Meri Bet je stisla kapke. Sada nije bilo suza, samo tup, suvi strah. – Oh, moj bože.

– Nije uopšte trebalo da dozvolim da to radiš, Hari je protrljao lice rukama. – Mora da sam bio lud.

– Njegov glas, gospođo Morison, podsticao ju je Ben. – Da li ste ga prepoznali? Jeste li ranije razgovarali sa njim?

– Ne, ne, sigurna sam da nisam. On je tek dečak. Ne preuzimamo pozive od dece.

– Zašto kažete da je dete? Ed je govorio brzo, dok su još uvek u povoljnom položaju.

– Zato što jeste. Sedamnaest ili najviše osamnaest godina. Da. Rumenilo se preobratiilo u bledilo kada se prisetila. – Nisam sigurna kako, ali znam da je mlad. Nije visok, samo je nekoliko centimetara viši od mene. Ja imam sto šezdeset i pet centimetara. I nije bio, pa, popunjen. Stalno sam mislila kako je on klinac i da to ne može da bude stvarnost. Znam da nikada ranije nisam čula njegov glas. To ne bih mogla da zaboravim. Čak i sada, sa rukom svoga muža oko sebe, mogla je da ga čuje. – I rekao je... Bez razmišljanja, dohvatila je Tesinu ruku. – Oh, bože, sećam se da je rekao da će ovoga puta biti drugačije. Neće žuriti. Pričao je o nekoj

Dezire i koliko ju je voleo. Pomenuo ju je nekoliko puta. Rekao je nešto o Roksani i da je ona bila devojčura. Irna li to nekog smisla?

– Da, gospođo. Ed je to zapisao. Još jedan delić, Pomislio je. Još jedan delić za slagalicu.

– Gospođo Morison. Tesa joj je ponovo dodirnula ruku. – Da li je izgledalo da vas je pomešao sa Dezire?

– Ne, zaključila je Meri Bet nakon minuta. – Ne, bilo je to više kao poređenje. Kad god je izgovorio to ime, bilo je to skoro sa nekom vrstom poštovanja. Zvuči glupo.

– Ne. Tesa se okrenula sve dok nije sreća Benov pogled. – Ne, ne zvuči.

– Izgledao je, pa, skoro prijateljski na nekakav užasan način. Ne znam kako to da objasnim. Naljutio se tek kada sam se oduprla. Onda je pobesneo – kao dete kome ste nešto oduzeli. Glas mu je bio plačljiv. Nazvao me je kurvom – ne, rekao je da smo sve mi kurve, sve lažljive kurve i da će nas sledeći put naterati da sve patimo.

Debeli koker španijel se dogegao u prostoriju i onjušio Tešu.

– To je Binki, rekla je Meri Bet uz nekoliko svežih suza. – Da nije bilo njega...

– Ješće šnicle do kraja života. Hari je prineo njenu ruku usnama, a ona je uspela da se plačno nasmeje.

– Izbacila sam jadnog psa napolje misleći da laje na mačku, a sve vreme... Ponovo joj je ponestalo glasa i odmahнула je glavom. – Znam da će ovo dospeti u novine, ali bih cenila ako možete da sve to svedete na minimum. Zbog dece. Ponovo je pogledala u Tešu, osećajući da žena to može da razume. – Ne želim da se oni suoče sa svim ovim. A posao sa Fantazijom, pa, ne stidim se zbog toga, stvarno. Izgledalo je kao zgodan način da se započne fond za koledže, ali nisam sigurna da bi se drugim majkama svidelo što je izviđački predvodnik upetljan u takvu stvar.

– Učinićemo šta možemo, obećao je Ed. – Ako mogu da vas nešto posavetujem, rekao bih vam da im date otkaz.

– To je već urađeno, rekao je Hari.

– Bilo bi, takođe, najbolje da nekoliko narednih dana ne budete sami.

Meri Bet je ponovo pobledela. Ovoga puta njena koža je izgledala providna. Ma koliko hrabrosti da je uspela da skupi, i dalje je balansirala na ivici. – Mislite li da će se vratiti?

– Nema načina da budemo sigurni. Ed nije voleo da je plaši, ali je želeo da joj spase život.

– Ovo je veoma opasan čovek, gospođo Morison. Ne želim da nepotrebno rizikujete. Sredićemo da imate zaštitu. U međuvremenu, voleli bismo da dođete dole u stanicu i pogledate fotografije osumnjičenih kriminalaca i radite sa policijskim crtačem.

– Uradiću sve što mogu. Želim da ga uskoro uhvatite. Vrlo skoro.

– Možda ste nam upravo pomogli da to uradimo. Ben je ustao. – Cenimo vašu saradnju.

– Ja... nisam vas ni ponudila kafom. Meri Bet se iznenada uplašila da ih pusti da odu. Želela je da bude okružena i sigurna. Oni su policajci, a policija zna šta treba da radi. – Ne znam kako se samo nisam setila.

– U redu je. Tesa joj je stegla ruku tako da su zajedno ustale. – Sada bi trebalo da se odmorite. Neka vas muž odvede na sprat. Ostaće sa vama. Kada sutra odete do policijske stanice, mogu da vam daju brojeve organizacija koje možete da pozovete da vam pomognu da se izborite sa ovim. Ili možete da pozovete mene da razgovaramo.

– Nisam navikla da budem uplašena. U Tesinim očima videla je saosećanje, žensko saosećanje. I uvidela da joj je potrebnije od policije. – U svojoj kuhinji. Bojim se da odem u svoju kuhinju.

– Zašto mi ne dopustite da vas odvedem na sprat?, promrmljala je Tesa i obuhvatila Meri Bet oko struka. – Možete da legnete. Tesa ju je izvela iz sobe. Ozlojeđen, nemoćan, njen muž je gledao za njom.

– Da sam ostao kod kuće...

– On bi čekao, prekinuo ga je Ed. – Gospodine Morison, imamo posla sa veoma opasnim, veoma odlučnim čovekom.

– Meri Bet u životu nikoga nije povredila. Ona je najplemenitija žena koju znam. Nije imao prava da joj ovo uradi, da donese takav izraz na njeno lice. Hari je uzeo konjak koji je pila Meri Bet i ispio ga u dva gutljaja. – On je možda opasan, ali ako ga prvi nađem, biće evnuh.

POGLAVLJE 12

Ostavila je upaljena svetla zbog njega. Edu je bilo drago što je Grejs otišla kući jer bi inače postavljala pitanja, a on bi morao da odgovori na njih. Pa ipak, dirnulo ga je, besmisleno, što je ostavila upaljena svetla.

Bio je umoran, mrtav umoran, ali suviše napet da bi spavao. U kuhinji, uzeo je sok i popio ga pravo iz bokala. Sklonila je vino i oprala čaše. Kada se muškarac godinama brine sam o sebi, tako male stvari izazivaju poplavu osećanja.

Već se zaljubio u nju. Prva romantična maštanja u kojima je uživao sada su se učvrstila. Problem je u tome što ne zna šta bi sa tim. I ranije je bio slepo zaljubljen i nikada mu nije bio problem da ta osećanja vodi ka logičnom završetku. Ali ljubav je potpuno drugačija igra.

Oduvek je bio tradicionalista. Žene treba ceniti, Poštovati i štiti. Prema ženi koju voliš ponašaj se nezno, s poštovanjem i, iznad svega, brineš o njoj. Želeo je da je uzdigne na pijedestal, ali je već bio svestan da bi se Grejs vrpoljila sve dok se ne prevrne.

On ume da bude strpljiv. To je jedan od najboljih kvaliteta za policajca, a on je imao sreću da bude rođen sa njim. Logičan korak bio je da joj da vremena i prostora dok je uspešno ne navede tačno tamo gde želi da ona bude. Sa njim.

Ostavio je dovoljno soka za ujutru i krenuo uz stepenice. Na vrhu, počeo je da skida jaknu. Pomislio je da i jaknu i oružje ostavi dole u plakaru, ali je bio suviše umoran da bi se vratio. Trljajući napet potiljak, nogom je gurnuo vrata spavaće sobe, a onda upalio svetlo.

– Oh, bože, zar je već jutro?

Ruka mu je istog trenutka krenula ka dršci pištolja, a onda su mu se prsti polako ukočili. Grejs je bila protegnuta preko njegovog kreveta. Meškoljeći se, zaklonila je oči jednom rukom i zevnula. Bio mu je potreban minut da shvati da ona nosi jednu od njegovih košulja i ništa više,

– Zdravo. Zatreptala je i uspela da se nasmeši, žmirkajući ka njemu. – Koliko je sati?

– Kasno je.

– Aha. Izdigla se i protegla ramena. – Htela sam samo da se pružim na minut. Ovo telo nije naviknuto na fizički rad. Istuširala sam se. Nadam se daje to u redu.

– Naravno. Mislio je da bi mu pomoglo ako gleda u njeno lice, samo u njeno lice. Ali nije. Usta su mu ponovo bila suva kao barut.

– Zatvorila sam onu smesu koju stavljaš na zidove i očistila alatke. Posle toga sam se dosađivala. Sada je bila budna i oči su joj se adaptirale. Nakrivila je glavu u stranu i posmatrala ga. Izgledao je kao neko koje ogromnim čekićem udaren u solarni pleksus. – Jesi li dobro?

– Aha. Nisam znao da si još uvek ovde.

– Nisam mogla da odem dok se ne vratiš. Možeš li da mi kažeš šta se dogodilo?

Skinuo je uprtač sa ramena i zakačio ga na klimavu stolicu sa kožnim naslonom koju je planirao da popravi. – Žena je imala sreće. Uspela je da se izbori sa njim, a onda ga je dočekao pas.

– Nadam se da pas nije vakcinisan. Da li je to isti čovek, Ede? Moram da znam.

– Želiš li zvanični ili lični izveštaj?

– Tvoj.

– To je isti momak. Grejs, sada je on kao popisani. Trljajući lice, Ed je seo na ivicu kreveta.
– Tesa misli da će ga ovo učiniti još pomamnijim, još nepredvidljivijim. Sada je ugrožen, a njegova šema je uništena. Ona misli da će se on malo oporaviti i, kada bude spreman, krenuti u lov.

Klimnula je glavom. Sada nije bio trenutak da mu kaže o rizicima koje je i sama preuzela.
– Žena ga je videla?

– Bilo je mračno. U svakom slučaju, izgleda da ne može da vidi ni pola metra pred sobom. Opsovao bi da je mislio da će imati koristi od toga.. – Ima neke utiske. Videćemo šta možemo da uradimo s njima.

– Još tvojih delića?

Razmrdao je ramena, ali je napetost ostala. – Proričemo uzduž i popreko listu klijenata Fantazije, razgovaraćemo sa susedima. Ponekad se posreći.

– Potpuno si okupiran tim, promrmljala je. Pomerila se da mu protrlja leđa, jer je izgledalo da mu je to potrebno. – Nisam to ranije shvatala. Verovatno sam mislila da ti to prihvataš kako naiđe. Kao rutinu.

Pogledao ju je preko ramena. Oči su mu bile hladnije i tvrđe nego što ih je ranije viđala. – To nikada nije rutina.

Ne, sigurno nije, ne ovakvom čoveku. Isuviše mu je stalo. Uprkos naporima da to spreči, njen pogled je skrenuo i zadržao se na njegovom oružju. Nije se pomerio ni kada ga je skinuo. To je nešto što će morati da zapamti. – Kako uspevaš da se izboriš sa svim ovim? Kako uspevaš da vidiš sve što vidiš i radiš ono što radiš i prebrodiš do narednog dana?

– Neki piju. Mnogi od nas piju. Malo se nasmejao. Napetost je popuštala u ramenima i premeštala se negde drugde. Ruke su joj divne. Želeo je da joj kaže koliko želi da im se prepusti. – To je izlaz. Svako traži svoj lični.

– Koji je tvoj izlaz?

– Radim manuelne stvari, čitam knjige. Slegnuo je ramenima. – Pijem.

Grejs je naslonila bradu na njegovo rame. Osećala se kao kod kuće. – Sažaljevala sam sebe od kada je Ketlin ubijena. Stalno sam mislila da to nije pošteno i pitala se šta sam uradila da to zaslužim? Bilo je teško da se otrgnem od gubitka sestre i sagledam celu sliku. Na trenutak je zatvorila oči. Dobro je mirisao. Na dom, sigurnost, na mirnu večernju vatru. – Pokušavala sam to da uradim nekoliko poslednjih dana. Kada mi je konačno pošlo za rukom, shvatila sam koliko si mi pomogao. Ne znam da li bih mogla da prebrodim ove dve nedelje, ili koliko je već prošlo, bez tebe. Ede, bio si pravi prijatelj.

– Drago mi je da sam mogao da pomognem.

Blago se nasmešila. – Pitala sam se da li si razmišljao o tome da postaneš nešto više. Imam utisak, ispravi me ako grešim, da smo večeras baš prelazili na sledeći stepen pre nego što su nas prekinuli.

Uhvatio ju je za ruku. Ako nastavi da ga dodiruje neće biti sposoban da joj pruži to vreme i prostor za koje je siguran da su joj tako potrebni. – Zašto te ne bih otpratio do kuće?

Nije bila od žena koje lako odustaju. Niti od onih koje udaraju glavom o zid. Duboko je udahnula i sela na pete. – Znaš šta, Džeksone, da ne znam da nije tako, zaklela bih se da me se plašiš.

– Užasnut sam.

Prvo se iznenadila a onda se lagano, jednostavno osmehnula. – Stvarno? Znaš šta. Počela je da mu otkopčava košulju. – Biću nežna.

– Grejs. Još uvek obazrivo, prekrio joj je šake svojim. – Jednom neće biti dovoljno.

Zgrčila je prste ispod njegovih šaka. Nije se olako nečemu predavala, ali kada to jednom učini, bila je potpuno rešena, – U redu. Zašto mi ne dopustiš da završim sa zavodjenjem?

Oslobodio se njenih ruku i protrljao nadlakticu. – To si uradila onoga ada sam podigao pogled i video te na prozoru.

Sa rukom na njenom obrazu nagnuo se daje nežno, meko poljubi. Ovo je ukus koji želi da zapamti. Bio je bogatiji, sladi od onoga što srne sebi da dopusti. Osetio je kako je njena ruka skliznula oko njegovog vrata. Osetio je kako se ona daje. Velikodušno. Zar to nije ono što svaki muškarac želi od žene? Grejs nikada ne bi škrtarila sa svojim emocijama i sada, baš sada, bilo mu je potrebno sve što ona može da pruži. Pažljivo ju je spustio na dušek.

Svetio je bilo jarko i soba je mirisala na prašinu. Zamišljao je ovo sasvim drugačije. Uz svece, muziku, odsjaj vina u čašama. Želeo je da joj priušti sve te male, romantične zamke. Ali ona je baš ono što je zamišljao. Ona je baš ono što želi.

Njen šapat na njegovim usnama naveo je njegovo srce da pomahnita. Dok mu je otkopčavala košulju, osetio je na koži hladan dodir njenih prstiju. Njene usne su se uvile na njegovim, a onda se razdvojile. Njen uzdah mu je ispunio usta vrelinom.

Nije želeo da je požuruje. Skoro da se plašio da je dodirne, znajući da će se njegova kontrola raspući kada to učini. Ali ona se privila uz njega i izgubio se.

Nije upoznala nijednog muškarca koji je tako nežan, sladak, brižan. To je samo po sebi izazivalo uzbuđenje. Niko sa njom nije postupao kao da je krhka – možda zbog toga što i nije. Ali sada, sa njim tako brižnim, tako nežnim, osećala se krhkom.

Koža joj je izgledala mekša. Srce joj je kucalo brže. Njene ruke, dok je njima prelazila preko njega, blago su podrhtavale. Znala je da želi ovo, želi njega, ali nije znala da će to biti tako važno.

Ovo nije bio tek sledeći stupanj, shvatila je, već nešto sasvim drugačije od onoga što je do tog časa iskusila. Na trenutak je pomislila da razume na šta je mislio kada je rekao da je užasnut.

Ponovo je podigla usne do njegovih i osetila kako se žudnja poigrava nervima, a onda se nervi uvijaju od čežnje. Prsti su joj podrhtavali kada je posegla za kopčom na njegovim farmerkama. Njegova ruka je ponovo prekrila njenu.

– Želim te, promrmljala je. – Nisam ni znala koliko.

Prekrio joj je lice poljupcima dok su ga emocije preplavljivale. Nije želeo da zaboravi kako ona izgleda baš u ovom trenutku, zamagljenih očiju i kože zažarene od strasti. – Imamo vremena. Imamo puno vremena.

Gledajući je pravo u oči, otkopčao joj je košulju i potom je razgrnuo kako bi mogao da je gleda. – Tako si lepa.

Čežnja je malo popustila, pa se osmehnula. – I ti si. Ispružila je ruke i svukla mu košulju sa ramena. Bio je snažno građen, gotovo divalj naizgled, ali ovoga Puta nije osetila ništa nalik strahu. Ponovo je pružila ruke i povukla ga na sebe.

Telo je grejalo telo, a onda su se usijala. Mada je nežnost ostala u njegovim rukama, ispod nje je bio čelik. Vreme se rasteglo. On je dodirivao. Ona je milovala On je isprobavao. Ona se naslađivala. Postoje razni stepeni intimnosti. Mislila je da ih zna. Sve do sada, niJe u potpunosti shvatala koliko to može biti intenzivno. Zadrhtala je kada se bradom očešao o njene grudi. Bio je to iskonski osećaj, kao blesak rasplamsalog drveta pogođenog munjom. Kada je prevukla rukom preko njegovih leđa da isproba mišiće koji su se stezali i savijali, osetila je i snagu i kontrolu.

Njegove usne su se usmerile nadole, vrele na njenoj mokroj koži. Sada više to nije bila munja, već spora vatra koja tinja. Izvila se prema njemu, sa apsolutnim poverenjem, sa neodoljivom željom. Kada ju je doveo do prvog vrhunca, zastenjao je zajedno sa njom.

Borila se da ispuni pluća vazduhom. Zelela je da kaže njegovo ime, da mu kaže... bilo šta. Ali, mogla je samo da uzdrhti i posegne za njim.

Njen puls je galopirao, a čvor nastao u njegovim grudima se širio. Sada je svlačila njegovu preostalu odeću, iznenada snažna, očajnički odlučna. Prevrnula se na njemu, prekrivajući mu telo mahnitim poljupcima, a onda se s uživanjem nasmejala kada je njegova odeća konačno bila skinuta.

Imao je telo ratnika – a to je i bio. Bilo je tu snage, discipline i ožiljaka. Znači, pravi heroji postoje, mislila je Grejs dok ga je dodirivala. Od krvi i mesa su i veoma, veoma retki.

On bi čekao, ili bi bar to pokušao. Zategao bi konce strasti još jače. Ali ona je klizila niz njega, uzela ga u sebe, ispunjavajući sebe njime. Mogao je samo da je zgrabi za bokove i pusti je da se njiše na njemu.

Grejs je zabacila leđa i dostigla vrhunac tako brzo da se skoro srušila napred. Onda su jako stisli šake, preplićući prste. Potreba je ponovo narasla, neverovatna, sve dok nije počela da ga goni mahnito, onako kako je gonila sebe.

Začula je njegovo dugo, očajničko stenjanje. Onda se njeno telo izvilo kada ga je slast prostrelila. Svest joj se ispraznila i samo je mlohavo skliznula na njega.

Prebacio bi pokrivač preko njih, ali nije ugasio svetlo. Grejs je sklupčana na njegovim grudima i drema, pomislio je. Ed je mislio da nikada više neće morati da spava. Voleo je način na koji je prebacila jednu nogu preko njegove, način na koji se obavila oko njega, kao da želi da ostane. Milovao joj je kosu jer nije mogao da prestane da je dodiruje.

– Znaš šta? Glas joj je bio grlen dok se privijala bliže uz njega.

– Šta?

– Osećam se kao da sam se upravo popela na planinu. Na nešto visoko kao Mont Everest. A onda se spustila padobranom kroz sav taj hladan, redak vazduh. Nikada ništa nije bilo ovako divno. Okrenula je glavu kako bi mogla da mu se nasmeši. – I bio si u pravu, jednom ni slučajno ne bi bilo dovoljno. Nasmejala se i priljubila uz njegov vrat. – Tako dobro mirišeš. Znaš, kada sam obukla tvoju košulju, konačno sam se zapalila. Ed Džekson, žilavi policajac, bivši čistač...

– Centarhalf, ispravio ju je.

– Šta god. Detektiv Džekson koristi talk za bebe. 'Džonson i Džonson', je l' tako?

– Deluje.

– To mogu da posvedočim. Poput šteneta, njuškala je po njegovom vratu i ramenima. – Jedina nevolja je što ću se uzбудiti svaki put kada osetim miris bebe.

– Razmišljam da tu košulju prevučem bronzom.

Gricnula mu je uvo. – Je li ona pomogla da ovo konačno upali?

– Nije, ali nije ni smetala. Oduvek su me privlačile noge.

– Oh, stvarno. Smešeći se, protrljala je noge o njegove. – I štajoš?

– Ti. Od samog početka. Uzeo je njenu kosu u šaku kako bi mogao da je pogleda. Toliko o izboru vremena i oprezu i dobro smišljenim planovima. – Grejs, želim da se udaš za mene.

Nije mogla da spreči da zine od čuda, ni zadihanost koja je delom bila zbog iznenađenja, delom zbog uzbune. Pokušala je da govori, ali je njen mozak, po prvi put, bio potpuno prazan. Mogla je jedino da zuri, i dok je to radila, videla je da te reci nisu izgovorene impulsivno; pažljivo je razmislio o njima.

– Opa.

– Volim te, Grejs. Video je kako joj se na ovo oči menjaju, postaju mekše. Ali su još uvek bile zasenčene nečim poput straha. – Ti si sve što sam ikada želeo. Želim da provedem život sa tobom, da brinem o tebi. Znam da nije lako biti u braku sa policajcem, ali obećavam da ću učiniti sve što mogu da to uspe.

Polako se izmakla. – Priznaću ti jedno, kada se konačno pomakneš, ideš brzo.

– Nisam znao šta čekam, ali sam znao da ću to ! prepoznati. Prepoznao sam te, Grejs.

– Bože. Stavila je ruku preko srca. Ako ne bude pažljiva onesvestiće se od ubrzanog disanja. – Ne dešava mi se često da se ovako potpuno iznenadim. Ede, znamo se tek nekoliko nedelja, i... Glas joj se polako izgubio dok je nastavljao da je gleda. – Ozbiljan si.

– Nikada ranije nisam nekoga pitao da se uda za mene jer nisam želeo da napravim grešku. Ovo nije greška.

– Ti... ti me u stvari ne pozneješ. Ja stvarno nisam fina osoba. Hirovita sam kada stvari ne idu onako kako želim. I sam bog zna da sam ćudljiva. Imam narav od koje strahuju čak i moji najbliži prijatelji, i – ovo ne dopire do tebe.

– Volim te.

– Oh, Ede. Uzela je obe njegove ruke. – Ne znam šta da ti kažem.

Neće mu reći ono što on želi da čuje. To je već prihvatio. – Reci mi kako se osećaš.

– Ne znam. Nisam još uvek ništa zaključila. Večeras – mogu iskreno da ti kažem da nikada nisam osetila veću bliskost sa nekim. Nikada nisam imala jača osećanja prema nekome. Ali, brak. Ede, nisam uopšte pomišljala na brak ni što se mene tiče, posebno ne sa određenom osobom. Ne znam kako da budem supruga.

Prineo je njenu ruku usnama. – Da li me odbijaš?

Otvorila je usta, a onda ih polako zatvorila. – Izgleda da to ne mogu da ti kažem. Ali ne mogu ni da pristanem. Užasno je naći se u takvom položaju.

– Zašto jednostavno ne kažeš da ćeš razmisliti o tome?

– Razmisliću o tome, brzo je rekla. – Hriste, zavrtilo mi se u glavi od tebe.

– To je početak. Ponovo ju je privukao uz sebe. – Zašto ne bih završio posao?

– Ede. Stavila je ruku na njegov obraz pre nego što je uspeo da je poljubi. – Hvala što si me pitao.

– Nema na čemu.

– Ede. Zadržala ga je po drugi put, ali njene oči su se sada smešile. – Jesi li siguran da ne želiš samo moje telo?

– Moglo bi da bude. Zašto to ne bih proverio, tek da budem siguran?

Bilo bi lepo provesti subotu lenčareći ili pomažući Edu da po drugi put preboji gipsane ploče. Pa ipak, Grejs je bila zahvalna stoje veći deo dana morao da provede u policijskoj stanici. Ona ima o mnogo čemu da razmisli, a to najbolje radi kada je sama. To joj je, takođe, omogućavalo da priključi još jednu telefonsku liniju, a da ne mora da objašnjava razlog. To će morati da se dogodi uskoro.

Pripremala se da bude mamac. To je podrazumevalo rad za Fantaziju. Dokle god bude potrebno, ili dok ne uhvate ubicu njene sestre tamo nekog dana, ona će provoditi večeri uz telefon, razgovarajući sa neznancima. Jedan od njih će se, pre ili kasnije, i lično pojaviti.

Ed će se na svoj način pozabaviti zagonetkom, ali ona će krenuti pravo na srž stvari i sklopiti deliće.

Nije joj se dopala kupovina pištolja. Na Menhetnu nikada nije imala potrebu za tim. Zнала je da je grad opasan, ali za druge, za one koji nisu znali kuda i kada da se kreću. Tamo se nekako uvek osećala sigurnom, u gomili, na ulicama koje su joj bile tako poznate. Ali sada, boraveći u ovom mirnom predgrađu, osetila je potrebu za tim.

Bio je to mali pištolj kalibra 32, zaobljen na kraju. Izgledalo je da će poslužiti svojoj nameni. I ranije je rukovala pištoljima. Zbog istraživanja. Provela je čak i neko vreme u streljanama da bi shvatila kakav je osećaj kada povučesh obarač. Rečeno joj je da ima izvrsno oko. Čak i kada ga je kupila, Grejs je ozbiljno sumnjala da bi neki od tih malih metaka mogla da ispali u živo biće.

Ugurala ga je u noćni ormarić i pokušala da zaboravi na njega.

Jutro je prošlo u posluživanju kafom čoveka iz telefonske kompanije i posmatranju prozora jednim okom. Nije želela da se Ed vrati pre nego što ta stvar bude završena. Naravno, nije mogao da je spreči da to uradi. Pomagalo joj je da to sebi ponovi nekoliko puta. Pa ipak, Grejs je posmatrala prozor dok je pijuckala kafu i slušala montera kako priča o podvizima njegovog sina u maloj ligi.

Kao što je rekla Edu, ljudi njoj uvek pričaju. Obično bi joj nakon nekoliko minuta poveravali stvari rezervisane za porodicu ili najbližije prijatelje. Bilo je to nešto što je uvek uzimala zdravo za gotovo, ali sada, baš sada, pomislila je kako bi bilo pametno da to analizira.

Da li ima takvo lice? Odsutno, Grejs je pomilovala obraz. Delom bi to mogao biti razlog, zaključila je, ali je verovatno više zbog toga što je ona dobar slušalac, kao što je Ed ukazao. Obično je slušala sa pola uva, smišljajući zaplet ili likove. Ali zbog toga što je dobro slušala, i pola je očigledno bilo dovoljno.

Ljudi su joj verovali. Iskoristiće to sada. Skupiće svu snagu i navesti Ketlininog ubicu da joj veruje. Kada joj bude dovoljno verovao, doći će do nje. Ovlažila je usne i nasmejala se dok joj je monter govorio o fenomenalnoj igri njegovog sina u drugoj polovini utakmice. Biće spremna kada bude došao do nje. Neće biti iznenađena kao Ketlin i druge žene.

Tačno zna šta radi. Nije li provela veći deo svog života praveći zaplete? Ovo je najbitnija priča koju je ikada napisala. Neće napraviti grešku.

Ona i monter su uveliko bili na ti kada ga je povelu u prizemlje i ispratila ga. Poželela mu je sreću na popodnevnoj utakmici njegovog sina i rekla da za nekoliko godina očekuje da vidi juniora u nekom od vodećih timova. Kada je ostala sama, pomislila je na sjajni novi telefon postavljen na malom stolu u uglu njene spavaće sobe. Za nekoliko sati zazvoniće po prvi put. Ostalo je još štošta da uradi pre toga.

Poziv Teši joj je mnogo pomogao. Možda njena saglasnost nije data bezrezervno, ali je sada imala više municije. Zadovoljna, uzela je ključeve svoje sestre i čvrsto ih držala u ruci. Sigurna je da je ovo ispravno. Samo treba da i sve druge ubedi u to.

Kada se ovoga puta odvezla u stanicu nije se tresla. Snaga joj se vratila, a sa njom i odlučnost da završi ono što je započela sa Fantazijom. Po navici, pojačala je radio i dopustila da joj Madonina najnovija jadikovka bubnji kroz glavu. Osećaj je bio dobar. Ona se osećala dobro. Po prvi put u toku nekoliko nedelja mogla je da zaista uživa u proleću koje se u punom zamahu razbuktao po Vašingtonu.

Azaleje su bile u punom sjaju. U dvorištima su se isprepletali ljubičasti, koralni i skerletnocrveni grmovi. Lale su smenjivale narcise koji su venuli. Travnjaci su bili zeleni i čekali svoje subotnje šišanje. Videla je mladiće u majicama i starije ljude s kapama za bejzbol kako guraju kosilice za travu. Poljsko cveće i dren su dodavali malo beline.

Život se obnavljao. U stvari i nije tako banalan, pomislila je. Očajnički joj je bilo potrebno da se drži toga. Život mora da bude nešto više od pukog preživljavanja, mora da se pobošljava. Mora da se opravdava iz godine u godinu. Čak i ako se tamo negde u pustinji testira oružje, ovde ptice pevaju i ljudi mogu da brinu o važnim stvarima: o utakmici u maloj ligi, porodičnom roštilju, prolećnom venčanju; to su važne stvari. Ako joj je Ketlinina smrt donela žalost, donela joj je i veru da je svakodnevica nešto što je zaista važno. Kada pravda bude zadovoljena, moći će da ponovo prihvati svakodnevicu.

Lepa predgrađa su ustupila mesto asfaltu i gustom saobraćaju. Grejs je sa urođenim takmičarskim duhom preticala ostale automobile. Nije bilo važno što je retko bila za volanom. Kada bi se jednom našla iza njega, vozila je sa nekom vrstom živahne nemarnosti, zbog čega su drugi vozači škripali zubima i psovali. Dvapat je pogrešno skrenula jer su joj misli bile zaokupljene nečim drugim, a onda je stala na parking pored policijske stanice.

Ako ima imalo sreće, Ed neće biti tamo. Onda bi nepopustljivom kapetanu Harisu mogla da objasni neke stvari o sebi.

Spazila je Eda istog trenutka kada je ušla u odsek za ubistva. Shvatila je da blago podrhtavanje u stomaku nije zbog zebnje. Već zbog zadovoljstva. Na trenutak ga je samo gledala i upijala. Sedeo je iza stola i kucao na mašini postojanim stilom sa dva prsta.

Šake su mu tako velike. Onda se setila kako ih je nežno, kako razorno upotrebio prošle noći. Ovo je čovek koji je voli, pomislila je. Ovo je čovek koji je voljan da joj da obećanje. I

čovjek koji će ga održati. Potreba da mu priđe i obavije ruke oko njega bila je toliko jaka da je prešla preko prostorije i uradila upravo to.

Zastao je, pokušavajući da spusti svoje ruke na njene koje su mu bile na ramenima. Čim gaje dodirnula, znao je. Tu je bio njen miris i njen osećaj. Nekoliko policajaca je napravilo podrugljive grimase u njihovom pravcu kada se nagnula preko njegovog ramena da ga poljubi. Da je primetio, možda bi se uznemirio. Ali, primećivao je samo nju.

– Zdravo. Držao je njenu ruku u svojoj, povlačeći je okolo. – Nisam očekivao da te danas vidim ovde.

– I prekidam te. Ja mrzim kada me ljudi prekinu u poslu.

– Skoro sam završio.

– Ede, zaista moram da vidim kapetana.

Uhvatio je prizvuk pravdanja u njenom glasu. – Zašto?

– Radije bih da o tome govorim samo jedanput. Da li je slobodan?

Zamišljeno ju je posmatrao. Znao ju je već dovoljno dobro da shvati kako mu neće ništa reći dok ne bude spremna. – Ne znam da li je još uvek ovde. Sedi da proverim.

– Hvala. Zadržala je njegovu ruku na trenutak. Telefoni su zvonili oko njih i pisaće mašine postojano klaparale. – Ede, kada budem rekla šta imam, budi policajac. Molim te.

Nije mu se dopalo kako ga je gledala dok je molila. Dok je to radila nešto se zgrčilo u njegovom stomaku i ostalo zgrčeno, ali je klimnuo glavom. – Videću da li mogu da pronađem Harisa.

Grejs je sela na njegovo mesto kada je otišao. U pisačkoj mašini je bio izveštaj o Meri Bet Morison. Grejs je pokušala da ga pročita sa istom onakvom objektivnošću sa kakvom ga je Ed napisao.

– Ma hajde, Levenštajnova, samo daje pogledam.

Na zvuk Benovog glasa, Grejs se okrenula i posmatrala kako umarširava u prostoriju iza jedne vitke smeđokose žene.

– Bene, idi radi nešto, predložila je Levenštajn. fosila je kartonsku kutiju uvezanu kanapom. – Imam samo petnaest minuta da odem odavde i obavim taj ručak majke s ćerkom.

– Levenštajnova, budi drug. Da li znaš kada sam poslednji put jeo domaću pitu? Nadneo se bliže nad kutiju, sve dok mu ona nije pritislula kažiprst u stomak. – Od višanja je, je l' da? Samo da je vidim.

– Samo ćeš još više da patiš. Stavila je kutiju na sto, a onda je zaklonila telom. – Predivna je. Umetničkodelo.

– Je li sa onom lepom upletenom korom? Kada se samo nasmejala, pogledao je preko njenog ramena. Moguće je da je to žudnja za određenom hranom, rekao je sebi. Zar se jutros nije osećao nelagodno? Ako će da proživljava s Tesom jutarnje mučnine, onda ima prava i da žudi za hranom kao i ona. – Daj, samo da virnem.

– Poslaću ti fotografiju. Stavila mu je ruku na grudi, a onda ugledala Grejs na drugom kraju prostorije. – Ko je ona strašna riba za Edovim stolom? Ubila bih za takvu jaknu.

Ben je pogledao preko i nasmešio se Grejs. – Daj mi pitu. Pokušaću da je trampim za jaknu.

– O'ladi, Parise. Je l' to Edova nova ženska?

– Ako hoćeš trač, moraš da platiš za to. Popustio je pošto ga je Levenštajnova netremice gledala. – To je ona. Grejs Mekejb. Piše prvoklasne trilere.

– Stvarno? Levenštajnova je isturila donju usnu dok je razmišljala. – Izgleda više kao rok zvezda. Ne sećam se kada sam poslednji put sela da čitam. Ne sećam se kada sam poslednji put imala dovoljno vremena da pročitam uputstvo na kutiji žitarica. Oči su joj se suzile kada je primetila neobične i veoma skupe patike. Neobične i skupe. Te dve reci su izgleda pristajale ženi, ali Levenštajnova se pitala kako se tu Ed uklapa. – Neće valjda Edu slomiti srce?

– Voleo bih da znam. Lud je za njom.

– Ozbiljno lud?

– Smrtno ozbiljno lud.

Predviđajući sledeći Benov potez, spustila je ruku preko kutije. – Evo ga opet. Hriste, bezmalo možeš da čuješ violine.

– Postaješ cinična, Levenštajnova?

– Bacala sam pirinač na tvom venčanju, zar ne? Istina je bila da je ona osetljiva na romanse. – Pa, ako si ti mogao da ubediš finu osobu da se uda za tebe, Ed može da slomi sva srca po Grinič Vilidžu. Klimnula je glavom ka Edu. – Izgleda da si prozvan.

– Aha. Levenštajnova, pet dolara za pitu.

– Ne vređaj me.

– Deset.

– Tvoja je. Ispružila je dlan, a onda izbrojala sitniš koji je Ben spustio. Uveliko planirajući da polovinu Ostavi za ručak, stavio je kutiju u najnižu fioku stola Pre nego što je otpratio Eda do Harisove kancelarije.

– Šta se dešava?

– Gospođica Mekejb je zatražila sastanak, počeo je Haris. Kasnio je već pola sata i bio nestrpljiv da ode.

– Cenim što ste odvojili vreme za mene. Grejs se smešila Harisu i skoro uspela da ga šarmira. – Neću da zloupotrebim ni trenutak, pa ću preći pravo na stvar. Svi smo svesni da je Fantazija veza između ova tri napada koja su se dogodila. I sigurna sam da će biti i drugih...

– Istraga je u punom jeku, gospođice Mekejb, prekinuo ju je Haris. – Uveravam vas da naši najbolji ljudi rade na tome.

– Ne morate da me uveravate u to. Uputila je Edu poslednji pogled, nadajući se da će razumeti. – Mnogo sam razmišljala o ovome, prvo zbog moje sestre, a drugo jer me je ubistvo uvek interesovalo. Da sam smišljala ovo ubistvo, u ovom trenutku bi postojao samo jedan logičan korak. Mislim da je pravi.

– Cenimo vašu zainteresovanost, gospođice Mekejb. Kada mu se ponovo osmehnula, Haris se osetio skoro očinski. Mada ona još uvek ne zna ni mrvicu o pravom policijskom poslu. – Ali moji ljudi su mnogo iskusniji u pravoj istrazi.

– Shvatam to. Da li biste bili zainteresovani ako vam kažem da sam pronašla način kako da uhvatimo tog čoveka? Kapetane, već sam preduzela korake, jednostavno sam želela da vas obavestim o njima, a vi onda možete da uradite šta god je potrebno.

– Grejs, ovo nije ni knjiga ni televizijska emisija. Ed ju je prekinuo jer je imao osećaj, veoma loš osećaj, da zna šta je namerila.

Kratak pogled koji mu je uputila bio je pravdajući, i to ga je još više zabrinulo. – Znam. Ne znaš koliko bih volela da jeste. Duboko je udahнула i ponovo se suočila sa Harisom. – Videla sam se sa Ajlin Kofild.

– Gospođice Mekejb...

– Molim vas, saslušajte me. Podigla je ruku na trenutak, što nije bio gest molbe koliko odlučnosti. – Znam da svaki trag koji ste imali vodi u ćorsokak. Osim Fantazije. Jeste li uspeli da zatvorite kompaniju?

Haris se mrštio i razmeštao papire. – Za takvo šta treba vremena. Bez saradnje, baš mnogo vremena.

– A svaka žena koja radi za Fantaziju je potencijalna žrtva. Da li se slažemo?

– Teorijski, odgovorio je Haris.

– Teorijski, da li ste u mogućnosti da ih sve zaštitite? Ne, odgovorila je pre Harisa. – Ne možete. Ali možete da zaštitite jednu osobu. Osobu koja razume šta se događa, koja je spremna da preuzme rizik, i povrh svega, već je povezana sa ubicom.

– Jesi li poludela? Ed je to rekao tiho, suviše tiho. To je više od bilo čega drugog upozorilo Grejs da je spreman da eksplodira.

– Ima smisla. Da bi se smirila, potražila je cigarete u torbi. – Prvo ga je privukao Ketlinin glas. Dok smo kao deca bile zajedno, uvek su nam mešali glasove preko telefona. Da sam Dezire, želeo bi ponovo da me pronađe. Znamo da može.

– Suviše je labavo, rizično i jednostavno glupo. Se ugrizao za jezik zbog ovih poslednjih reci i pogledom potražio podršku od svog partnera.

– I meni se to ne dopada, rekao je Ben, mada je je video prednosti Grejsinog plana. – Solidan policijski posao je uvek bolji od dramatične predstave. Nema garancije da će nasesti na to, a još manje je moguće videti njegove akcije ako se to i desi. U svakom slučaju, gospođa Morison već radi sa policijskim crtačem. Uz malo sreće imaćemo crtež do kraja dana.

– Fino. Onda ćete ga možda uhvatiti pre nego što bilo šta od ovoga postane neophodno. Grejs je podigla šake, dlanova okrenutih napolje, a onda ih spustila. – Neću da se pouzdam u to kada govorimo o kratkovidoj, prepadnutoj ženi u tamnoj sobi. Oduvala je potok dima i spremila se da ispusti drugu bombu. – Jutros sam razgovarala sa Tesom i pitala je kakve su šanse da ovaj čovek bude privučen istim glasom, imenom, čak i istom adresom. Pogledala je u Bena jer je to bilo lakše nego pogledati Eda. – Rekla mi je da bi bilo skoro nemoguće da se odupre tome. Dezire ga je pokrenula. Dezire će ga i dokrajčiti.

– Verujem mišljenju doktorke Kort, ubacio je Haris i podigao ruku da zaustavi Edov protest. – Takođe verujem, posle tri napada, da je vreme da pređemo na nešto mnogo agresivnije.

– Specijalci, počeo je Ed.

– Će i dalje učestvovati u ovoj operaciji. Haris je lupnuo fasciklu na vrhu gomile. – Konferencija za novinare u ponedeljak ujutru održaće se po planu. Odlučujući faktor je da ne želimo još jedan smrtni slučaj. Voljan sam da ovo probamo. Ponovo se okrenuo ka Grejs. – Ako se povedemo za tom teorijom, trebaće nam vaša saradnja na svakom koraku, gospođice Mekejb. Odredićemo ženu policajca koja će primati pozive u vašoj kući. Možete da budete smešteni u hotel dok ne vidimo kada i da li će to upaliti.

– To je moj glas, glatko je rekla Grejs. I njena sestra. Neće zaboraviti da je to bila njena sestra. – Možete da postavite sve žene policajce koje želite, ali ja sam se već pripremila. Radim za Fantaziju i počinjem večeras.

– Đavola radiš. Ed je ustao, dohvatio je za ruku i izvukao iz prostorije.

– Samo trenutak.

– Ućuti. Levenštajnova se sklonila u stranu na putu ka automatu za kafu i pustila Eda da prođe. – Mislio sam da imaš glavu na ramenima, a onda smisliš nešto ovakvo.

– Imam glavu, ali neću imati ruku ako je istrgneš iz ramena. Prošao je kroz vrata i stigao na parking, dok se Grejs otimala i zadihano duvala iza njega. Pitala se nije li vreme da prestane da puši.

– Ulazi u kola i idi kući. Reći ću Kofildovoj da si se predomislila.

– Ede, ispričala sam ti za naređivanje nešto ranije Nije joj bilo lako da dođe do daha i savlada svoju narav, ali se potrudila. – Žao mi je što si uznemiren.

– Uznemiren? Uhvatio ju je za podlaktice. Skoro da ju je podigao i ubacio u auto. – Ti ovo tako zoveš?

– U redu. Žao mi je što si poludeo. Zašto ne izbrojiš do deset i saslušaj me?

– Ma šta rekla ne možeš me ubediti da nisi poludeta Ako ti je ostalo imalo zdrave pameti, ako ti išta znači ono što osećam, ući ćeš u auto, otići kući i čekati me.

– Da li misliš da je to pravedno? Da li misliš da je ispravno da ovo staviš na taj nivo? Podigla je glas. Podigla je pesnicu i udarila ga u grudi. – Znam da ljudi misle da sam ekscentrična, znam da misle da mi nisu baš sve koze na broju, ali takav stav nisam očekivala od tebe. Da, stalo mi je do toga kako se osećaš. Luda sam za tobom. Do đavola, što ne bih napravila veliki skok. Zaljubljena sam u tebe. A sada me ostavi na miru.

Umesto toga, uzeo je njeno lice u svoje ruke. Njegove usne sada nisu bile tako nežne, ni tako strpljive. Kao da je osetio da će se ona izmaći, pojačao je stisak sve dok se oboje nisu opustili. – Grejs, idi kući, promrmljao je.

Na trenutak je zatvorila oči, a onda stajala okrenuta u stranu sve dok nije pomislila da je dovoljno jaka da ga odbije. – U redu. Onda moram nešto da zatražim od tebe. Kada se okrenula, oči su joj bile veoma tamne i veoma odlučne. – Želim da se vratiš tamo i kapetanu predaš svoju značku i pištolj. Želim da se pridružiš firmi svog ujaka.

– Kakve to ima veze sa bilo čim?

– To je nešto što želim da uradiš, nešto što je potrebno da uradiš da ne bih više brinula za tebe. Gledala je njegovo lice, borbu, odgovor. – Uradio bi to, zar ne?, tiho je rekla. – Zato što sam rekla da mi je to potrebno. Uradio bi to zbog mene, i osećao bi se jadno. Uradio bi to, ali mi nikada ne bi oprostio što sam to tražila. Pre ili kasnije, zamrzeo bi me što sam zatražila da odustaneš od nečeg tako važnog. Ako ovo uradim zbog tebe, celoga života ću se pitati da li sam za svoju sestru mogla da učinim ovu poslednju stvar.

– Grejs, ovo nije nešto što treba da dokažeš.

– Želim da ti nešto objasnim. Možda će pomoći. provukla je obe ruke kroz kosu pre nego što se odgurnula od kola. Sada, kada je prestalo vikanje, golub se vratio na asfalt da bi pun nade kljuckao po bačenom omotu. – Nije lako da se sve ovo kaže naglas. Rekla sam ti da Ketli i ja nismo bile bliske. Ono na šta se sve svodi jeste da nikada nije bila onakva osoba kakva sam želela da bude. Pretvarala sam se i pokrivala je kada sam mogla. Istina je da me je prezirala, čak povremeno i mrzela. Nije to želela, ali nije mogla da se otrgne od toga.

– Grejs, ne poteži sve to.

– Moram. Ako to ne uradim, nikada neću moći da sahranim ni ovo ni nju. Prezirala sam Džonatana. Bilo je manje bolno da svu krivicu manje ili više svalim na njega. Znaš, ne volim probleme. Izvila je obrve na način na koji je to radila samo kada je bila vrlo umorna ili napeta. – Izbegavam ih ili ih ignorišem. Odlučila sam da je on kriv što Ketlin nije odgovarala na moja pisma, ili što nikada nije bila srdačna kada bih je ubedila da dođem u posetu. Govorila sam sebi da se pretvorila u snoba, da to što je prezauzeta penjanjem po društvenoj lestvici, da je to zbog njega. Kada su se razveli, u potpunosti sam krivila njega. Ne umem baš da budem ume-rena.

Tu je zastala jer je ostatak bio još teži. Pošto je skupila ruke u krilu, nastavila je. – Krivila sam njega zbog njenog problema sa drogom, čak i za njenu smrt. Ede, ne mogu da ti kažem koliko sam želela da verujem da ju je on ubio. Kada ga je ponovo pogledala, oči su joj bile suve, ali ranjive, tako bolno ranjive. – Sasuo mi je sve to na sahrani. Rekao mi je stvari o Ketlin koje sam u srcu već znala, ali koje nikada nisam mogla da prihvatim. Mrzela sam ga zbog toga. Mrzela sam ga što je uništio iluziju kojoj sam se prepustila. U nekoliko poslednjih nedelja morala sam da prihvatim to koje bila Ketlin, šta je bila, čak i zašto.

Dodirnuo joj je obraz. – Nisi mogla da budeš neka druga osoba, Grejs.

Znači razumeo ju je, tako lako. Da se to već nije dogodilo, tada bi se zaljubila u njega. – Ne, ne bih mogla. Ne mogu. Krivica je znatno popustila. Ali vidiš, ona je ipak bila moja sestra. Još uvek mogu da je volim. I znam da ću, ako budem mogla da uradim ovu poslednju stvar, moći da se oslobodim toga. Ako sada krenem lakšim putem, mislim da neću moći da živim sa tim.

– Grejs, postoje drugi načini.

– Za mene, ne. Ne ovog puta. Uzela je njegovu ruku u svoje. – Ne znaš rne tako dobro kao što misliš. Godinama sam sav prljavi posao prepuštala nekom drugom, za deset procenata. Ako je moralo da se obavi nešto neprijatno, bacila bih to svom agentu, direktoru ili advokatu. Na taj način, mogla sam da bez puno uznemiravanja nastavim sa pisanjem. Ako je bilo u pitanju nešto što sam morala sama da uradim, odabrala bih najlakši put ili to potpuno ignorisala.

Ne traži od mene, molim te ne traži, da ti ovo prepustim i ništa ne uradim. Jer bih to zaista mogla i da učinim.

Prošao je rukom kroz kosu. – Šta, do đavola, želiš da uradim?

– Da me razumeš, promrmljala je. – Važno mi je da razumeš. Moraću to da uradim čak i da nije tako, ali bih bila srećnija kada bi mogao. Žao mi je.

– Nije u pitanju to da te ne razumem, ali mislim daje to greška. Nazovi to instinktom.

– Ako je to greška, onda je moram napraviti. Ne mogu da svoj život dovedem u red, da ga zaista dovedem u red, dok ovo ne uradim.

Bilo je desetine valjanih, razumnih razloga koje je mogao da navede. Ali postoji samo jedan koji je zaista važan. – Ne bih podneo da ti se nešto desi.

Uspela je da se nasmeši. – Ni ja. Stvarno nisam blesava. Mogu da ti se zakunem da neću uraditi ništa idiotsko kao junakinja iz drugorazrednog filma. Znaš, ona koja zna da je manijakalni ubica na slobodi i začuje buku?

– Umesto da zaključa vrata, izlazi napolje da vidi staje to.

– Da. Sada mu se nasmejala. – To me izluđuje. Mrzim izveštačene zaplete.

– Ne smeš da zaboraviš da ovo nije zaplet knjige. Nemaš scenario, Grejs.

– Nameravam da budem veoma pažljiva. I računam na najbolje ljude iz odseka.

– Ako se složimo, radićeš upravo onako kako ti se kaže?

– Sasvim.

– Čak i ako ti se to ne sviđi?

– Mrzim da naslepo dajem obećanja, ali u redu.

Spustio ju je s kola. – Pričaćemo o tome.

POGLAVLJE 13

Čarlton R Hejden je imao veoma uspešno putovanje na sever. U Detroitu je stekao solidnu podršku sindikata. Radnici su stajali u redu iza njega, privučeni njegovom kampanjom – Amerika Amerikancima. Branici – fordova i – ševroleta bili su ukrašeni nalepicama HEJDENOVA AMERIKA – ČVRSTA, SIGURNA, USPESNA. Jednostavno se izražavao, svakodnevnim recima, u obraćanjima na kojima su saradivala dva pisca govora, a on ih lektorirao. Njegov pohod na Belu kuću nastajao je već više od decenije. Hejden je možda više voleo – mercedes, ali se pobrinuo da njegovo osoblje unajmi – linkoln.

Njegovo pojavljivanje na stadionu Tajger bilo je pozdravljeno burno koliko i efekatan pogodak na bejzbol utakmici. Njegova fotografija sa kapom igrača u polju i rukom prebačenom preko pobedničkog bacača, izašla je na naslovnoj strani Fri presa. Gomile u Mičigenu i Ohaju bile su bučne, verovalo se njegovim obećanjima, aplaudiralo njegovim govorima.

U pripremi je već bio njegov put u srce Amerike, Kansas, Nebrasku, Ajovu. Želeo je podršku farmera. Igrom sudbine, mogao je da se izvlači na svog čukun

dedu koji je orao zemlju. To ga je činilo sinom Amerike, solju zemlje, uprkos činjenici da je treća generacija Hejdena koja je diplomirala na Prinstonu.

Kada pobeđi na izborima – Hejden nikada nije razmišljao o tome pod 'ako' – sprovede u delo svoje planove da ojača kičmu države. Hejden je verovao u Ameriku, tako da su njegovi živahni govori i strastvene molbe zvučali iskreno. Sudbine – njegova i njegove zemlje – bile su urođena verovanja, ali je Hejden znao da će morati da igra igre i vodi ratove da bi se ostvarile. Bio je čovek sa jednim ciljem: da vlada i to da vlada dobro. Neki će patiti, neki će se žrtvovati, neki će plakati. Hejden je čvrsto verovao da će potrebe većine pretegnuti nad potrebama nekolicine. Čak i kada je ta nekolicina njegova porodica.

Voleo je svoju ženu. Činjenica je da nikada nije mogao da se zaljubi u neku neprikladnu. Njegova ambicija je činila veliki deo onoga što gaje stvorilo. Kler mu je odgovarala – njen

izgled, njeno poreklo, njeno ponašanje. Bila je Merivil i poput Vanderbiltsa i Kenedija, odrasla u udobnom okruženju nasleđenog bogatstva i pozicija stečenih znojem davnih doseljenika. Kler je bila bistra žena koja je razumela da u njihovim krugovima planiranje menija može biti važno koliko i usvajanje zakona.

Udala se za Hejdenu znajući da će devedeset procenata njegove energije uvek biti odvojeno za njegov Posao. Bio je bodar, posvećen čovek i smatrao je da je deset posto više nego dovoljno za njegovu porodicu. Ako bi ga neko optuživao da zapostavlja porodicu, to – i ga više zabavljalo nego ljutilo.

Voleo ih je. Prirodno je da je očekivao vrhunski dostignuća od članova svoje porodice, ali to je bilo i pitanje ponosa, ne samo ambicije. Uživao je u tome da svoju ženu vidi predivno obučenu. Bilo mu je drago što je njegov sin u najboljih deset posto u razredu. Hejden nije bio čovek koji odaje priznanje za ono što očekuje. Da su Džeraldove ocene postale loše, bila bi to sasvim druga priča. Hejden je hteo najbolje za svog sina i najbolje od njega.

Postarao se da Džerald dobije najbolje obrazovanje, i ponosio se onim što je njegov sin ostvarivao u tome. Hejden je već pravio planove za političku karijeru svoga sina. Mada nije imao nameru da svoju moć prepusti tokom nekoliko decenija, kada to bude uradio, prokletu dobro će je proslediti nekom svom.

Očekivao je da Džerald bude spreman i voljan.

Džerald je imao lepe manire, bio je bistar i razuman. Ako je provodio previše vremena sam, Hejden je to obično otpisivao kao adolescentsku napetost. Dečak je skoro emocionalno bio vezan za svoj kompjuter. Još nije bilo devojaka na vidiku, i Hejden je zbog toga bilo samo lakše. Kod mladića koje je lako impresionirati, učenje i ambicije su obično bile na drugom mestu, posle devojaka. Naravno, dečko nije bio naročito zgodan. Hejden je često govorio daje od onih koji se kasnije prolepšaju. Džerald je oduvek bio jednostavan, mršav dečak, koji je imao naviku da se pogrbi ako ga ne podsećate da se ispravi. Redovno je bio na dekanovoj listi, uvek ljubazan i predusretljiv na večernjim ceremonijama, i sa osamnaest je dobro baratao politikom i linijom partije.

Ocu je retko zadavao i trenutak brige.

Sve donedavno.

– Kler, dečko je zlovoljan.

– Hajde sad, Čarlton. Kler je podigla biserne i dijamantske minđuše da bi pogledala koje joj bolje pristaju uz večernju haljinu. – Moraju mu se dozvoliti male promene raspoloženja.

– Šta ćemo sa tim što ga boli glava i neće da prisustvuje ovoj večeri? Čarlton je petljao sa dugmadima za manžetne koje su imale ugraviran njegov monogram. Veš je ponovo bio previše uštirkan. Moraće da popriča sa svojom sekretaricom.

Dok je njegov pogled bio na drugoj strani, Kler je brzo i zabrinuto pogledala svoga muža. – Mislim da preterano uči. Radi to da bi tebi udovoljio. Odlučila se za bisere. – Znaš koliko se ugleda na tebe.

– On je bistar dečak. Hejden je malo popustio dok je proveravao da li mu je sako naboran. – Nema potrebe da se razboli zbog toga.

– To je samo glavobolja, promrmljala je. Današnja večera je važna. Sve su takve, sa nadolazećim . orima. Ma kakve brige imala zbog sina, neće ih iznositi večeras. Njen muž je dobar, pošten čovek, teško podnosi slabosti. – Čarlton, nemoj sada da ga prisiljavaš. Mislim da trenutno prolazi kroz neku fazu.

– Misliš na one ogrebotine na licu. Zadovoljan odgovorom proverio je sjaj svojih cipela. Imidž je tako važan. – Da li veruješ da je naleteo biciklomu neki grm sa ružama?

– Zašto ne bih? Petljala je nešto sa kopčom na ogrlici. Bilo je besmisleno, ali prsti su joj bili vlažni. – Džeraldnelaže.

– Ne znam ni da je ikada bio ovako čudan. Kler, da ti iskreno kažem, nije sasvim pri sebi od kada smo se vratili sa severa. Izgleda nervozno, razdražljivo.

– Zabrinut je zbog izbora, to je sve. Čarlton, on želi da pobediš. Za Džeralda, ti si već predsednik. Dragi, pomoz mi sa ovim. Večeras sam vrlo nespretna.

Hejden je uslužno prišao da joj zakači lančić. – Nervozna?

– Ne mogu da kažem da mi neće biti drago kada se izbori završe. Znam pod kakvim si pritiskom, pod kakvim smo svi. Čarlton... Posegla je preko ramena da ga uzme za ruku. Ovo se mora kazati. Možda bi bilo najbolje da to kaže sada i proceni muževljevu reakciju. – Da li misliš, pa, da li ti je ikada palo na pamet, da bi Džerald mogao da eksperimentiše?

– Sa čim?

– Sa drogom.

Nije često bivao tako iznenađen da ga to prodrma. Desetak sekundi Hejden je mogao samo da zuri. – To je apsurdno. Pa, Džerald je bio jedan od prvih koji se pridružio kampanji protiv droge u školi. Čak je napisao i članak o opasnostima i dugoročnim efektima.

– Znam, znam, baš sam smešna. Ali nije mogla da pusti da to tek tako prođe. – To je zbog toga što u poslednje vreme izgleda tako odsutno, naročito u poslednjih nekoliko nedelja. Ili je zatvoren u svojoj sobi ili provodi večer u biblioteci. Čarlton, dečak uopšte nema prijatelja. Niko ga nikada ovde ne zove. Nikada mu niko ne dolazi. Prošle nedelje je prasnuo na Dženet stoje sklonila njegovu posteljinu.

– Znaš kakav je kada je u pitanju njegova privatnost. Uvek smo to poštovali.

– Pitam se da nismo preterali u tome. – Da li bi volela da popričam sa njim? – Ne. Zatvorila je oči i odmahнула glavom. – Baš sam šašava. Sve je to od pritiska. Znaš kako se Džerald zatvori kada mu držiš lekcije. – Pobogu, nisam čudovište. – Nisi. Onda je uzela njegove ruke i stegla ih. – Sasvim suprotno, dragi. Ponekad je svima nama teško da budemo jaki, ili dobri kao ti. Ostavimo ga na miru neko vreme. Stvari će biti bolje kad diplomira.

Džerald je čekao dok nije čuo da odlaze. Delimično se plašio da će njegov otac ući i navaljivati da im se te večeri pridruži. Za neku glupu večeru od gumene piletine i asparagusa. Svi će pričati o politici i vrebati svoja omiljena jela, dok će krajičkom oka gledati za čije skute da se uhvate.

Većina njih će grabiti skute njegovog oca. Ljudi su mu se već ulagivali. Džeraldu je od toga bilo muka. Većina njih je samo virila da vidi kakvu korist može da izvuče. Kao izveštači koje je video ispred kuće. Gledali su kako da iskopaju nešto prljavo o Čarltonu Hejdeu. Neće pronaći ništa, jer je njegov otac savršen. Njegov otac je najbolji. A kada ga u novembru iza-beru, uanica će biti kompletna. Njegovom ocu niko nije potreban. Izbaciće sve one macane sa njihovih udobnih poslova i vodice vladu kako treba. A Džerald će biti odmah pored njega, upijajući moć. Smejući se. Pocepaće se, smejući se svim idiotima.

Žene će dolaziti tražeći, moleći da sin predsednika Sjedinjenih Država obrati pažnju na njih. Meri Bet će biti žao, tako žao što ga je odbila. Dodirnuo je ogrebotine na licu skoro s ljubavlju. Pašće na kolena preklinjući ga da joj oprost. Ali neće joj oprostiti. Istinska moć ne prašta. Ona kažnjava. Kazniće Meri Bet i sve ostale drolje koje su davale obećanja koja nisu nameravale da ispune.

I niko neće moći da ga pipne jer će biti izvan njihovog jadnog vidokruga razumevanja. Još uvek je osećao bol. Posekotine na nozi su i dalje pulsirale. Uskoro neće biti više ni toga. Zna tajnu, a čela tajna je u glavi. Rođen je da bude veliki. Baš kao što mu je otac uvek govorio. Zbog toga nijedan od malih cmizdravaca sa kojima ide u školu nikada nije bio blizu da mu postane prijatelj. Prave veličine, pravi moćnici, nikada nisu shvatani. Ali su im se divili. I cenili ih. Doći će vreme kada će, kao njegov otac, imati svet na dlanu. Imaće moć da ga preoblikuje. Ili da ga smoždi.

Kratko se zakikotao, a onda je uronio u tajne zalihe. Džerald nikada nije pušio u kući. Znao je da se sladunjavi miris trave lako otkriva i da bi bio prijavljen roditeljima. Kada je imao želju za džointom, pušio je napolju. Izbegavao je duvan. Njegovi roditelji su bili aktivni borci za prava nepušača. Ma kakav trag dima, duvanskog ili nekog drugog, zagadio bi čistotu vaz-

duha Hejdenovih. Džerald se ponovo zakikotao kada je izvukao prvorazredni džoint sa dodatkom kokaina. PCP. Anđeoski prah. Nasmešio se, prevlačeći prstom duž cigarete. Nekoliko dimova ovoga i možete da se osećate kao anđeo. Ili Satana lično.

Roditelji će mu satima biti odsutni. Posluga se povukla u svoje krilo kuće. Imao je potrebu da se uzdigne. Ne, nije imao potrebu, ispravio se. Potrebe su za obične ljude. Hteo je da se uzdigne. Hteo je da leti visoko do oblaka dok bude slušao u potrazi za sledećom. Jer će sledeća patiti. Džerald je izvadio očev vojni revolver, onaj kojim je kapetan Čarlton P. Hejden ubio onoliko malih žutih u dobrom starom Vijetnamu. Njegov otac je dobio medalje za ubijanje stranaca. Bilo je nečeg veličanstvenog u tome.

Džerald nije želeo medalje, želeo je samo impuls. Veliki impuls. Tinejdžer u njemu je otvorio prozor pre nego što je upalio cigaretu. Luđak je pokrenuo kompjuter radi pretraživanja.

Grejs je provela prvu noć primanja poziva razapeta između zabavljenosti i začuđenosti. Bilo joj je drago što još uvek može da se iznenadi. Bavljenje umetnošću i život u Njujorku ne znače da je čula i videla sve. Ni slučajno. Primala je pozive od ucveljenih, od sanjara, od bizarnih i dosadnih. Premda je smatrala da je veoma iskusna i seksualno dobro upućena žena, više puta je uhvatila sebe kako se spotiče. Jedan muškarac koji je zvao iz zabačenih krajeva Zapadne Virdžinije prepoznao je da je nova u poslu.

– Ne brini, medena, rekao joj je. – Ja ću te obučiti.

Radila je tri sata, neveliki napor, i morala je da obuzdava kikotanje, prostu šokiranost i stalno prisutnu nelagodnost što je Ed čeka dole.

U jedanaest sati je primila poslednji poziv. Sklonila je pribeleške – nikad se ne zna šta može da posluži – i sišla u prizemlje. Prvo je primetila Eda, a onda i njegovog partnera.

– Zdravo, Bene. Nisam znala da si ovde.

– Imaš ceo tim. Pogledao je na sat i primetio da je odavno prošlo vreme kada njihov čovek napada. Ipak, sačekao je još pola sata. – Pa, kako je bilo?

Grejs se smestila na ručku stolice. Brzo je pogledala u Eda, a onda slegla ramenima. – Drugačije je. Jesi li se ikada palio slušajući ženu kako kija? Nema veze.

Dok je govorila, Ed ju je posmatrao. Mogao je da se zakune da joj je neprijatno. – Neko te je uznemirio, bio ti sumnjiv?

– Uh. Najveći deo čine momci koji traže saosećanje, simpatije i, nagađam, da na neki čudan način ostanu verni svojim ženama. Razgovor preko telefona je mnogo bezbedniji i ne tako drastičan kao plaćanje prostitutke. Mada to nije bilo nešto o čemu bi se dalo raspredati, podserila se. – Ionako sve to imate na traci, je l' tako?

– Tako je. Ed je podigao obrvu. – Je l' to ono što te muči?

– Možda. Igrala se ivicom rukava. – Čudan je osećaj kad znam da će momci u stanici preslušavati ono što sam rekla. Uvek snalazljiva, otrešla se toga. – Ne mogu da verujem šta sam sve rekla. Javio mi se onaj momak koji gaji bonsai drveće, znate one male japanske stvari? Veći deo razgovora je proveo pričajući mi o tome koliko ih voli.

– Ima ih svakakvih. Ben joj je pružio cigaretu. – Da li je neko od njih tražio da se sastanete?

– Bilo je nekih nagoveštaja, ništa određeno. U svakom slučaju, u mojoj popodnevnoj seansi orijentacije dati su mi neki nagoveštaji kako da se ponašam u svemu ovome, i za još mnogo drugih stvari. Ponovo se opustila i čak se zabavljala. – Provela sam popodne sa Džezabel. Radi ovo već pet godina. Posle nekoliko sati slušanja, shvatila sam suštinu. A onda, tu je i ovo. Podigla je plavi omot sa stočića za kafu. – Priručnik za obuku.

– Zezaš? Oduševljen, Ben ga je uzeo.

– U njemu su navedene seksualne sklonosti, uobičajene i nekoliko onih za koje nikada nisam čula.

– Ni ja, promrmljao je Ben brzo okrećući stranu.

– Takođe ti nudi i razne načine kako da kažeš istu stvar. Kao rečnik sinonima. Oduvala je dim, a onda se zasmejala. – Da li znaš na koliko načina možeš da kažeš – Začutala je kada je

pogledala u Eda. Trebao joj je samo trenutak da zaključi da mu se ne bi dopao takav pregled. – Pa, praktičan je. Da ti kažem, mnogo je lakše upražnjavati seks nego pričati o njemu. Hoće li neko bajati čokoladni kolač?

Ed je odmannuo glavom, ali se Ben oglasio samo mrmljanjem dok je listao priručnik. – Izrašeće ti dlake na dlanovima, rekao je blago Ed kada je Grejs izašla iz

– Možda je vredno toga. Cereći se, Ben je podigao pogled. – Ne bi poverovao u neke od ovih stvari. Zašto nas dvojica ne radimo u odseku za poroke?

– Tvoja žena je psihijatar, podsetio ga je Ed. – Ništa od onog što bi tu mogao da pronađeš ne bi je iznenadilo.

– Da. U pravu si. Ben je spustio priručnik sa strane. – Zvuči kao da se Grejs dobro snašla.

– Tako izgleda.

– Pusti je, Ede. Potrebno joj je da ovo uradi. A možda će pomoći da se stvari provale.

– Kada se provale, mogu da popadaju svuda po njoj.

– Ovde smo da se pobrinemo da ne dođe do toga. Zastao je na trenutak. Znao je kako je to kada želiš da šutneš nešto, ali u okolini nema ničeg dovoljno velikog. – Da li se sećaš kako sam se osećao kada je Tesa sar adi vala prošle zime?

– Sećam se.

– Druže, uz tebe sam. Uvek.

Ed je prestao sa pakovanjem da bi pogledao sobu. Čudno kako je brzo postala Grejsina. Ketlin je nestala; možda to Grejs još nije shvatala, ali izgurala je sestru svojim raširenim časopisima i odbačenim cipelama. Bilo je uvenulog cveća u staroj tegli i prašine na nameštaju. Za svega nekoliko dana, čak i bez namere da to učini, napravila je dom.

– Želim da se uda za mene.

Ben je čitav minut zurio u partnera, a onda polako seo. – Nek sam proklet. Doktorka je izgleda ponovo pogodila usred mete. Da li si je pitao?

– Da, pitao sam je.

– I?

– Treba joj vremena.

Ben je samo klimnuo glavom. Savršeno je razumeo. Njoj je potrebno vreme. Edu ne. – Hoćeš li savet?

– Zašto da ne?

– Ne daj joj da predugo misli. Može da provali kakav si seronja. Kada se Ed nasmejao, Ben je ustao i uzeo jaknu. – Ne bi bilo loše da pogledaš i taj priručnik. Šesta strana izgleda najbolje.

– Ideš? Grejs se vratila držeći poslužavnik sa kolačima i tri boce piva.

– Džekson će se verovatno snaći sa noćnom smenom. Ben je uzeo kolač i zagrizao. – Užasni su.

– Znam. Zasmejala se kada je uzeo još jedan. – Imaš li vremena za pivo?

– Poneću ga. Ben je ubacio flašu u džep. – Bila si dobra, šećeru. Ben se nagnuo nad poslužavnik da je poljubi, jer je izgledalo da bi joj to koristilo. – Vidimo se.

– Hvala. Grejs je sačekala da se zatvore ulazna Vrata, a onda spustila poslužavnik. – Baš je dobar momak.

– Najbolji.

I sve dok je on bio ovde, nisu morali da se direktno obraćaju jedno drugom. Grejs je sela na ivicu sofe i počela da gricka kolač. – Pretpostavljam da ga odavno znaš.

– Dovoljno dugo. Ben ima najbolje instinkte u odeljenju.

– Ni tvoji ne izgledaju otrcano.

Ed ju je posmatrao dok je uzimao pivo. – Moji instinkti mi govore da te ubacim u avion za Njujork.

Grejs je podigla obrvu. Očigledno je da su završili fazu odmeravanja. – Jesi li još uvek uznemiren zbog mene?

– Zabrinut sam za tebe.

– Ne želim da budeš zabrinut. Onda se nasmejala i ispružila ruku. – Da, želim. Kada su mu se prsti prepleli sa njenim, prinela ih je usnama. – Imam osećaj da si nešto najbolje što mi se ikada dogodilo. Žao mi je što ne mogu da pojednostavim stvari.

– Zeznula si mi planove, Grejs.

Na licu joj je bio blagi osmeh kada je nagnula glavu u stranu. – Jesam li?

– Dođi ovamo.

Poslušno, meškoltjila se duž sofe sve dok se nije našla u njegovom zagrljaju. – Kad sam kupio susednu kuću, sve sam isplanirao. Popraviću je, baš kako treba, baš onako kako sam uvek zamišljao da kuća treba da bude. Kada završim sa tim, pronaći ću pravu ženu. Nisam znao kako bi trebalo da izgleda, ali to nije bilo tako važno. Bila bi nežna i strpljiva i želela bi da brinem o njoj. Ne bi nikada trebalo da radi, ne onako kako je to radila moja majka. Ostajala bi u kući, brinula se o njoj i bašti i deci. Volela bi da kuva i pegla moje košulje.

Grejs je nabrala nos. – Morala bi da voli da to radi?

– Volela bi da to radi.

– Zvuči kao da ćeš morati da pronađeš neku finu seosku devojkicu iz Nebraske koja nije bila u kontaktu sa svetom poslednjih deset godina.

– Zapamti, ovo je moja fantazija. Usne su joj se opet izvile. – Izvini. Nastavi. – Svake noći kada se vratim kući ona bi me čekala. Seli bismo, podigli noge na sto i pričali. Ne o mom poslu. Ne bih voleo da je to dodirne. Bila bi suviše osetljiva za to. Kada bi došlo vreme da odem u penziju, samo bismo se zajedno motali po kući. Pomilovao ju je po kosi, a onda je uhvatio za bradu. Sekunde se prolazile dok ju je posmatrao, jake kosti, velike oči i razbarušena kosa. – Ti nisi ta žena, Grejs.

Osetila je snažan, veoma oštar trenutak žaljenja. – Ne, nisam.

– Ali si jedina koju želim. Dodirnuo je usnama njene na onaj mek, nežan način od koga bi joj zatreperilo srce. – Vidiš, zeznula si moje planove. Moram da ti zahvalim.

Obavila je ruke oko njegovog vrata i smestila se.

Grejs se probudila u Edovim rukama u zoru. Čaršav joj je bio navučen do nosa, a glava pribijena uz njegove grudi. Prva stvar koju je čula bio je lagani, ravnomeran rad njegovog srca. Nasmejala se zbog toga. Meko i magličasto, svetio je polako curkalo kroz prozore, zaslađeno prvim jutarnjim cvrkutom ptica. Njene noge su bile isprepletane sa njegovim, tako da su joj toplina i sigurnost dopirali sve do nožnih prstiju.

Okrenula je glavu i poljubila njegove grudi. Pitala se da li postoji žena na svetu koja ne bi volela da se ovako probudi, zadovoljna i sigurna u naručju svog ljubavnika.

Promeškoltjio se i privukao je malo bliže. Telo mu je bilo tako čvrsto, snaga tako kontrolisana. Mesta kojima je bila oslonjena na njegovo telo bila su tako topla, vlažna i osetljiva. Pre nego što se poslednja izmaglica sna raspršila, već je bila uzbuđena.

Uzdahnula je i prešla šakom preko njegovog tela, ispitujući, isprobavajući, uživajući. Još uvek lenjo, pustila je da njene usne klize po njegovom telu. Kada je osetila kako mu srce brže radi, prigušeno je promrmljala od zadovoljstva. Blago se smešeći, okrenula je glavu da ga pogleda.

Njegove oči su bile snažne, tamne, a onda se sve zamaglilo kada je prekrpio njene usne svojim. Ovoga puta bez nežnosti; sama potreba i očajanje. Snaga je bila sirova koliko i potreba. Grejs je bila zbrisana talasom paničnog uzbuđenja.

Nestalo je kontrole na koju je uvek računao. On je čovek koji se pažljivo kreće, svestan svoje snage i veličine. Ali ne i sada. Prevrtali su se po krevetu kao da su povezani, i on je uzeo baš ono što je želeo.

Drhtala je, ali nije bila malaksala. Sa svakom sekundom koja je prolazila, njena strast je rasla, tako da je na potrebu odgovorila potrebom. Ranije joj je pokazao nežnost i duboko ukorenjeno poštovanje kojima je samo mogla da se čudi. Sada joj je pokazao mračnu i opasnu stranu svoje ljubavi.

Ruku čvrsto poduprtih kraj njene glave, uronio je u nju. Njeni prsti, klizavi od znoja, spustili su se niz njega, a onda pronašli oslonac i čvrsto se ukopali. Na kraju su pronašli mnogo više od olakšanja. Pronašli su predavanje.

Još uvek se borila za dah kada se spustio na nju. Glavu je ugnezdio među njene grudi, njene ruke bile su zapetljane u njegovu kosu. – Mislim da sam pronašla zamenu za kofein, nekako je uspela da promrmlja, a onda počela da se smeje.

– Nema ničeg smešnog u vezi sa kofeinom, mrmljao je. – On će te ubiti.

– Ne, baš sam mislila da bih, ako ovako nastavimo, mogla da napišem svoj lični priručnik za obuku. Protegla je ruke iznad glave i zevnula. – Pitam se da li bi moj agent mogao da to plasira.

Podigao je glavu tako da je vrh njegove brade zagolicao njenu kožu. – Drži se krimića. Zaustio je da kaže nešto drugo, kada je radio kraj kreveta zagrmeo od roka. – Hriste, kako možeš da se budiš uz ovo?

– Niko ne uzburkava krv kao Tina Turner.

Ed ju je uzeo, okrenuo i naslonio na jastuk. – Zašto ne odspavaš još malo? Moram da se spremim za posao.

Ruke je i dalje držala oko njegovog vrata. Bio je tako sladak kada pokušava da joj ugodu. – Radije bih se – tuširala sa tobom.

Isključio je Tinu nasred urlanja i poneo Grejs u kupatilo.

Pola sata kasnije, sedela je za kuhinjskim stolom i pregledala jučerašnju poštu dok je Ed spremao ovsenu kašu – Siguran si da ne mogu da te nagovorim na dansko pecivo?

– Nema šanse. Bacio sam ga.

Grejs je podigla pogled. – Buđ se uhvatila samo na jednom kraju. Slegnuvši ramenima vratila se pošti. – Ah, izgleda kao ček za autorska prava. Već je stiglo to doba godine. Otvorila je koverat, spustila ček na stranu i pogledala formular. – Hvala bogu da se stara Džej Bi još uvek izvlači. Šta kažeš za neke kolače?

– Grejs, jednog od ovih dana moraćemo ozbiljno da popričamo o kontroli tvoje ishrane.

– Nemam kontrolu ishrane.

– Tačno tako.

Gledala je dok je sipao kašu u činiju koju je spustio pred nju. – Suviše si dobar prema meni.

– Znam. Cereći se, prešao je na svoju činiju. Dok je zahvatao kašu iz šerpe, njegov pogled se spustio na ček koji je stavila sa strane. Kaša je uz pljesak pala na sto.

– Promašio si, rekla je bezbrižno i liznula je.

– Ti, ovaj, primaš dosta takvih?

– Čega? Oh, čekova za autorska prava? Dvapat godišnje, bog da blagoslovi svaki od njih. Bila je gladnija nego što je mislila i zagrabila je punu kašiku. Ako ne pripazi, mozgala je Grejs, ova stvar može još i da joj se dopadne. – Uz avanse, naravno. Znaš šta, ovo ne bi bilo ni upola tako loše da mu se doda šećer. Krenula je da dohvati posudu sa šećerom kada je primetila njegov izraz. – Nešto nije u redu?

– Šta? Ne. Kada je spustio posudu na stranu, uzeo je krpu da obriše ono što se prosulo. – Valjda nisam shvatao koliko novca može da se zaradi od pisanja.

– To ti je lov u mutnom. Nekada ti se posreći. Mada joj je to bila prva šolja kafe, ipak je primetila da se on veoma koncentrisao na brisanje jedne grudvice kaše. – Je li to problem?

Pomislio je na susednu kuću, onu za koju je štedeo. Mogla je da je kupi i da joj pretekne. – Ne znam. Mislim da ne bi trebalo da bude.

Ovo nije očekivala. Ne od njega. Istina je bila da je bila bezbrižna po pitanju novca, ne nemarna kao zaista bogati, ali bezbrižna. Bila je takva i kada je bila siromašna.

– Ne, ne bi trebalo. U poslednjih nekoliko godina obogatila sam se od pisanja. Ali nisam počela da pišem zbog toga. To nije ono zbog čega i dalje pišem. Mrzela bih da pomislim kako je to razlog što si promenio mišljenje o meni.

– Pretežno se osećam kao idiot, misleći da bi bila srećna ovde, na ovakvom mestu, sa mnom.

Oči su joj se skupile dok se mrštila prema njemu. – To je verovatno prva prava glupost koju sam čula da kažeš. Možda još uvek ne znam šta je pravo, za ma koga od nas, ali kada budem znala, mesto neće značiti ništa. Zašto sada ne učitiš? Noge su ti prevelike da bi ti stale u usta. Odgurnula je poštu u stranu i uzela novine. Prva stvar koju je videla kada ih je otvorila bio je policijski crtež Ketlininog ubice.

– Vi momci brzo radite, rekla je tiho.

– Hteli smo da se objavi. Povremeno će je prikazivati na televiziji. To nam daje nešto opipljivo da iznesemo na konferenciji za štampu.

– Skoro svako bi mogao da se uklopi sa ovim crtežom.

– Gospođa Morison nije mogla da da mnogo detalja. Nije mu se dopalo kako Grejs studira crtež, kao da pamti svaku liniju i krivinu. – Misli da je uspela da zapamti oblik lica i oči.

– On je tek dečak. Ako pročešljate srednje škole u kraju možete da pronađete nekoliko stotina dece koja odgovaraju ovom opisu. Ustala je da sipa vode jer joj je krčao stomak. Mada je Ed bio u pravu. Upamtila je lice. Sa crtežom ili bez njega, neće ga zaboraviti. – Dete, ponovila je. – Ne mogu da verujem da je neki tinejdžer ono uradio Ketlin.

– Grejs, ne idu svi tinejdžeri na igranke i u picerije.

– Nisam budala. Iznenada besna, okrenula se naglo ka njemu. – Prokleta dobro znam čega ima tamo napolju. Možda ne volim da živim život zavirujući u uličice i prljave ćoškovice, ali znam. To svakodnevno stavljam na papir, a ako sam naivna, to je zato što sam tako izabrala. Prvo sam morala da prihvatim činjenicu daje moja sestra ubijena, sada moram da prihvatim da ju je ubio – silovao, prebio, i ubio – neki maloletni prestupnik.

– Duševno poremećen, ispravio ju je tiho Ed. – Ludilo ne bira godine.

Stegla je vilice i vratila se novinama. Rekla je da hoće da stekne sliku; sada je ima, ma kako bila nejasna. Proučiće je. Iseci će prokletu stvar i zalepiti je na zid spavaće sobe. Kada bude završila, znaće to lice kao svoje.

– Mogu da ti kažem jednu stvar. Sinoć nisam razgovarala ni sa jednim tinejdžerom. Slušala sam svaki glas preko telefona, svaku nijansu, svaki ton. Prepoznala bih nekog ovako mladog.

– Glasovi se promene kada dečaci napune dvanaest, trinaest godina. Kada je krenula da uzme cigaretu, skoro da je uzdrhtao. Ne može da nastavi da živi na cigaretama i kafi.

– Nije u pitanju samo dubina glasa, u pitanju je dikcija, u pitanju je izražavanje. Dijalozi su jedna od mojih specijalnosti. Boreći se da se primiri, prešla je šakama preko lica. – Prepoznala bih dete.

– Možda. Možda bi. Ti skupljaš detalje i registruješ ih. Primetio sam to.

– Alatke zanata, promrmljala je. Zaboravila je na cigaretu dok je pažljivo posmatrala sliku. Bilo je detalja koji su nedostajali. Ako pažljivo i dovoljno dugo gleda, možda će moći da ih popuni, baš kao što smišlja karaktere u svojoj glavi. – Njegova kosa je kratka. Vojnička, konzervativna. Ne izgleda kao dete sa ulice.

Pomislio je istu stvar, ali frizura im neće suziti polje. – Grejs, olabavi malo.

– Upetljana sam u ovo.

– To ne znači da možeš da budeš objektivna. Okrenuo je novine licem nadole. – Ili da ja to mogu. Prokletstvo, ovo je moj posao i ti se gadno poigravaš s njim.

– Kako?

– Kako? Uštinuo se za vrh nosa i skoro zasmejao. – Možda ima neke veze sa tim što sam lud za tobom. Kad sam već počeo da pričam o tome, mogu bar sve da kažem. Ne sviđa mi se da razmišljam o tebi kako razgovaraš sa tim muškarcima.

– Prevukla je jezikom preko zuba. – Shvatam.

– U stvari, mrzim to. Mogu da razumem zašto to radiš, i sa stanovišta policajca, mogu da vidim prednosti. Ali...

– Ljubomorani si.

– Đavola.

– Da, jesi. Pomilovala ga je po ruci. – Hvala. Znaš šta, ako me ma ko od njih uzbudi, potražiću tebe. – To nije za šalu.

– Hriste, Ede, mora da bude. Inače bih poludela. Ne znam da li možeš da razumes, ali bilo je čudno slušati ih, znati da još neko drugi sluša. Sedela sam i koncentrisala se na svaki glas koji je dopirao preko telefona i pitala se šta ostali, oni koji slušaju, skupljaju dokazni materijal, misle. Oslobodila je dah i svoju iskrenost. – Valjda sam se pitala šta bi ti mislio da si i ti slušao. Zbog toga sam se još jače koncentrisala. Namerno je ponovo okrenula novine i spustila pogled na crtež. – Moram da gledam na smešnu stranu toga i u isto vreme se prisećam zbog čega. Vidiš, znaću ako ga budem čula. To mogu da ti obećam.

– Ali ju je Ed samo gledao. Nešto što je rekla pokrenulo je novi tok misli. Imalo je smisla. Možda najboljeg smisla. Bio je nestrpljiv da krene kada je začuo kucanje na ulaznim vratima.

– To bi trebalo da je moja zamena. Hoće li ti biti dobro?

– Naravno. Pokušaću da radim. Shvatam da će mi biti bolje ako se vratim rutini.

– Možeš da me pozoveš ako zatreba. Ako nisam tamo, na prijemnom će znati kako da me pronađu.

– Biću dobro, zaista. Podigao joj je bradu. – Zovi me svakako. – U redu. Gubi se odavde pre nego što loš momak pobegne.

POGLAVLJE 14

Ben je do pojasa bio zaglibljen u telefonske pozive i papire kada je Ed ušao u stanicu. Spazivši svog partnera, Ben je progutao glavninu krofne posute šećerom u prahu. – Znam, počeo je nakon što je spustio šaku preko slušalice. – Budilnik je zatajio. Pukla ti je guma. Pas ti je pojeo značku.

– Svratio sam do Tesine kancelarije, rekao je Ed.

Ben se ispravio za stolom više zbog tona nego zbog izjave. – Pozvaću te kasnije, rekao je u slušalicu i prekinuo vezu. – Zašto?

– Zbog nečeg što je Grejs rekla jutros. Nakon što je brzo pregledao poruke i fascikle na stolu, Ed je zaključio da sve to može da sačeka. – Želeo sam da Tesa čuje ideju, da vidi da li se uklapa u psihijatrijski profil.

– Pogodak. Sećaš se Bilingsa? Radio je u odeljenju za pljačke?

– Naravno, napast živa. Pre nekoliko godina je otišao u privatnike. Specijalista za nadzor.

– Hajde da ga posetimo.

Izgleda da su 'bube' dobro isplative, primetio je Ben, posmatrajući Bilingsovu kancelariju. Zidovi su bili prekriveni svilom boje slonovače, a tepih boje cinka sezao je sve do kolena. Na zidovima je bilo nekoliko slika za koje je Ben mislio da bi se dopale Teši. Francuske i prigušene. Kroz širok, zatamnjeni prozor pružao se prvoklasan pogled na Potomak.

– Privatni sektor, moj čoveče. Bilings je pritisnuo dugme na stolu i pokretni panel se sklonio, izlažući pogledu brojne televizijske monitore. – Svet mi je na dlanu. Kad god poželiš da

napustiš javnu službu, pozovi me. Uvek sam raspoložen da nekolicini bistrih momaka pružim predah.

Kao što je Ben rekao, Bilings je oduvek bio napast. Ne obazirući se na to, Ed se smestio na ugao njegovog stola. – Lepi uređaji.

Jedina stvar koju je Bilings više voleo da radi, sem da se igra visokotehnološkog špijuna, bilo je da se hvali. – Ovo nije ni pola od onoga što imam. Imam pet kancelarija na ovom spratu i razmišljam o tome da otvorim još jedan ogranak. Političari, prijatelji i susedi. Bilings je pokazao svojim dugim, uskim šakama. – U ovom gradu neko je uvek voljan da bi došao u prednost nad sledećim momkom.

– Prljavi poslovi, Bilingse.

Ed samo se nacerio Benu. Nedavno je uradio most vredne dve hiljade dolara, i njegovi zubi su sada ravni poput grupe mornara.

– Da, stvarno? Pa, šta dvojica najboljih u odseku rade ovde?

Želite li da pronađem ko se igra sa načelnikom dok mu je žena van grada?

– Možda neki drugi put, rekao mu je Ed.

– Džeksone, kolegijalni popust za tebe.

– Imaću to na umu. U međuvremenu, voleo bih da ti ispričam priču.

– Počni.

– Recimo da imamo njuškalo, pametno, ali uvrnuto na pogrešnu stranu. Voli da sluša. Tebi je to poznato.

– Naravno. Bilings se naslonio u svoju stolicu rađenu po porudžbini.

– Voli da sluša žene, nastavio je Ben. – Voli da ih sluša dok govore o seksu, ali on ne govori. Kao da je našao zlatnu žicu kada se usredsredi na maštarske pozive. Može samo da sedi i sluša, izabere glas koji ga uzbuđuje, i onda satima sluša dok ona razgovara sa drugim muškarcima. Može li on to da uradi, Bilingse, a da drugi muškarac ili žena ne znaju za to?

– Ako ima pravu opremu, može da se uključi u bilo koji razgovor koji želi. Raspoložem nekim stvarčicama koje mogu da te uključe odavde do Zapadne obale, ali to košta. Bio je zainteresovan. Sve što je povezano sa njuškanjem, interesovalo ga je. Bilings bi otišao u špijunažu da je mogao da pronađe vladu koja bi mu verovala. – Momci, na čemu vi to radite?

– Hajde da za korak odmaknemo sa pričom. Ben je pokupio kristalnu piramidu sa Bilingsovog stola i ispitivao njene brušene površine. – Ako ovo njuškalo želi da pronađe neku od žena – ne zna kako se ona zove, niti gde živi ili kako izgleda, ali želi da je vidi licem u lice a sve što ima su glas i priključak – može li da dopre do nje?

– Jeli pametan?

– Ti mi kaži.

– Ako je pametan i ima dobar računar, svet je njegov. Daj mi broj tvog telefona, Parise. Bilings se okrenuo terminalu i otkucio broj koji mu je Ben izrecitovao. Mašina je škljocala i zujala dok ju je Bilings programirao. – Nije prijavljen, promrmljao je. – Samo još veći izazov.

Ben je upalio cigaretu. Pre nego što ju je popušio do pola, njegova adresa se pojavila na ekranu.

– Izgleda poznato?, upitao ga je Bilings.

– Može li to svako da uradi?, upitao je Ben.

– Svaki pristojni haker. Da ti kažem nešto, sa ovim mališanom i malo mašte, mogu da pronađem bilo šta. Daj mi još minut. Koristeći Benovu adresu i ime, počeo je ponovo da radi. – Stanje na tekućem računju ti je malo nisko, Parise. Ne bih ispisivao ništa preko pedeset i pet dolara. Ponovo se odgurnuo od monitora. – Stvarno dobrom njuškalu je potrebno znanje i strpljenje kao i prava oprema. Nekoliko sati na ovoj stvari i mogu da kažem broj cipela tvoje majke.

Ben je otresao cigaretu. – Ako te povežemo sa mamcem, možeš li da mi ukažeš na njuškalo?

Bilings se nacerio. Znao je da je pametno postupio kada je bio srdačan. – Za starog drugara – i razumno cenu – reći ću ti šta je doručkovao.

– Senatore, užasno mi je žao što vas uznemiravam, ali gospođa Hejden je na vezi. Kaže da je važno.

Hejden je nastavio da čita prerađeni govor koji će održati tog popodneva na zakusci Lige ženskih glasača. – Koja linija, Suzan?

– Treća linija.

Pritisnuo je dugme držeći slušalicu zataknutu za rame. – Da, Kler. Malo sam u škripcu sa vremenom.

– Čarlton, u pitanju je Džerald.

Posle dvadeset godina braka, Hejden je dovoljno dobro poznao svoju ženu da bi prepoznao istinsku uzbunu. – Šta?

– Upravo su me zvali iz škole. Tukao se.

– Tukao se? Džerald? Napola se smejući, Hejden se vratio svom govoru. – Ne budi smešna.

– Čarlton, pozvao me je lično dekan Vajt. Džerald se tukao sa drugim dečakom.

– Kler, ne samo da je teško poverovati u to imajući u vidu Džeraldov temperament, već je dosađivanje zvati samo zato što su Džerald i drugi momak imali neke nesuglasice. Prićaćemo o tome kada dođem kući.

– Čarlton. Oštar ton njenog glasa sprečio ga je da spusti slušalicu. – Prema onome što kaže Vajt ovo nije mali nesporazum. Drugi dečak – odveden je u bolnicu.

– Besmisleno. Ali Hejden nije više gledao u napisani govor. – Zvuči mi kao da su naduvali stvar zbog nekoliko posekotina i modrica.

– Čarlton. Osetila je kako joj podrhtava u stomaku. – Kažu daje Džerald pokušao da ga zadavi.

Dvadeset minuta kasnije Hejden je, prav kao prut, sedeo u kancelariji dekana Vajta. U stolicu pored njega, Džerald je sedeo oborenog pogleda i stisnutih usana. Njegova bela platnena košulja bila je izgužvana i zamazana, ali je stigao da popravi kravatu. OGREBOTINAMA na licu su se pridružile modrice koje su počele da tamne. Zglobovi na šakama bili su otečeni.

Pogled na njega potvrdio je Hejdenovo mišljenje da incident nije bio ništa više od koškanja. Naravno da će Džerald biti kažnjen. Držanje lekcije, uskraćivanje privilegija na neko vreme. Pa ipak, Hejden je već procenjivao svoju poziciju za slučaj da ovo procuri u štampu.

– Nadam se da ćemo ubrzo raščistiti ovu stvar.

Vajt je skoro uzdahnuo. Ostalo mu je dve godine do penzije. Za dvadeset godina u Sent Džejmsu, predavao je, podučavao i učio disciplini sinove bogatih i privilegovanih. Mnogi od njegovih bivših đaka i sami su postali javne ličnosti. Ako je razumeo jednu jedinu nepogrešivu činjenicu o onima koji su mu slali svoje potomke, to je bilo da ne podnose kritiku.

– Senatore Hejden, znam da vam je raspored verovatno haotičan. Ne bih zahtevao ovaj sastanak da ne smatram da je iz najboljih namera.

– Svestan sam da znate svoj posao, dekane Vajt. Džerald inače ne bi bio ovde. Međutim, prisiljen sam da kažem da je ceo ovaj scenario naduvan. Prirodno, neću prenebreognuti što je moj sin učestvovao u pesničerijskoj. Ovo je bilo rečeno bez prethodne pripreme. – Uveravam vas da ćemo se ovom stvari pozabaviti kod kuće i rešiti je.

Vajt je popravio naočare. To je bio pokret koji su i Džerald i Hejden prepoznali kao posledicu nervoze.

Hejden je strpljivo sedeo dok je Džerald zljurao zurio. – Cenim to, senatore. Međutim, kao dekan, imam odgovornost prema školi, i studentskom telu. Nemam izbora sem da suspendujem Džeralda.

Hejdenove usne su se stisle. Džerald je to video krajičkom oka. Taj debeli dekan baš traži đavola, pomislio je.

– Smatram to prilično oštrom merom. I sam sam išao u pripremnu školu. Na okršaje se gledalo popreko, naravno, ali nisu doveli do suspenzija.

– Senatore, ovo bi se teško moglo nazvati okršajem. Video je pogled Džeraldovih očiju dok je držao ruke oko vrata mladog Litgoua. Uplašio ga je, gadno ga je uplašio. Čak i sada, posmatrajući dečakovo oboreno lice, osećao se nespokojno. Randolph Litgou je zadobio teške povrede lica. Kada je gospodin Barns pokušao da prekine tuču, Džerald ga je napao silinom koja je starijeg čoveka poslala na zemlju. Onda je pokušao da udavi skoro nesvesnog Litgoua sve dok nekoliko članova studentskog tela nije uspelo da ga spreči.

Vajt se zakašljao u šake. Znao je za moć i bogatstvo čoveka sa kojim razgovara. Po svemu sudeći, Hejden će biti sledeći predsednik. Bio bi ogroman uspeh imati sina predsednika koji je diplomirao u Sent Džejsu. To, i samo to ga je sprečilo da izbací Džeralda iz škole.

– Tokom četiri godine koliko je Džerald sa nama, nikada nismo imali nikakvih problema sa njegovim ponašanjem i učenjem.

Prirodno, Hejden nije očekivao ništa manje. – U tom slučaju, izgleda da je Džerald bio izuzetno isprovociran.

– Možda. Vajt se ponovo nakašljao u šake. – Mada se surovost napada ne može oprostiti, spremni smo da saslušamo Džeraldovu stranu priče pre nego što preduzmemo disciplinske mere. Senatore, uveravam vas da ne suspendujemo đake tek tako.

– Pa, dakle?

– Džerald je odbio da objasni.

Hejden je suspregao uzdah. Plaćao je nekoliko hiljada dolara godišnje da bi na Džeralda pazili kako treba, a ovaj čovek nije imao snage da izvuče jedno objašnjenje od đaka viših razreda. – Dekane Vajt, da li biste nam dali nekoliko trenutaka nasamo?

– Naravno. Ustao je, i bilo mu je drago što je mogao da se udalji od tihog, hladnokrvnog pogleda senatorovog sina.

– Dekane... Hejdenov autoritativni glas ga je zaustavio kod vrata. – Siguran sam da mogu da računam na vašu diskreciju po ovom pitanju.

Vajt je bio veoma svestan velikodušnih priloga za ove četiri godine. Bio je takođe veoma svestan kako Privatni život kandidata može da uništi politički. – Senatore, školski problemi ostaju u školi.

Hejden je ustao čim je Vajt napustio prostoriju. Bio je to automatski gest, moglo bi se reći ukorenjen. tajanje je jednostavno isticalo njegov autoritet. – U redu, Džeralde. Spreman sam da čujem tvoje objašnjenje.

Džerald, čije su ruke bile površno položene na butine kao što je bio naučen, podigao je pogled ka ocu. Video je mnogo više od visokog, snažnog, gordog čoveka. Video je kralja, sa krvlju na maču i pravdom na ramenima. – Zašto mu nisi rekao da odjebe?, blago je upitao Džerald.

Hejden je zurio. Daje njegov sin ustao i ošamario ga, ne bi bio manje iznenađen. – Izvini?

– Ne tiče ga se šta mi radimo, nastavio je Džerald istim razumnim tonom. – On je samo debela mala lasica koja sedi za stolom i pretvara se da je važna. Ne zna zaista ništa o tome kakve su stvari u suštini. On je beznačajan.

Džeraldov ton je bio tako ljubazan, njegov osmeh tako iskren, da je Hejden zatekao sebe kako ponovo zuri. – Dekan Vajt je na čelu ove institucije i sve dok si upisan u Sent Džejs, zaslužuje tvoje poštovanje.

Dok je upisan. Još samo jedan mesec. Ako njegov otac želi da on sačeka nekoliko nedelja pre nego što ispraši Vajtov tur, Džerald bi mogao da pokaže strpljenje. – Da, gospodine.

Hejden je klimnuo glavom, umiren. Očigledno je dečak bio dosta uznemiren, možda čak i u blagom šoku. Hejden je mrzeo da ga pritiska, ali bili su mu potrebni odgovori. – Ispričaj mi o tvom sukobu sa Litgouom.

– Dosađivao mi je.

– Očigledno. Hejden se ovde osetio na sigurnijem tlu. Mladići su imali višak energije i često je trošili jedni na druge. – Ako dobro razumem, znači da je on započeo incident?

– Uporno se kačio na mene. On je idiot. Nestrpljivo, Džerald je počeo da se meškolji, a onda se primirio. Kontrola. Njegov otac zahteva kontrolu. – Opomenuo sam ga da mi se skine s leđa; bilo je fer da ga upozorim. Džerald se nasmešio ocu. Iz nekog razloga koji nije znao da tačno odredi, Hejden je osetio kako mu se krv leđi. – Rekao mi je da ako nemam devojku za diplomski bal, on ima rođaku sa deformisanim stopalom. Želeo sam da ga ubijem na mestu; želeo sam da mu smrskam ono lepo lice.

Hejden je želeo da veruje da je u pitanju bes mladića, mladićeve reci, ali nije mogao. Ne u potpunosti. – Džeralde, rešenje nije uvek u pesnicama. Imamo sistem, moramo da se ponašamo u skladu s njim.

– Mi vodimo sistem! Džerald je naglo podigao glavu. Njegove oči. Čak je i njegov otac video da su mu oči divlje, mahnite. Onda su se zastori ponovo navukli. Hejden je mogao da ubedi sebe, morao da ubedi sebe da je to umislio. – Rekao sam mu, rekao sam mu da ne želim da idem na nekakve uštogljene školske igranke da bih pio i nešto privatavao. Nasmejao se. Nije trebalo da mi se smeje. Rekao je da možda ne volim devojke. Tiho se smejući, Džerald je obrisao pljuvačku sa usana. – I znao sam da ću morati da ga ubijem. Kekao sam mu da ne volim devojke. Volim žene. Prave žene. Onda sam ga udario tako da mu je krv šiknula iz nosa preko njegovog lepog lica. I nastavio sam da ga udaram. Džerald je nastavio da se smeje dok je lice njegovog oca postajalo sve bleđe. – Nisam ga krivio zbog toga što je ljubomoran, ali nije trebalo da mi se smeje. Ti bi bio ponosan zbog načina na koji sam ga kaznio jer mi se smeja.

– Džeralde...

– Mogao sam sve da ih ubijem, nastavio je Džerald. – Mogao sam, ali nisam. Ne bi bilo vredno toga, zar ne?

U jednom ustreptalom trenutku, Hejden je pomislio da je u sobi sa nekim nepoznatim. Ali to je njegov sin, njegov dobro odgojeni, dobro obrazovani sin. Uzbudjenje, uveravao je sebe Hejden. U pitanju je samo uzbudjenje tog popodneva. – Džeralde, ne opravdavam što si izgubio kontrolu, ali to se dešava svima nama. Takođe razumem da, kada smo izazvani, mi kažemo, uradimo stvari koje nisu karakteristične.

Džeraldove usne su se skoro prijatno iskrivile. Voleo je očev bogat glas govornika. – Da, gospodine.

– Vajt kaže da si pokušao da udaviš drugog dečaka.

– Stvarno? Džeraldove oči su na trenutak bile prazne, a onda su se razbistrile, praćene sle-ganjem ramenima. – Pa, to je najbolji način.

Hejden je otkrio da se znoji; curilo mu je ispod pazuha. Da li se boji? To je besmisleno, on je dečakov otac. Nema razloga da se plaši. Znoj mu se krivudavom linijom slivao niz leđa. – Odvešću te kući. Samo blaži nervni slom, rekao je sebi Hejden dok je izvodio Džeralda iz sobe. Dečko je preterao sa učenjem. Samo mu je potreban odmor.

Grejs je uzdahnula kada je telefon zazvonio. Tog dana je po prvi put bila sposobna da radi. Zaista radi.

Satima je bila obavijena svojom maštom i stvorila je nešto čime je bila zadovoljna.

Duboko u sebi osećala je skriveni strah da više neće moći da piše. Ne o ubistvima i žrtvama. Ali vratilo joj se, grubo u početku, a onda kao stara bujica. Priča, sam čin pisanja,

reci koje je stvarala, nisu imali ništa i imali su sve zajedničko sa Ketlin. Još sat, možda dva, i imala bi dovoljno da pošalje u Njujork i ublaži urednikovu nervozu. Ali telefon je zazvonio i vratio je u stvarnost. A stvarnost je u potpunosti bila povezana sa Ketlin.

Grejs je odgovorila, a onda pribeležila broj. Kada je izvukla cigaretu, okrenula je broj. – Poziv na vaš račun, od Dezire. Sačekala je da poziv bude prihvaćen i da se operater isključi. – Zdravo, Majk, šta mogu da učinim za tebe?

Prokleta dobar način da se provede večer, pomislila je nekoliko minuta kasnije. Ed je dole i igra remi sa Benom, a ona se pretvara da je seljanka crnog viteza ser Majkla.

Bezopasni. Većina muškaraca koji su zvali bili su upravo takvi. Bili su usamljeni, tražili društvo. Bili su prezni i tražili su siguran, elektronski seks. Bili su napeti pritisnuti porodicom i poslom, i zaključili su da je telefonski poziv jeftiniji od plaćanja prostitutke ili psihira. To je bio pojednostavljeni način gledanja na stvar.

Ali Grejs je znala, bolje od drugih, da to nije tako jednostavno.

U njenom noćnom stočiću bila je reprodukcija reza policijskog crtača. Koliko ga je puta prostudirala? Koliko je puta gledala u njega i pokušala da vidi... nešto? Ubice i silovatelji trebalo bi da izgledaju drugačije od drugih ljudi u društvu. Pa ipak, izgledaju isto – normalno, neobeleženo. To je tako užasavajuće. Možete da prođete pored njih na ulici, stojte sa njima u liftu, pozdravljate se sa njima na koktelima i da to ne znate.

Da li će ga ona prepoznati kada ga čuje? Njegov glas će biti normalan, i bezopasan kao ser Majklov. Ipak je mislila da će nekako znati. Držala je crtež u ruci i studirala ga. Glas će se uklopiti i ona će ga nekako povezati sa crtežom njegovog lica.

Napolju, Ben je prešao ulicu do jednog neobeležnog kombija. Ed ga je već pobedio u igri i pomislio je da je vreme da proveri Bilingsa. Otvorio je vrata sa strane kombija. Bilings je podigao pogled, a onda mu salutirao.

– Interesantna stvar, kokodakao je Bilings za sebe. – Da, gospodine, interesantno sa velikim I. Hoćeš li daoslušneš?

– Bilingse, ti si bolestan čovek.

Bilings se samo nasmejavao i oljuštio kikiriki. – Ova dama pruža super telefonski seks, družer stari. Moram da ti zahvalim što si mi dopustio da je upoznam. U iskušenju sam da je i sam pozovem.

– Zašto to ne uradiš? Voleo bih da vidim kako ti Ed kida ruke i gura u nos. Ali razlog što je izašao da proveri Bilingsa bio je upravo da ne dođe do toga. – Da li radiš još nešto sa novcem poreskih obveznika sem što drkaš?

– Parise, ne padaj u vatru. Seti se, ti si potražio mene. Progutao je kikiriki. – Oh, da, baš je napalila ovog. Upravo će da... Bilings je naglo prekinuo. – Čekaj. Pritiskajući rukom slušalice, počeo je da se igra dirkama na opremi poredanoj pred njim. – Zvuči kao da neko hoće besplatnu vožnju.

Ben se primicao sve dok se nije nadneo preko Bilingsovog ramena. – Imaš li ga?

– Možda, samo možda. Slabo škljocanje, blagi talasi. Gledaj iglu. Da, da, tu je. Bilings je prebacivao prekidače i kokodakao.

– Možeš li da mu uđeš u trag?

– Da li papa nosi kapu? Sranje, pametan je. Pametni kučkin sin. Nabavio je skrembler. Prokletstvo.

– Šta?

– Prekinula je vezu. Mislim da su momku istekla tri minuta.

– Bilingse, da li si mu ušao u trag? – Pobogu, potrebno mi je više od trideset sekundi. Cekaćemo i videćemo da li će se vratiti. Bilings je ponovo uronio ruku u kikiriki. – Znaš, Parise, ako ovaj momak radi ono što ti misliš da radi, nije glup. Ne, bogamu, on je bistar, stvarno bistar. Velike su šanse da – na vrhunsku opremu i zna kako da je koristi. Zametke svoje tragove.

– Da li mi to kažeš da nećeš moći da ga uhvatiš?

– Ne, kažem ti da je dobar. Stvarno dobar. Ali ja sam bolji. Evo telefona.

Dzerald nije mogao da veruje. Šake su mu se znojile. To je bilo čudesno, a on je omogućio da se to desi. Nikada nije prestao da misli na nju, da je želi. Sada se vratila, samo zbog njega. Dezire se vratila. I čeka ga.

Opijen uspehom, ponovo je stavio slušalice i uključio se.

Taj glas. Glas Dezire. Od samog glasa postajao je razdražen, znojav, očajan. Bila je jedina koja je mogla da mu to uradi. Da ga dovede do ruba. Moć je bila u njoj na isti način kao i u njemu. Zatvorio je oči i dopustio da ga preplavi. Dozvolio je da ga uzdigne i prenese. Vratila se. Vratila mu se jer je najbolji.

Bože, sve se uklapa. Bio je u pravu što je odbacio masku i pokazao onim kenjcima u školi od čega je sazdan. Dezire se vratila. Želi ga, želi ga u sebi, želi da joj pruži taj krajnji užitak.

Mogao je skoro da je oseti pod sobom, kako se propinje i vrišti, moli ga da to učini. Vratila se da mu pokaže da on ima moć ne samo nad životom, već i nad smrću. Doveo ju je nazad. Kada ovoga puta ode do nje, biće još bolje. Najbolje.

Druge su bile samo proba. To je sada shvatio. Druge su samo poslužile da mu pokažu koliko Dezire i on pripadaju jedno drugom. Sada mu je govorila, obećavajući mu sebe, zauvek.

Moraće da ode do nje, ali ne večeras. Mora prvo da se pripremi.

– Povukao se. Bilings je psovao i pritiskao dugmad. – Malo kopile se povuklo. Vрати se, vrati se, zamalo da te zgrabim.

– Bilingse, daj mi šta imaš.

Bilings je izvukao mapu, još uvek psujući. Držeći slušalice na mestu, povukao je četiri linije, povezujući ih u pravougaonik preko šest blokova. – Tamo je negde. Dok ga ne budem ponovo imao to je najbolje što mogu. Isuse, nije ni čudo što se povukao, ovaj drugi momak balavi kao beba.

– Samo nastavi. Ben je gurnuo mapu u džep i iskočio iz kombija. Nije bilo dovoljno, ali je bilo više nego što su imali pre jednog sata. Pokucao je na ulazna vrata, a onda ušetao kada ih je Ed otvorio. – Smanjili smo prostor na kvadrant od šest stambenih blokova. Ben je kratko podigao pogled, a onda ušetao u dnevnu sobu kako bi raširio mapu po stočiću za kafu.

Sedeći na ivici kauča, Ed se nagnuo nad njom. – Bogataški kraj.

– Da. Tesin deda živi tu. Ben je kucnuo kažiprstom na mapu baš pored kvadranta. – A mesto gde stanuje kongresmen Morgan je ovde. Njegov prst je zašao unutar crvenih linija.

– Možda nije samo slučajnost što je Morganova kreditna kartica iskorišćena za cveće, promrmljao je kd. – Možda naš momak zna njega, ili njegovu decu.

– Morganov sin je pravog uzrasta. Ben je uzeo – Pepsi razblaženu vodom.

– Ima solidan alibi, a i opis se ne slaže.

– Da, ali pitam se šta bi imao da kaže da smo ga naterali da zaista dobro pogleda u crtež.

– Ona škola u koju Morganov sin ide. Sent Dže;ms,jelitako?

– Pripremna Škola. Vrhunska i konzervativna.

Ed je zapamtio frizuru sa crteža. Dohvatio je svesku dok je ustajao. – Zvaću.

Ben je otišao do prozora. Odatle je mogao da vidi kombi. U njemu Bilings gricka kikiriki i možda, samo možda, sužava mogućnosti. Nije ostalo mnogo vremena. Mogao je to da oseti. Nešto će se prelomiti, i to uskoro. Ako stvari ne budu išle kako valja, Grejs će biti stisnuta sa obe strane.

Pogledao je preko ramena u Eda koji je razgovarao telefonom. Znao je kakav je osećaj, koliko je poražavajuće, koliko je jednostavno zastrašujuće kada je žena koju voliš usred nečega što ne možeš da kontrolišeš. Pokušavaš da budeš policajac, i to dobar, ali držanje za objektivnost je tu isto kao pokušaj da se držiš za moker kanap. Stisak ti popušta sve više i više.

– Morganova majka je jutros umrla, rekao je Ed, spuštajući slušalicu. – Porodica će nekoliko dana biti van grada. U Benovim očima, Ed je video ono što je duboko u sebi osećao. Nemaju nekoliko dana. – Želim dajе izvučem.

– Znam.

– Prokletstvo, nema potrebe da se ovako izlaže. Ona čak i ne pripada ovde. Trebalo bi da se vrati u svoju kuću u Njujorku. Sto duže ostane...

– Biće teže gledati je kako odlazi, završio je Ben. – Ede, možda neće otići.

Čovek nije izmakao svome partneru. – Dovoljno je volim da bi mi bilo lakše da znam da je tamo, sigurna, nego ovde sa mnom.

Ben je seo na ručku kauča i izvukao cigaretu. Osamnaestu tog dana. Proklet bio Ed što mu je stvorio naviku da ih broji. – Znaš li šta sam uvek cenio kod tebe – osim sposobnosti da obaraš ruku – dobar si u proceni karaktera, Ede. Obično proceniš nekoga za deset minuta. Pa sam zaključio da već znaš da se Grejs neće predomisлити.

– Možda nije bila dovoljno jako pogurana. Ed je gurnuo svoje velike ruke u džepove.

– Pre nekoliko meseci ozbiljno sam razmišljao da Teši stavim lisice na ruke i pošaljem je nekuda. Ma gde, samo dalje odavde. Ben je posmatrao vrh svoje cigarete. – Kada se osvrnem na to, sada mogu jasnije da vidim. Ne bi pomoglo. Ono što ju je učinilo onakvom osobom tera je da bude odlučna u onom što radi. To me je na smrt prepalo, i dosta toga sam istresao na nju.

– Da si više navaljivao, možda je ne bi zamalo izgubio, izrekao se Ed, a onda istog trenutka prezreo sebe. – Neprikladno je. Izvini.

Da je bio u pitanju ma ko drugi, Ben bi dao oduška svom besu na koji god način mu se prohte. Pošto je bio Ed, prećutao je. – To je nešto o čemu sam se pitao najmanje nekoliko stotina puta. Ne zaboravljam kako sam se osećao znajući da je on ima. Nikada to neću zaboraviti. – Ugasivši cigaretu, ustao je i ponovo počeo da šeta.

– Želiš da držiš Grejs potpuno izvan ovog dela svog života, da je potpuno odvojiš od toga. Želiš da uđe nedirnuta, neuprljana sranjem kroz koje svakodnevno prolaziš. Puškaranja bandi, eksplozije u domaćinstvima, prostitutke i makroi. Samo da ti kažem, to ti neće nikada uspeti jer, bez obzira šta radiš, ti deo toga donosiš kući sa sobom.

– Ono što donosiš kući ne mora da je stavi u domet pucnjave.

– Ne, ali ona je u ovome. Ben je prošao prstima kroz kosu. – Hriste, znam kroz šta prolaziš i mrzim to. Ne samo zbog tebe već i zbog sebe, zbog toga što mi se sve vraća do srži. Ali činjenica koja nam stalno zabija prst u oko jeste da ga ona navlači. Bez obzira koliko želeo da je drugačije, ona je ta koja će ga prikucati.

– Na to i računam, rekla je Grejs sa vrata. Oba muškarca su se okrenula ka njoj, ali ona je gledala samo u Eda. – Žao mi je, ali dok sam shvatila da je ovo privatni razgovor, već sam previše čula. Idem po kafu, ali pre toga, volela bih da i ja dodam koju. Završim ono što počnem. Uvek.

Ben je uzeo svoju jaknu dok je Grejs odlazila. – Vidi, izaći ću i dovršiću sa Bilingsom stvari za večeras.

– Dobro. Hvala.

– Vidimo se ujutru. Krenuo je ka vratima, a onda zastao. – Rekao bih ti da olabaviš, ali neću. Da moram ponovo to da uradim, uradio bih isto.

Grejs je čula kako se vrata zatvaraju. Nekoliko minuta kasnije čula je kako se Edovi koraci približavaju kuhinji. Istog trenutka je počela da petlja sa lončetom za kafu u koje je do tada jednostavno zurila.

– Ne znam zašto, do đavola, Ketu nema mikrotalasnu rernu. Svaki put kada krenem da nešto skuvam osećam se kao da sam na Plimut Roku. Razmišljam o zamrznutoj pici. Jesi li gladan?

– Ne.

– Kafa sad verovatno ima ukus blata. Zazvečale su šolje u kredencu. – U frižideru verovatno ima nekog soka ili nečeg sličnog.

– Ne treba. Zašto ne sedneš i pustiš da ja to uradim?

– Prekini s tim! Munjevito se okrenula, razbacavši šolje u sudoperi. – Prokletstvo! Samo prestani da me usuškavaš i tapšeš me po glavi. Nisam dete. Godinama se brinem o sebi i to mi prokleta dobro ide. Ne želim da mi kuvaš kafu ili ma šta drugo.

– U redu. Želela je svađu. Dobro. I sam je bio više nego spreman za to. – Samo mi reci šta, do đavola, hoćeš?

– Hoću da se skloniš, da se skloniš što dalje. Hoću da prestaneš da me gledaš kao da ću pasti na lice svaki put kad zakoračim.

– To bi bilo lako kada bi pazila kuda ideš.

– Znam šta radim i nisi mi potreban ni ti niti bilo ko drugi da stoji u blizini sreman da me uhvati. Ja sam sposobna, prilično inteligentna žena.

– Možda i jesi, kada ne staviš naočnjake kao one za konja. Grejs, gledaš pravo napred, ali ne znaš šta se događa sa strane ili iza tebe. Niko se neće povući, posebno ne ja, dok se ova stvar ne završi.

– Onda prestani da mi naturaš osećaj krivice što radim jedinu stvar koju mogu da radim.

– Šta želiš da učinim? Da prestanem da brinem o tebi, da me bude baš briga šta se događa sa tobom? Da li misliš da mogu da uključujem i isključujem svoja osećanja kao na prekidač?

– Ti si policajac, uzvratila je. – Trebalo bi da budeš objektivan. Trebalo bi da ga želiš po svaku cenu.

– Želim ga. Po njegovom izrazu je videla da se smiruje. Taj pogled je doprineo da ona shvati na šta bi sve bio spreman kada bi ga neko naterao.

– Onda znaš da bi ovo što ja radim moglo da ti ga spusti u krilo. Razmisli na minut o tome, Ede. Možda je večeras neka žena ostala živa jer se okrenuo meni.

Verovao je u to, ali je problem bio u tome što jedno nije mogao da zaboravi: – Bilo bi mi mnogo lakše da tene volim.

– Onda me voli dovoljno da me razumeš.

Hteo je da bude razuman. Hteo je da se povuče i bude logičan muškarac, blage naravi kakav je inače. Ali nije bio razuman. Ako se ovo uskoro ne završi možda nikada neće biti taj isti čovek. Izenada umoran, pritisnuo je prstima oči. Šest kvadratnih blokova i crtež. To bi trebalo daje dovoljno. Završiće on to. Naći će način da to okonča ili će do sutra uveče pronaći način da smesti Grejs u avion za Njujork. Spustio je ruke.

– Vri ti kafa.

Obuzdala je psovku, okrenula se i isključila plamen. Posegla je da uhvati ručku, promašila je i opekla vrhove tri prsta. – Nemoj, rekla je istog trenutka kada je Ed krenuo ka njoj. – Sama sam se ispekla, sama ću da se pobrinem za to. Zureci u njega, poturila je ruku pod hladnu vodu. – Vidiš? Mogu to da resim. Ne treba da ih poljubiš da bi prošlo.

Besnim pokretom šake zatvorila je slavinu a onda stajala, zureći u prste sa kojih je kapala voda. – Žao mi je. Oh, Hriste, žao mi je. Mrzim kada sam ovako odvratna.

– Hoćeš li me šutnuti ako te zamolim da sedneš?

Odmahnula je glavom i prišla do stola. – Mislim da sam od početka bila na ivici nerava, a onda sam planula kad sam došla dole i čula te kako razgovaraš sa Benom. Uzela je kuhinjsku krpu i počela da je uvrće. – Ne znam šta da radim sa tvojim osećanjima, kao ni sa svojim. Koliko znam, niko prema meni nije osećao ovo što ti osećaš.

– Dobro.

To je dovelo do neuverljivog osmeha, zbog čega joj je bilo lakše da pogleda u njega. – Bilo bi pravedno da odem korak dalje i kažem ti da ni prema kome nisam osećala ovo što osećam prema tebi.

Sačekao je malo. – Ali?

– Da je ovo zaplet, mogla bih da dokučim kako da ga resim. Stvar je u tome da želim da ti kažem kako se osećam, ali se bojim da će to samo otežati stvar oboma.

– Probaj.

– Plašim se. Zatvorila je oči, ali se nije opirala kada je pružio ruke da dodirne njene. – Tako se plašim. Kada sam bila gore sa onim prokletim telefonom, želela sam da prekinem vezu i kažem zajebi. Ali nisam. Nisam više ni sigurna da je ono što radim ispravno. Ni toga nema više, ali moram da nastavim. Gore je, mnogo je gore jer me vučeš na drugu stranu, a ne želim da te povredim.

– Želiš moju podršku, želiš da ti kažem da je ovo što radiš prava stvar. Ne znam da li to mogu.

– Onda samo nemoj da kažeš da je pogrešna, jer ako to budeš radio dovoljno često, poverovaću ti.

Posmatrao je njihove spojene ruke. Njene su bile male, čak i delikatne, nokti kratki i ne-namazani. Poveći zlatni prsten sa dijamantima bio joj je na malom prstu. – Da li si ikada kampovala?

– U šatoru? Pomalo zbunjena, odmahнула je glavom. – Ne. Nikada nisam shvatala zašto ljudi odlaze da bi spavali u prašini.

– Znam mesto u Zapadnoj Virdžiniji. Ima reku i dosta stena. Sa divljim cvećem. Voleo bih da te povedem tamo.

Nasmešila se. Bio je to njegov način da ponudi primirje. – U šatoru?

– Da.

– Pretpostavljam da to znači da nema posluživanja u sobi.

– Možda ću ti doneti šolju čaja dok si još u vreći za spavanje.

– U redu. Ede? Okrenula je glavu nudeći se. – Zašto mi ne poljubiš prste da prođu?

POGLAVLJE 15

– Tesa, predivno izgledaš. Kler Hejden je ovlaš dodirnula Tesin obraz svojim, a onda se smestila za sto u uglu Mejflauera. – Zaista veoma cenim što si se sastala sa mnom na kraju jednog od tvojih pretrpanih dana.

– Kler, uvek mi je milo da te vidim. Tesa se nasmejala mada su je noge bolele i mada je već sanjala o toplom kupatilu. – Zvučala si kao da je nešto važno.

– Verovamo preterujem. Kler je popravila sako svog ružičastog kompleta. – Ja ću suvi vermut, rekla je konobaru pre nego što se osvrnula ka Tesi. – Dva?

– Ne, ja ću samo 'perije'. Tesa je gledala kako Kler neprestano vrti široku burmu na svom prstu. – Kler, kako je Čarlton? Mesecima nisam videla nijedno od vas osim u večernjim vestima. Ovo mora da je Veoma uzbudljivo vreme za sve vas.

– Znaš Čarltona, on sve to obavlja usput. Što se mene tiče, pokušavam da se pripremim za ludilo ovoga. Za osmehe i govore i usijane podijume. Novinari drže kuću pod opsadom. Promrdala je svoja ramena kao da otresa neprijatnost. – Sve je to deo zavere. – Znaš, Čarlton uvek kaže da su stavovi mnogo važniji od kandidata, ali pitam se da li je tako. Ako lupi vratima, dvadeset reportera je spremno da napiše da je pobesneo.

– Javni život nikada nije lak. Biti žena omiljenog sina partije može da bude veoma naporan.

– Oh, nije to u pitanju. To sam prihvatila. Zastala je dok su im posluživali pića. Popiće samo jedno, ma koliko bila u iskušenju da naruči drugo. Ne bi joj išlo u prilog da neko izvesti da je žena kandidata ispičutura. – Priznaću ti da ponekad poželim da možemo da se smotamo negde na neku farmu. Srknula je. – Naravno, to bi mi se brzo smučilo. Volim Vašington. I bez sumnje bih volela da budem prva dama.

- Ako je moj deda pogodio, vrlo brzo ću saznati da li ćeš to postati.
- Dragi Džonatan. Kler se ponovo nasmejala, ali Tesa je videla napetost koja je još uvek senčila njene oči. – Kako je on?
 - Kao i uvek. Biće mu drago kada mu kažem da smose videle.
 - Bojim se da ovo nije sastanak zbog druženja, i nije nešto o čemu bih volela da razgovaraš sa svojim dedom. Ili bilo kim drugim.
 - U redu, Kler. Zašto mi ne kažeš šta te muči?
 - Tesa, oduvek sam cenila tvoje profesionalno znanje, i znam da mogu da računam na tvoju diskreciju.
 - Ako tražiš od mene da sve što mi budeš ovde rekla smatram da si mi kazala u poverenju, razumem to.
 - Da, znam. Kler je ponovo zastala da srkne, a onda je jednostavno vukla prst duž čaše. – Kao što sam rekla, verovatno nije ništa. Čarltonu se ne bi dopalo što ovo potežem, ali ne mogu više to da ignorišem.
 - Znači, Čarlton ne zna da si ovde?
 - Ne. Kler je ponovo podigla pogled. Tesa je primetila da su joj oči sada više nego zasenčene. Gotovo pomamne. – Ne želim da on zna, ne još. Moraš da razumeš pod kakvim je neverovatnim pritiskom kako bi bio, pa, idealan. U današnjoj klimi niko ne želi nesavršenost kod svojih vođa. Kada se iščeprka neki propust, a novinari se proketo trude da to ostvare, naduva se i izvitoperi dok ne postane važnije od onoga šta je taj čovek uradio. Tesa, ti znaš šta mrlje na porodičnom životu kandidata mogu da učine njegovoj kampanji.
 - Ali me nisi pozvala da bi pričala o Čarltonovoj kampanji.
 - Ne. Kler je oklevala. Jednom izrečeno više se ne može povući. Dvadeset godina njenog života i još pet više njenoga muža, mogu da budu dovedene u pitanje zbog ove jedne odluke.
 - Reč je o Džerald. Mom sinu. Bojim se da je on, pa, mislim da odnedavno nije sasvim pri sebi.
 - U kom smislu?
 - Oduvek je bio tiho dete, usamljenik. Verovatno ga se i ne sećaš, mada nam se često pridruživao na prijemima i drugim funkcijama.
 - Tesa se kao kroz maglu prisetila mršavog dečaka koji se povlačio u ćoškove. – Bojim se da ga se ne sećam baš najbolje.
 - Ljudi ga obično ne pamte. Klerin osmeh je bljesnuo, a onda izbledeo. Ruku položenih u krilo počela je da nabira stolnjak. – Vrlo je nenametljiv. Bistar. Džerald je strašno bistar mladić. U deset posto najboljih je u svom završnom razredu. Tokom pripreme škole je prestanto na dekanovoj listi. Prihvatilo ga je nekoliko izvrsnih privatnih koledža, mada je poštovao tradiciju i upisao Prinston. Počela je da govori brzo, prebrzo, kao da se spušta niz veliki tobogan i boji se da će ostati bez daha. – Bojim se da provodi više vremena za kompjuterom nego sa ljudima. Ni sama ne mogu da shvatim stvari, ali Džerald je pravi čarobnjak sa mašinama. Mogu iskreno da kažem da nisam imala nikakvih problema sa njim. Nikada nije bio buntovan ili neljubazan. Kada bi mi prijatelji pričali koliko su iznervirani svojim tinejdžerima, samo bih se čudila što je Džerald uvek tako miran, ugodan dečak. Možda ne preterano srdačan, ali dobroćudan.
 - Idealni sin?, promrmljala je Tesa. Znala je koliko 'perfekcija' može da bude varljiva, koliko izvitoperenosti može da prikrije.
 - Da, da, baš tako. On jednostavno obožava Čarltona. Razumeš, skoro previše. Povremeno bih se osetila nelagodno zbog toga, ali takvo je zadovoljstvo kada se dečak ugleda na svog oca. U svakom slučaju, nikada nismo morali da brinemo zbog problema sa kojima se danas, kako izgleda, suočava toliko roditelja. Droga, promiskuitet, prkos. A onda, odnedavno...
 - Polako, Kler.

– Hvala. Kler je uzela čašu i otpila gutljaj kako bi pokvasila suvo grlo. – Tokom poslednjih nekoliko meseci, Džerald je sve više i više vremena provodio sam.

Svake noći se zaključavao u svoju sobu. Znam koliko naporno uči i čak sam probala da ga ubedim da malo uspori. Ujutru ponekad izgleda tako iscrpljeno. Raspoloženje mu je promenljivo. Znam da sam imala mnogo obaveza zbog izbora i kampanje, pa sam time opravdavala ove promene. I sama sam bila pomalo ćudljiva.

– Da li si razgovarala sa njim?

– Pokušala sam. Možda ne dovoljno energično. Nisam shvatala koliko to može da bude teško. Nedavno je jedne noći došao iz biblioteke i bio je – Tesa, bio je u neredu. Odeća mu je bila neuredna, lice izgrebano. Bilo je očigledno da se tukao, ali je samo rekao da je pao sa bicikla. Ostavila sam to tako. Sada mi je žao zbog toga. Dopustila sam čak i da njegov otac poveruje u to, mada znam da je Džerald te noći uzeo auto. Rekla sam sebi da ima prava na svoju privatnost i da, s obzirom da je dobro odgojeno dete, neće zapasti u nevolje. Ali, odnedavno, nešto je, nešto je u njegovim očima.

– Kler, da li sumnjaš da Džerald petlja nešto sa drogom?

– Ne znam. Na trenutak je dopustila sebi luksuz da prekrije lice rukama. – Ne znam, ali znam da nešto moramo da učinimo pre nego što bude kasno. Džerald je juče učestvovao u groznoj tuči u školi. Suspendovan je. Tesa, tvrde da je pokušao da ubije drugog dečaka... golim rukama. Spustila je pogled na svoje. Burma je zasijala ka njoj. – Nikada ranije nije bio u nevolji.

Tesa je osetila kako se smrzla do srži. S mukom je progutala, a onda neutralnim glasom pažljivo upitala: – Sta Džerald kaže o tuči?

– Ništa, ne meni. Znam da je razgovarao sa Čarltonom, ali nijedan od njih neće da priča o tome. Čarlton je zabrinut. Naglo je pogledala u Tešu, a onda nazad u stolnjak. – Čarlton se pretvara da nije, ali mogu da vidim da jeste. Znam koliko štete ovo može da nanese ako dospe do novinara i užasnuta sam kako to može da utiče na kampanju. Uporan je da je Džerald potrebno samo da na nekoliko dana odmori mozak i smiri se. Volela bih da mogu da poverujem u to.

– Da li bi volela da razgovaram sa Džeraldom?

– Da. Kler je potražila Tesinu ruku. – Veoma. Ne znam šta drugo da radim. Bila sam bolja žena, bolji partner nego majka. Izgleda da mi je Džerald iskliznuo iz ruku. Zaista sam zabrinuta zbog njega. Izgleda odsutno i nekako nadmoćno, kao da zna nešto što niko drugi ne zna. Nadam se da će se otvoriti ako razgovara sa nekim izvan porodice, a ko je, ipak, jedan od nas.

– Kler, učiniću šta mogu.

– Znam da hoćeš.

Randolf Litgou je mrzeo bolnicu. Mrzeo je Džeralda Hejdenu što ga je tamo smestio. U pitanju je bilo više poniženje nego bol. Kako može da se vrati i pogleda u lice ostalim dečacima nakon što ga je luđak iz razreda smlavio u neprepoznatljivu masu?

Mali otkaćenko misli da je velika zverka u kampusu jer je njegov otac kandidat za predsednika. Litgou se nadao da će Čarlton Hejden izgubiti izbore tako što neće pobediti ni u jednoj državi. Nadao se da će izgubiti tako grozno da će morati da otpuzi iz Vašingtona u gluvo doba noći, odvlačeći svog ludog sina sa sobom.

Litgou se promeškoltio u krevetu i, takođe, poželeo da je vreme za posete. Pio je na slamku i uspeo da proguta, mada ga je grlo i dalje pakleno peklo. Kada bude ponovo stao na noge, nateraće tog zaluđenika mlohavog lica da plati.

Od dosade, nemira i samosažaljenja, Litgou je počeo da menja televizijske kanale daljinskim upravljačem. Nije bio raspoložen za vesti u šest sati. Može sva ta sranja da nađe u – tekućim događajima kada se vrati u školu. Ponovo je promenio kanal i zadržao se na reprizi stare komedije. Napamet je znao dijaloge koliko ju je puta odgledao. Psujući, promenio je

kanal. Još vesti. Baš kada je Litgou hteo da odustane i počne da čita knjigu, na ekranu su prikazali crtež napadača na Meri Bet Morison.

Mogao je da mu promakne da nije bilo očiju. Zbog tih očiju njegove su se suzile. Bile su to iste one koje je video dok je gubio svest i dok su Džeraldove ruke istiskivale vazduh iz njega. Koncentrišući se, mučio se da upotpuni detalje koje je crtač propustio. Pre nego što je bio siguran, potpuno siguran, sliku je smenio rePorter. Uzbudjen, ne više nespokojan, Randolph je prebaClo na naredni kanal. Možda će ponovo to videti.

Ako se to desi, imao je zaista dobru ideju šta će sa tim.

Policajska kola će ceće noći špartati tim područjem. je zatvorio fasciklu. Ed je još uvek zurio u mapu kao da čeka da nešto iskoči na njega. – Ako izađe, prilična je verovatnoća da će biti primećen.

– Ne volim verovatnoću. Pogledao je prema hodniku. Gore, Grejs već treću noć radi kao mamac. – Sta misliš, koliko smo puta danas prošli kroz tu četvrt, kolima i peške?

– Pobrkao sam računicu. Slušaj, još uvek mislim da je škola bila pogodak. Vajt možda nije prepoznao onaj crtež, ali je bio nervozan.

– Ljudi se obično unerveze kada dođu policajci.

– Da, ali imam osećaj da će se nešto uklopiti kada Levenštajnova završi sa pokazivanjem crteža đacima.

– Možda. Ali to mu ostavlja ovo veče i previše sati sutra.

– Pazi, nas dvojica smo u kući. Bilings je napolju i svakih petnaest minuta imamo patrolu koja nadgleda. Sigurnija je nego u zatvoru.

– Ramišljao sam o psihijatrijskom profilu koji je uradila Tesa. Pitao sam se zašto izgleda ne mogu da mislim kao on.

– Možda zato što si sa obe noge na zemlji.

– Nije zbog toga. Znaš kako je kada si u blizini nekog ovakvog. Bez obzira koliko uvrnut, koliko bolestan kriminalac bio, počinješ da misliš kao on, da predviđaš njegove reakcije.

– To i radimo. Zbog toga ćemo da ga uhvatimo.

– Ne radimo kako treba. Ed je prevukao prstima preko očiju. Popodne su počele da ga bole.

– A grešimo zato što je on dete. Što više razmišljam o tome, sve sam sigurniji. Ne samo zbog identifikacije Morisonove.

Klinci ne razmišljaju na isti način kao odrasli. Oduvek sam smatrao da se zbog toga i šalju deca u rat, zato što se ona još uvek nisu suočila sa svojom smrtnošću. Do toga dolazi tek posle dvadesete godine.

To je nateralo Bena da pomisli na svog brata. – Neki klinci odrastu već do šesnaeste godine.

– Ali ne i ovaj. Sve što Tesa ima ovde navodi na to da nije u pitanju samo psihotična, već i nezrela osoba.

– Znači razmišljamo kao klinac.

– Verovatno se malo durio od kada je zabrljao sa Morisoriovom. Pokušavajući da sledi tu pomisao, Ed je počeo da seta prostorijom. – Baš je onako kako je rekla, cmizdrio je kao dete koje je pokvarilo omiljenu igračku. Šta radi pravo slinavo derište kada slomi svoju igračku?

– Slomi nečiju tuđu.

– Pun pogodak. Ed se okrenuo ka njemu. – Bićeš prokleta dobar otac.

– Hvala. Vidi, silovanja i pokušaji silovanja koji su se desili posle Morisonove se ne uklapaju.

– Znam. Nije li svaki izveštaj pročitao od reči do reči, nadajući se vezi? – Možda nije napao drugu ženu, sto ne znači da nije napao. Znaš, kada je silovatelj sprečen da to uradi, postaje još više frustriran i besan. A on je samo dete. Mora da se istrese na nekome.

– Znači misliš da je spreman za kavgu, za to da se poruče sa nekim drugim detetom?

– Smatram da će se okomiti na nekog slabijeg, na nekoga koga smatra slabijim. Osećao bi se bolje ako je u Pitanju neko koga poznaje.

– Znači, možemo da proverimo hapšenja zbog napada u toku poslednjih nekoliko dana.

– I bolnice. Mislim da se ne bi zadovoljio samo malim koškanjem.

– Počinješ da razmišljaš kao Tesa. Ben mu se nacerio. – Zato te volim. To je verovatno ona, rekao je kada je zazvonio telefon. – Rekao sam joj da mi se javi kad stigne kući.

– Reci joj da se kljuka kalcijumom. Ed je ponovo uzeo fasciklu. Benov ton naterao ga je da zaboravi na nju.

– Kada? Imaš li adresu? Ti i Renoki nas pokrijte ovde, a mi preuzimamo. Vidi, Levenštajnova, baš me briga ko – ko? Hriste. Ben je prešao šakom preko lica i pokušao da misli. – Zovi sudiju Meitera, on je republikanac. Ne, ne zezam se. Želim da za sat vremena imam ovlašćenje u rukama ili krećemo bez njega.

Spustio je slušalicu. Da je smeo da rizikuje, uzeo bi dobar gutljaj čiste votke. – Dobili smo identifikaciju na osnovu crteža. Klinac u bolnici Džordžtaun pokazao je prstom na druga iz škole koji je pokušao da ga zadavi. Đak je završnog razreda u Sent Džejmsu. Kapetan šalje nekoga dole da uzme pismenu izjavu.

– Znamo li ime?

– Pozivalac je prepoznao dečaka kao Džeralda Hejdenu, a adresa mu je posred srede Bilingsovog malog kvadranta.

– Hajdemo onda.

– Kod ovog slučaja moramo da radimo po propisu.

– Jebeš propise.

Ben nije gubio vreme da ukaže kako je tid taj koji uvek podseća na poštovanje sistema. – Klinac je sin Čarltona P. Hejdenu, onog koji je po ukusu naroda.

Ed je zurio u njega nekoliko dugih sekundi. – Idem gore po Grejs.

Ben je jedva klimnuo glavom kada je telefon ponovo zazvonio. – Paris.

– Bene, žao mi je što upadam.

– Doktorka, vidi, ne mogu da zauzimam vezu na ovom telefonu.

– Brzo ću. Mislim da bi ovo moglo biti važno.

Pogledao je na sat i zaključio da Levenštajnova još uvek ima pedeset i osam minuta da se pojavi. – Kaži.

– Strašno se približavam granici onoga što smem da kažem o pacijentu. I to ju je brinulo sve vreme pretraživanja po duši. – Danas sam razgovarala sa ženom, ženom koju znam. Zabrinuta je zbog sina. Učestvovao je u očigledno ozbiljnoj tuči juče u školi. Skoro da je udavio drugog dečaka. Bene, većina stvari koje mi je rekla odražava profil tvog serijskog ubice.

– Slomio je tuđu igračku, promrmljao je Ben. – Doktorka, reci mi ime. Kada je naišao na tišinu, zamislio ju je kako sedi za stolom rvući se sa zakletvom i savešću. – Hajdemo ovako. Reci mi da li ti ovo ime zvuči poznato. Džerald Hejden.

– Oh, bože.

– Tesa, potreban mi je nečiji uticaj. Već radimo na ovlašćenju. Tvoj poziv bi ubrzao stvar.

– Bene, složila sam se da ovog dečaka primim kao pacijenta.

Ne vredi da psuje, pomislio je. Nije mogla da odbije. – Onda možeš da smatraš da je u njegovom najboljem interesu da ga što pre dovedemo. I to živog. Zovi Harisa, Tesa. Reci mu ono što si rekla meni.

– Budi pažljiv. Sada je mnogo opasniji.

– Ti i beba me čekajte. Lud sam za tobom.

Ben je spustio slušalicu u vreme kada je Ed uvodio Grejs u sobu. – Ed kaže da znate ko je on.

– Da. Jesi li spremna da se povučesh sa mesta telefonske ljubavnice?

– Više nego spremna. Koliko će potrajati dok ga ne uhvatite?

– Čekamo nalog. Grejs, malo si bleđa. Hoćeš li konjak?

– Ne. Hvala.

– To je bila Tesa. Ben je izvukao cigaretu, upalio je i dodao joj. – Vašington je mali grad. Danas je razgovarala sa majkom Džeralda Hejdena. Dama smatra da je klicu potreban psihijatar.

– Čudno. Grejs je oduvala oblak dima, čekajući da joj se informacija slegne. – Mislila sam da će u neku ruku biti vrhunski osećaj kada se to dogodi. Umesto toga, to je telefonski poziv i parče papira.

– Policijski posao je pretežno papirologija, rekao je Ed.

– Da. Pokušala je da se osmehne. – Imam isti problem sa svojim poslom. Hoću da ga vidim. Ponovo je povukla dim. – Ede, još uvek hoću da ga vidim.

– Zašto ne sačekamo sa tim dok ne završimo započeto? Dodirnuo joj je obraz tako da se okrenula da ga pogleda. – Grejs, uradila si ono što si smatrala potrebnim. Sada moraš da pustiš Ketlin.

– Kada se to završi i budem mogla da pozovem roditelje i... i Džonatana, mislim da ću to učiniti.

Levenštajnovoj je trebalo manje od četrdeset minuta da mu donese nalog. Dala ga je Benu u ruke. – Hejdenova krvna grupa je bila u fascikli u bolnici Džordžtaun. Slaže se. Privedi ga. Pokrivaćemo kuću dok ne pozoveš pomoć.

– Ostani. Ed je spustio ruke na Grejsina ramena.

– Ne idem nikuda. Slušaj, znam da su svetu potrebni heroji, ali mislim da sam shvatila da si potrebniji meni. Zato budi dobar policajac, Džeksone, i pazi na sebe. Povukla ga je za košulju kako bi ga poljubila. – Vidimo se.

– Renoki, povedi računa o ovoj dami, rekao je Ben dok su izlazili. – Ne bih voleo da vidim kako te Ed štira.

Grejs je bučno odahnula i okrenula se svom noćuvaru. „Je li neko za šugavu kafu?

. Kler je čula zvono na vratima i skoro opsovala od lutnje. Ako ne krenu u roku od pet minuta, zakasniće. mahmila je kućnoj pomoćnici, popravila kosu i sama otvorila vrata.

– Detektivi Džekson i Paris. Značke koje je Kler ela aktivirale su alarm u njoj. – Hteli bismo da ragoaramo sa Džeraldom Hejdenom.

– Džeraldom? Godine prakse su joj automatski naterale usne da se razvuku u osmeh. – O čemu je reč? Dečak Litgou, pomislila je. Njegovi roditelji će podneti tužbu.

– Gospođo, imamo nalog za pretres. Ben joj je uručio nalog. – Džerald Hejden nam je potreban zbog ispitivanja u vezi sa ubistvima Ketlin Brizvud i Meri Gris, i pokušaja silovanja Meri Bet Morison.

– Ne. Bila je snažna žena. Nikada u životu nije pala u nesvest. Sada je zarila nokte sebi u dlanove dok joj se vid nije razbistrio. – U pitanju je greška.

– Kler, je li to neki zastoj? Rastegli smo do krajnjih granica. Hejden se pojavio u dovratku. Prijateljsko nestrpljenje se samo malo izmenilo kada je video identifikacije. – Gospodo, da li je u pitanju neki problem?

– Džerald. Kler je zarila prste u njegovu ruku. – Traže Džeralda. Oh, bože, Čarlton. Pričaju o ubistvu.

– To je apsurdno.

– Senatore, dokumenti su kod vaše žene. Edovo uobičajeno saosećanje je presušilo na putu ovamo. – Imamo ovlašćenje da privedemo vašeg sina na ispitivanje.

– Kler, pozovi Stjuarta. Vreme je za advokate, pomislio je. Mada nije verovao u to, nije mogao da veruje. Hejden je video kako se godinama čvrsto i pažljivo građena platforma raspada. – Siguran sam da ovo možemo brzo da razjasnimo. Poslaću po Džeralda.

– Radije bismo pošli sa vama, rekao je Ed.

– Dobro. Hejden se okrenuo i krenuo uz stepenice. Sa svakim korakom je osećao kako mu život, ambicije, verovanja izmiču. Jasno je mogao da vidi, bolno jasno, izgled Džeraldovih očiju dok su sedeli u dekanovoj kancelariji. Držao se uspravno, kao svaki hrabar čovek suočen sa odredom za streljanje, i pokucao na Džeraldova vrata.

– Izvinite, senatore. Ben se protegao kako bi otvorio vrata. Svetlo je bilo upaljeno i radio je tiho svirao. A soba je bila prazna.

– Mora da je u prizemlju. Hladan znoj je curio niz Hejdenova leđa.

– Poći ću sa vama.

Ed je jedva primetno klimnuo glavom Benu i ušao u spavaću sobu.

Trebalo je manje od deset minuta da se ustanovi da Džerald Hejden nije u kući. Kada se Ben vratio u spavaću sobu, sa njim su bili senator i njegova žena.

– Ima dobre skrivene zalihe. Ed je pokazao na otvorenu fioku stola. – Molim vas, ništa ne dirajte, upozorio je Hejdenu koji je zakoračio napred. – Poslaćemo nekoga da dođe i ovo popiše. Izgleda kao četrdeset grama kokaina, možda sto pedeset grama trave. Dodirnuo je poklopac tegle vrhom olovke. – Poprilično robe.

– To je greška. Histerija je počela da izbija iz terinog glasa. – Džerald ne uzima drogu. On je uzoran đak.

– Žao mi je. Ben je sa Kler pogled preselio na kompjuter koji je skoro potpuno zauzimao sto, a onda na Eda. Kao što je Bilings i rekao, oprema je bila poslednja reč tehnike. – On nije kod kuće.

Dok je njegova majka jecala u sobi, Džerald se penjao preko ograde između Edovog imanja i kuće Brizvudove. Nikada se u životu nije bolje osećao. Krv mu je snažno kolala, srce mu je ludo udaralo. Dezire ga čeka, da ga povede van smrtnog u večnost.

Renoki je pio kafu u dnevnoj sobi dok se Grejs poigravala svojom i gledala na sat. Gde je Ed? Zašto nije pozvao?

– Gospođice Mekejb, moglo bi se reći da sam vaš veliki obožavalac.

– Cenim to, detektive.

– Čekao sam da Levenštajnova izađe do Bilingsa da vam kažem da sam i sam pisac amater.

Ko nije?, pomislila je, a onda se na silu osmehnula. Ne bi ličilo na nju da bude neljubazna. – Oh, stvarno? Da li pišete detektivske romane?

– Samo kratke priče. Njegovo široko, prijatno lice blesnulo je zbog ovog priznanja. – Provodim dosta vremena u kolima na poslu, sedeći i čekajući. To daje mnogo vremena za razmišljanje.

– Možda biste mogli da mi pokažete nešto što ste uradili.

– Ne bih želeo da se namećem.

– Volela bih da vidim. Zašto da ne... Ućutala je kada se izraz njegovog lica promenio. I ona je čula struganje, otvaranje vrata.

– Zašto ne odete na sprat? Zaključajte vrata. Izvukao je oružje, hvatajući je za ruku. – Za svaki slučaj.

Pokrenula se brzo i bez pogovora. Renoki je držao oružje sa obe ruke, okrećući ga naviše dok se kretao.

U spavaćoj sobi, Grejs je stala leđima oslonjena na vrata, čekajući, osluškujući. To verovatno nije ništa. Kako može da bude nešto? Ed ga je već uhvatio do sada. Telefon će zazvoniti svakog trenutka i on će joj reći da je sve gotovo.

Onda je začula kako daska škripi i poskočila. Znoj joj je niz čelo curio u oči. Rekla je sebi da je glupa i obrisala znoj. To je bio samo kandidat za pisca koji dolazi da joj kaže da je sve čisto.

– Dezire?

Uhvaćena u klopku. Uhvaćena u klopku. Te reci su joj iznova i iznova prolazile kroz glavu. Sama je, nekako se zatekla sama sa čovekom koji je došao da je ubije. Grejs je sa obe šake

prigušila vrisak pre nego što provali iz nje. Znala je da će on doći. A zna da je i pored toga uhvaćena u klopku. Ali nije bespomoćna. Oteturala se do fioke sa pištoljem i počela da pretura tražeći ga, kada su se odvaljena vrata uletela u sobu.

On je dete, pomislila je gledajući ga. Kako je moguće da je ovaj dečak sa aligatorom ušivenim na majicu i jedva приметnim bubuljicama na bradi ubio njenu sestru? Tada je pogledala u njegove oči, i njegove oči su joj rekle sve.

– Dezire, znala si da ću se vratiti.

– Ja nisam Dezire. I on je imao pištolj. Srce joj je skoro stalo kada je spazila pištolj i krvavu mrlju na njegovom zglavku. U drugoj ruci je držao cveće. Buket crvenih karanfila.

– Uopšte nije važno kakvo si ime nadenula sebi. Vratila si se. Pozvala si me.

– Nemoj. Podigla je pištolj kada je zakoračio ka njoj. – Nemoj da mi prilaziš. Ne želim da te povredim.

– Ne možeš. Smejao se kao da je oduševljen njom. Nikada ništa nije želeo više nego što je želeo nju. Nikada ništa nije želeo više nego da njoj ugodni. – Oboje znamo da ne možeš da me povrediš. Ti i ja smo izvan toga sada. Sećaš li se kako je bilo? Sećaš li se, Dezire? Tvoj život je isticao u moje ruke dok je moj uticao u tebe.

– Ubio si moju sestru. Znam to. To zna i policija. Oni dolaze.

– Volim te. Prišao je bliže dok je govorio, gotovo je hipnotišući tim očima. – Uvek si bila samo ti. Zajedno možemo da uradimo bilo šta, budemo bilo šta. Nastavljaćeš da mi se vraćaš. A ja ću nastaviti da te slušam i čekaću. Biće kao i ranije. Svaki put. Ispružio je cveće.

Zvuk su čuli u isto vreme. Grejs je videla Renokija kome je krv curila niz lice sa mesta gde ga je udarila drška Džeraldovog pištolja. Bio je naslonjen na vrata, pokušavao je da stoji stabilno.

Džerald se okrenuo, usana razvučenih kao da reži. Dok je podizao pištolj, Grejs je opalila.

– Šta se to, do đavola, dešava? Ben i Ed su potrčali niz prilaz baš kada je Levenštajnova uspela da nogom otvori vrata.

– Otišla sam da uzmem krofne za Bilingsa i kažem mu da se pakuje. Kada sam se vratila, vrata su bila zaključana. Izvukli su oružje, ušli sve troje i razdvojili se. Ed je spazio krv. Pogledom je pratio trag koji je vodio na sprat. Već je poleteo napred, kada su začuli pucanj.

Srce mu je stalo. Osetio je kako drhti dok je trčao naviše. Čuo je kako neko izvikuje Grejsino ime, urla, ali nije bio svestan da to dolazi od njega. Preskočio je preko Renokija i ukopao se. Bio je spreman i više nego voljan da ubije.

Skliznula je na pod tako da su joj leđa bila oslonjena na krevet. Još uvek je imala pištolj u ruci. Lice joj je bilo bezbojno, oči tamne i zaprepašćene. Ali je disala. Ed je zgazio karanfile idući ka njoj.

– Grejs? Dodirnuo ju je, njena ramena, lice, kosu. – Grejs, želim da mi kažeš da li te je povredio. Pogledaj me, Grejsi. Kažimi. Dok je govorio, izvukao joj je pištolj iz ruke.

– Bio je tako mlad. Nisam mogla da verujem koliko je mlad. Doneo mi je cveće. Usredsredila je pogled na Eda kada se on namestio između nje i tela ispruženog metar ili dva dalje. – Rekao je da me voli. Kada je počela da se bori za dah, pokušao je da je privuče uz sebe, ali ga je ona sprečila. – Ne, dobro mi je. Dobro sam.

Levenštajnova je podigla telefon iza nje. – Prema onome što Renoki kaže, spasla si mu život. Ponela si se kao profesionalac.

– Aha. Grejs je na trenutak oslonila glavu na ruku. – Ede, dobro sam, stvarno. Ali mislim da ne mogu da ustanem bez nečije pomoći.

– Nasloni se na mene, promrmljao je. – Samo malo.

Klimnula je glavom oslonjenom na njegovo rame. – Uredu.

– Nećeš uspeti, mali. Ben se nagnuo iznad Džeralda. Već je ispitao ranu i, mada je Levenštajnova zvala hitnu pomoć, to neće biti ni od kakve koristi. – Ako želiš da skineš teret sa svojih grudi, sada je pravi trenutak.

– Ne bojim se da umrem. Nije osećao nikakav bol. Sve je bilo slađe zbog toga. – Ovo je neprevaziđeno iskustvo. Dezire zna. Ona već zna.

– Da li si ti sredio Dezire i Roksanu, Džeralde?

– Pružio sam im najbolje. Podigao je pogled i video kako iznad njegovog lica lebdi lice Dezire. – Dezire.

Mada je Ed pokušao da je odvuče u stranu, Grejs je stajala gde se zatekla i zurila dole u Džeralda. Htela je da stekne sliku i sada će je nositi sa sobom do kraja života. Htela je pravdu, ali u ovom trenutku nije mogla da bude sigurna šta to baš znači.

– Vратиću se, rekao joj je. – Čekaću. Zapamti. Usne su mu se iskrivile u osmeh pre nego što je umro.

– Grejs, dođi dole. Ed ju je izvukao i sobe.

– Da li misliš da ćemo ikada znati zašto? Stvarno zašto?

– Naučiš da se zadovoljiš bilo kakvim odgovorima koje nađeš. Sedi, doneću ti konjak.

– Neću da se suprotstavljam tome. Sela je, nalaktila se na kolena i spustila lice u šake. – Rekla sam mu da ne želim da ga povredim. I, hvala bogu, to sam i mislila. Kada sam ga vide-la, videla ko je on, nisam ga više toliko mrzela.

– Evo, pij.

– Hvala. Uspela je da uzdrhtalo popije gutljaj, a onda je drugi bio sigurniji. – Pa... Šmrknula je i nadlanicom protrljala nos. – Kako ti je prošao dan?

Posmatrao ju je na trenutak. Boja joj se vraćala u lice i ruke su joj bile čvršće. Žilava dama, pomislio je. Ona je jedna žilava dama. Čučnuo je ispred nje i uzeo čašu iz njene ruke. Raširila je ruke i on ju je uzeo u naručje. –

– Oh, Ede, ne želim da ikada više budem tako uplašena.

– Ni ja.

Okrenula je glavu da bi pritisnula svoje usne na njegovo grlo. – Drhtiš.

– To ti drhtiš. Malo se nasmejala, stegla ga jače. – Ko god da je.

Ben je oklevao u dovratku, a onda pročistio grlo.

– Odbij, Parise.

– Za minut, obećao je partneru. – Vidi, imamo Renokijevu izjavu, pa za tebe nema žurbe, Grejs. Naši ljudi će doći ovde i izaći ćemo što pre možemo i ostaviti te sasvim samu.

– Hvala. Grejs se otrgla od Eda dovoljno da može da ispruži ruku. – Bene, baš si drug.

– Voleo bih da smo bili brži. Uzeo je ponudenu ruku i stegao je. – Grejsi, bilo ti je užasno. Tesa bi želela da ti kažem da će ti se rado naći ukoliko želiš da razgovaraš o tome.

– Znam. Reci da mi je drago što joj vraćam muža na vreme za večeru.

Ben je spustio ruku na Edova ramena. – Vidimo se ujutru.

– Da. Kada je Ben otišao, Ed joj je ponovo pružio čašu. – Uzmi još malo.

– Dobro bi mi došla i flaša. Čula je glasove i korake na stepeništu i znala šta predstavljaju. Ovoga puta nije ustala da bi gledala. – Ede, je l' ti ne bi smetalo? Ne želim da ostanem ovde, želim da idem kući.

Dodirnuo joj je obraz pre nego što se podigao. Nije bilo moguće da ostane blizu nje kada je gubi. – Zao mi je, Grejs, večeras je nemoguće da se vratiš u Njujork. Za nekoliko dana, kada završimo sa administracijom.

– Njujork? Grejs je spustila konjak na stranu. Na kraju krajeva, nije joj potreban. – Rekla sam da želim da idem kući, Ede. To je kuća pored. Kada se okrenuo da bi je pogledao pokušala je da se malo osmehne. – To jest ako ponuda još uvek važi.

– Važi. Obavio je ruke oko nje. – To još ne liči mnogo na dom, Grejs. Potrebno je dosta rada.

– Slobodna sam uveče. Zadovoljna, privila se uz njega. – Nikada ti nisam rekla da sam, kada sam prvi put došla, izabrala tvoju kuću kao onu u kojoj bih najradije živela. Hajdemo kući, Ede.

- Svakako. Pomogao joj je da stane na noge.
- Samo jedno. Prevlačila je nadlanicama preko svog lica sve dok nije bila sigurna daje suvo. – Neću da ti peglam košulje.